

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 952/2013

z dnia 9 października 2013 r.

ustanawiające unijny kodeks celny

(wersja przekształcona)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 33, 114 oraz 207,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rozporządzeniu (WE) nr 450/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2008 r. ustanawiającym wspólnotowy kodeks celny (zmodernizowany kodeks celny) należy wprowadzić szereg zmian ⁽³⁾. Dla zachowania przejrzystości, rozporządzenie to należy przekształcić.
- (2) Należy zapewnić spójność rozporządzenia (WE) nr 450/2008 z Traktatem o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w szczególności z jego art. 290 i 291. Należy też uwzględnić zmiany w prawie Unii, jak również dostosować niektóre przepisy tego rozporządzenia w celu ułatwienia ich stosowania.
- (3) W celu uzupełnienia lub zmiany niektórych, innych niż istotne, elementów niniejszego rozporządzenia należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja

prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

- (4) W szczególności Komisja, przygotowując i redagując akty delegowane, powinna z odpowiednim wyprzedzeniem zapewnić przejrzyste konsultacje z ekspertami z państw członkowskich oraz środowiskiem biznesowym.
- (5) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w celu: określenia formatu i kodu wspólnych wymogów dotyczących danych do celów przechowywania informacji i ich wymiany pomiędzy organami celnymi i pomiędzy przedsiębiorcami a organami celnymi, a także przepisów proceduralnych dotyczących wymiany i przechowywania informacji za pomocą środków innych niż techniki elektronicznego przetwarzania danych; przyjęcia decyzji umożliwiających jednemu państwu członkowskiemu lub ich większej liczbie korzystanie ze środków wymiany i przechowywania informacji innych niż techniki elektronicznego przetwarzania danych; określenia organów celnych właściwych do rejestracji przedsiębiorców i innych osób; określenia warunków technicznych rozwijania, utrzymywania i wykorzystywania systemów teleinformatycznych; określenia przepisów proceduralnych dotyczących przyznawania i poświadczania uprawnień przedstawiciela celnego do świadczenia usług w państwie członkowskim innym niż państwo jego siedziby; określenia przepisów proceduralnych dotyczących składania i przyjmowania wniosków o wydanie decyzji, oraz dotyczących monitorowania takich decyzji; określenia przepisów proceduralnych dotyczących unieważnienia, cofnięcia lub zmiany korzystnych decyzji; przepisów proceduralnych dotyczących stosowania decyzji w sprawie wiążących informacji po wygaśnięciu ważności tej decyzji lub po jej cofnięciu; określenia przepisów proceduralnych dotyczących powiadamiania organów celnych o tym, że wydanie takich decyzji zostało zawieszona i dotyczących cofnięcia zawieszenia; przyjęcia decyzji nakładających na

⁽¹⁾ Dz.U. C 229 z 31.7.2012 s. 68.⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2013 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 27 września 2013.⁽³⁾ Dz.U. L 145 z 4.6.2008, s. 1.

państwa członkowskie wymóg cofnięcia decyzji w sprawie wiążących informacji; określenia sposobu stosowania kryteriów przyznawania statusu upoważnionego przedsiębiorcy; przyjęcia środków mających zapewnić jednolite stosowanie kontroli celnych, w tym związanych z wymianą informacji o ryzyku i analiz,

wspólnych kryteriów i norm ryzyka, środków kontroli i priorytetowych obszarów kontroli; określenia portów lub portów lotniczych, gdzie mają być przeprowadzane kontrole celne i ułatwianie formalności dotyczące bagażu podręcznego i rejestrowanego; określenia zasad przeliczania waluty; przyjęcia środków dotyczących jednolitego zarządzania kontyngentami taryfowymi i plafonami taryfowymi oraz zarządzania nadzorem nad dopuszczaniem do obrotu lub wywozem towarów; przyjęcia środków w celu określania klasyfikacji taryfowej towarów; określenia przepisów proceduralnych dotyczących dostarczania i weryfikacji dowodów niepreferencyjnego pochodzenia; przepisów proceduralnych dotyczących ułatwiania stwierdzenia w Unii preferencyjnego pochodzenia towarów; przyjęcia środków w celu ustalania pochodzenia określonych towarów; przyznawania tymczasowego odstępstwa od reguł preferencyjnego pochodzenia towarów korzystających ze środków preferencyjnych przyjętych jednostronnie przez Unię; określenia przepisów proceduralnych dotyczących określania wartości celnej towarów; przepisów proceduralnych dotyczących składania zabezpieczenia, określania jego wysokości oraz monitorowania i zwalniania zabezpieczenia, a także cofnięcia i unieważnienia zobowiązania złożonego przez gwaranta; przepisów proceduralnych dotyczących tymczasowych zakazów korzystania z zabezpieczeń generalnych; przyjęcia środków służących zapewnieniu wzajemnej pomocy między organami celnymi w przypadku powstania długu celnego; określenia przepisów proceduralnych dotyczących zwrotu i umorzenia kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych oraz informacji, które mają być przekazane Komisji; przyjęcia decyzji dotyczących zwrotu i umorzenia kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych; określenia przepisów proceduralnych dotyczących składania, sprostowania i unieważniania przywozowej deklaracji skróconej; określenia terminu, w którym ma być przeprowadzana analiza ryzyka na podstawie przywozowej deklaracji skróconej; określenia przepisów proceduralnych dotyczących powiadomienia o przybyciu statku morskiego lub statku powietrznego oraz dotyczących przewozu towarów do właściwego miejsca;

określenia przepisów proceduralnych dotyczących przedstawiania towarów organom celnym; przepisów proceduralnych dotyczących składania, sprostowania i unieważniania deklaracji do czasowego składowania oraz dotyczących przemieszczania towarów składowanych czasowo; przepisów proceduralnych dotyczących dostarczania i weryfikacji dowodu potwierdzającego unijny status celny towarów; przepisów proceduralnych dotyczących określenia właściwych urzędów celnych, oraz dotyczących składania zgłoszenia celnego w sytuacji, gdy stosowane są inne środki niż techniki elektronicznego przetwarzania danych; przepisów proceduralnych dotyczących składania standardowego zgłoszenia celnego oraz udostępniania dokumentów załączanych do zgło-

szczenia celnego; przepisów proceduralnych dotyczących składania zgłoszenia uproszczonego i zgłoszenia uzupełniającego; przepisów proceduralnych dotyczących składania zgłoszenia celnego przed przedstawieniem towarów organom celnym, przyjmowania zgłoszenia celnego i sprostowania zgłoszenia celnego po zwolnieniu towarów; przyjęcia środków służących określeniu podpozycji taryfowej towarów, które są obciążone najwyższą stawką celną przywzowową lub wywzowową, w przypadku gdy przesyłka składa się z towarów objętych różnymi podpozycjami taryfowymi; określenia przepisów proceduralnych dotyczących odprawy scentralizowanej oraz zwolnienia z obowiązku przedstawienia towarów w tym kontekście; przepisów proceduralnych dotyczących wpisu do rejestru zgłaszającego; przepisów proceduralnych dotyczących formalności i kontroli celnych, które mają być dokonywane przez posiadacza pozwolenia w kontekście samoobsługi celnej; przyjęcia środków służących weryfikacji zgłoszenia celnego, rewizji i pobierania próbek towarów oraz dotyczące wyników weryfikacji;

przepisów proceduralnych dotyczących dysponowania towarami; przepisów proceduralnych dotyczących informacji potwierdzających, że spełnione zostały warunki uzyskania zwolnienia z należności celnych przywzowowych w stosunku do towarów powracających oraz dotyczących przedstawiania dowodów, że spełnione zostały warunki zwolnienia z należności celnych przywzowowych w stosunku do produktów rybołówstwa morskiego oraz innych produktów wydobytych z morza; określenia przepisów proceduralnych dotyczących sprawdzenia warunków ekonomicznych w kontekście procedur specjalnych; przepisów proceduralnych dotyczących zamknięcia procedury specjalnej; przepisów proceduralnych dotyczących przeniesienia praw i obowiązków oraz przemieszczania towarów w kontekście procedur specjalnych; przepisów proceduralnych dotyczących wykorzystania towarów ekwiwalentnych w kontekście procedur specjalnych; określenia przepisów proceduralnych służących stosowaniu na obszarze celnym Unii przepisów międzynarodowych dotyczących tranzytu; określenia przepisów proceduralnych dotyczących objęcia towarów procedurą tranzytu unijnego, zakończenia tej procedury, stosowania uproszczeń tej procedury oraz dozoru celnego towarów przemieszczanych przez kraj lub terytorium, znajdujące się poza obszarem celnym Unii w ramach procedury unijnego tranzytu zewnętrznego; określenia przepisów proceduralnych dotyczących objęcia towarów składowaniem celnym lub procedurą wolnego obszaru celnego; określenia terminu, w którym ma być przeprowadzana analiza ryzyka na podstawie deklaracji poprzedzającej wyprawdzenie; określenia przepisów proceduralnych dotyczących wyprawdzenia towarów;

przepisów proceduralnych dotyczących składania, sprostowania i unieważniania wywzowowej deklaracji skróconej; określenia przepisów proceduralnych dotyczących składania, sprostowania i unieważniania powiadomienia o powrotnym wywozie; przyjęcia programu działania dotyczącego rozwoju odnośnych systemów teleinformatycznych oraz zarządzającego wprowadzeniem okresów przejściowych; przyjęcia decyzji upoważniających państwa członkowskie do testowania uproszczeń w stosowaniu przepisów prawa celnego, w szczególności gdy

- dotyczą one technologii informacyjnej. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję⁽¹⁾
- (6) Ze względu na konieczność współpracy między państwami członkowskimi a Komisją przy rozwijaniu, utrzymywaniu i wykorzystywaniu systemów teleinformatycznych niezbędnych do wdrażania unijnego kodeksu celnego (kodeksu), Komisja nie powinna przyjąć programu działania wspierającego ten rozwój oraz zarządzającego wprowadzeniem okresów przejściowych, jeżeli komitet nie wydał opinii na temat projektu aktu wykonawczego.
- (7) Procedura doradcza powinna być stosowana przy przyjmowaniu: decyzji umożliwiających jednemu państwu członkowskiemu lub ich większej liczbie korzystanie ze środków wymiany i przechowywania informacji innych niż techniki elektronicznego przetwarzania danych, ze względu na fakt, iż decyzje te nie mają wpływu na wszystkie państwa członkowskie; decyzji nakładających na państwa członkowskie wymóg cofnięcia decyzji w sprawie wiążących informacji, ze względu na fakt, iż decyzje te mają wpływ na tylko jedno państwo członkowskie i mają na celu zapewnienie zgodności z przepisami prawa celnego; decyzji dotyczących zwrotu i umorzenia kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych, ze względu na fakt, iż decyzje te mają bezpośredni wpływ na wnioskodawcę wnoszącego o zwrot lub umorzenie.
- (8) W odpowiednio uzasadnionych przypadkach i ze względu na szczególnie pilny charakter sprawy Komisja powinna przyjmować akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie w odniesieniu do: środków mających zapewnić jednolite stosowanie kontroli celnych, w tym środków związanych z wymianą informacji o ryzyku i analiz, wspólnych kryteriów i norm ryzyka, środków kontroli i priorytetowych obszarów kontroli; określania klasyfikacji taryfowej towarów; ustalania pochodzenia określonych towarów; środków tymczasowo zakazujących korzystania z zabezpieczeń generalnych.
- (9) Podstawą Unii jest unia celna. W interesie zarówno przedsiębiorców, jak i organów celnych Unii leży zebranie w unijnym kodeksie celnym obowiązujących przepisów prawa celnego. Kodeks ten, oparty na założeniach rynku wewnętrznego, powinien zawierać ogólne zasady i procedury, które zapewniają stosowanie środków taryfowych i innych środków wspólnej polityki ustanowionych na szczeblu Unii, związanych z wymianą towarową pomiędzy Unią a krajami lub terytoriami znajdującymi się poza obszarem celnym Unii, z uwzględnieniem wymogów tych wspólnych polityk. Przepisy prawa celnego powinny zostać w większym stopniu
- dostosowane do przepisów dotyczących poboru należności związanych z przywozem bez zmiany zakresu obowiązujących przepisów podatkowych.
- (10) Przy dalszej modernizacji przepisów prawa celnego niezbędne jest należyte uwzględnianie opinii przedsiębiorców w celu zapewnienia skutecznego uproszczenia procedur administracyjnych.
- (11) Zgodnie z komunikatem Komisji z dnia 9 sierpnia 2004 r. zatytułowanym „Ochrona interesów finansowych Wspólnot - Zwalczenie nadużyć finansowych - Planu działania na lata 2004–2005” właściwe jest ustanowienie odpowiednich ram prawnych w celu zapewnienia ochrony interesów finansowych Unii.
- (12) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające wspólnotowy kodeks celny⁽²⁾ oparte było na integracji procedur celnych stosowanych oddzielnie przez poszczególne państwa członkowskie w latach 80. Od momentu wejścia w życie rozporządzenie to było wielokrotnie i w znaczący sposób zmieniane, w celu rozwiązania określonych problemów, takich jak ochrona działania w dobrej wierze oraz uwzględnienie wymogów bezpieczeństwa. Dodatkowe zmiany w tym rozporządzeniu wprowadzono rozporządzeniem (WE) nr 648/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 kwietnia 2005 r.⁽³⁾ - i następnie włączono je do rozporządzenia nr 450/2008 - w następstwie istotnych zmian w prawodawstwie, które zaszły w ostatnich latach, zarówno na poziomie Unii, jak i międzynarodowym, jak np. wygaśnięcie Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Węgla i Stali, wejście w życie aktów przystąpienia z 2003 r., 2005 r. i 2011 r., czy protokołu zmieniającego Międzynarodową konwencję dotyczącą uproszczenia i harmonizacji postępowania celnego („zmieniona konwencja z Kioto”), do której przystąpienie przez Unię zostało zatwierdzone decyzją Rady 2003/231/WE z dnia 17 marca 2003 r.⁽⁴⁾
- (13) W kodeksie należy zawrzeć ramy prawne stosowania pewnych przepisów prawa celnego do wymiany towarów unijnych pomiędzy częściami obszaru celnego, do których stosuje się dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽⁵⁾ lub dyrektywę Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego⁽⁶⁾, a częściami tego obszaru, do których nie stosuje się tych przepisów, lub do wymiany między częściami obszaru, do których nie stosuje się tych przepisów. Biorąc pod uwagę fakt, że są to towary unijne oraz uwzględniając fiskalny charakter środków obowiązujących w wewnątrzunijnej wymianie, uzasadnione jest wprowadzenie odpowiednich uproszczeń formalności celnych, które będą miały zastosowanie do tych towarów.

(1) Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

(2) Dz.U. L 302 z 19.10.1992, s. 1.

(3) Dz.U. L 117 z 4.5.2005, s. 13.

(4) Dz.U. L 86 z 3.4.2003, s. 21.

(5) Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1.

(6) Dz.U. L 9 z 14.1.2009, s. 12.

- (14) W celu uwzględnienia szczególnych systemów podatkowych niektórych części obszaru celnego Unii, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do formalności i kontroli celnych, które należy stosować w przypadku wymiany towarów unijnych między tymi częściami a pozostałą częścią obszaru celnego Unii.
- (15) Aby ułatwić legalną wymianę handlową oraz zwalczanie nadużyć, konieczne są proste, szybkie i ujednolicone procedury i postępowanie celne. Należy zatem, zgodnie z komunikatem Komisji z dnia 24 lipca 2003 r. zatytułowanym „Proste, elektroniczne środowisko dla urzędów celnych i handlu”, uprościć przepisy prawa celnego, aby zapewnić wykorzystanie nowoczesnych narzędzi i technologii, w dalszym ciągu wspierać jednolite stosowanie przepisów prawa celnego oraz nowoczesne podejście do kontroli celnych, co przyczyni się do ustanowienia podstaw skutecznych i prostych procedur odprawy celnej. W celu zwiększenia konkurencyjności przedsiębiorstw należy łączyć ze sobą lub dostosować procedury celne, a także zmniejszać ich liczbę, pozostawiając tylko te, które są ekonomicznie uzasadnione.
- (16) W związku z utworzeniem rynku wewnętrznego, zniesieniem barier w handlu międzynarodowym i przeszkod dla inwestycji oraz z rosnącą potrzebą zapewnienia bezpieczeństwa i ochrony na zewnętrznych granicach Unii zakres zadań organów celnych uległ modyfikacji i uzyskały one wiodącą rolę w łańcuchu dostaw, a także — ze względu na swój udział w monitorowaniu i zarządzaniu handlem międzynarodowym — stały się katalizatorem konkurencyjności państw i przedsiębiorstw. Przepisy prawa celnego powinny zatem odzwierciedlać nową rzeczywistość gospodarczą oraz nową rolę i zadania organów celnych.
- (17) Wykorzystanie technologii informacyjno-komunikacyjnych, jak ustanowiono w decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 70/2008/WE z dnia 15 stycznia 2008 r. w sprawie eliminowania papierowej formy dokumentów w sektorach ceł i handlu⁽¹⁾, ma istotne znaczenie dla ułatwienia wymiany handlowej i równocześnie umożliwia zapewnienie skuteczności kontroli celnych, powodując zmniejszenie kosztów przedsiębiorstw oraz poziomu ryzyka dla społeczeństwa. Należy zatem ustanowić w kodeksie ramy prawne umożliwiające wdrożenie tej decyzji, w szczególności zasadę prawną stanowiącą, że wszystkie transakcje celne i handlowe mają być przeprowadzane elektronicznie, a systemy informacyjno-komunikacyjne wykorzystywane w operacjach celnych mają oferować przedsiębiorcom we wszystkich państwach członkowskich takie same ułatwienia.
- (18) W celu zapewnienia elektronicznego środowiska dla urzędów celnych i handlu należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do wspólnych wymogów dotyczących danych do celów wymiany i przechowywania informacji przy użyciu technik elektronicznego przetwarzania danych, przypadków, w których do celów takiej wymiany i takiego przechowywania mogą być używane inne środki, a także do rejestrowania osób. Środki inne niż techniki elektronicznego przetwarzania danych mogłyby być wykorzystywane zwłaszcza przejściowo, w sytuacji gdy nie działają jeszcze niezbędne systemy teleinformatyczne, lecz nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2020 r. Jeżeli chodzi o odprawę scentralizowaną, te środki przejściowe — do czasu gdy zaczną działać niezbędne systemy teleinformatyczne — polegałyby na utrzymaniu procedury znanej obecnie jako „pojedyncze pozwolenie na stosowanie procedur uproszczonych”.
- (19) Wykorzystaniu technologii informacyjno-komunikacyjnych powinno towarzyszyć zharmonizowane i ujednolicone stosowanie kontroli celnych przez państwa członkowskie w celu zapewnienia równoważnego poziomu tych kontroli w całej Unii i po to, aby nie dopuszczać do występowania w różnych unijnych miejscach wejścia i wyjścia zachowań zakłócających konkurencję.
- (20) Mając na uwadze ułatwienie prowadzenia działalności oraz zapewnienie odpowiedniego poziomu kontroli towarów wprowadzanych na obszar celny Unii lub z niego wyprowadzanych, pożądanym jest, by dane przekazywane przez przedsiębiorców były udostępniane — z poszanowaniem odpowiednich przepisów dotyczących ochrony danych — innym organom celnym oraz innym organom zaangażowanym w tę kontrolę. Kontrole te powinny zostać zharmonizowane, dzięki czemu dany przedsiębiorca przekazywałby dane tylko raz, a wspomniane organy przeprowadzałyby kontrolę towarów w tym samym czasie i miejscu.
- (21) W celu ułatwienia prowadzenia działalności gospodarczej, każda osoba powinna nadal mieć prawo do ustanowienia przedstawiciela reprezentującego ją w kontaktach z organami celnymi. Nie powinno być już jednak możliwe ograniczenie tego prawa do przedstawicielstwa na mocy prawa ustanowionego przez jedno z państw członkowskich. Ponadto przedstawiciel celny spełniający kryteria dotyczące przyznawania statusu upoważnionego przedsiębiorcy w zakresie uproszczeń celnych powinien mieć prawo świadczyć swoje usługi w innym państwie członkowskim niż to, w którym ma siedzibę. Co do zasady przedstawiciel celny powinien mieć siedzibę na obszarze celnym Unii. Obowiązek ten powinien być uchylany w sytuacji, gdy przedstawiciel celny występuje na rzecz osób, które nie muszą mieć siedziby na obszarze celnym Unii, lub w innych uzasadnionych przypadkach.
- (22) W odniesieniu do decyzji dotyczących stosowania przepisów prawa celnego, w tym w odniesieniu do wiążących informacji, powinno się stosować te same zasady. Każda z tych decyzji powinna być ważna na całym obszarze Unii, przy czym należy przewidzieć możliwość jej unieważnienia, zmiany, chyba że postanowiono inaczej, lub jej cofnięcia, jeżeli nie jest zgodna z przepisami prawa celnego lub ich interpretacją.

⁽¹⁾ Dz.U. L 23 z 26.1.2008, s. 21.

- (23) Usprawnienie procedur celnych w ramach środowiska elektronicznego wymaga podziału odpowiedzialności między organami celnymi różnych państw członkowskich. Niezbędne jest zastosowanie odpowiedniego poziomu skutecznych, proporcjonalnych i odstrasających sankcji na całym obszarze rynku wewnętrznego.
- (24) Spełniający wymagania i wiarygodni przedsiębiorcy powinni korzystać ze statusu upoważnionego przedsiębiorcy, pod warunkiem uzyskania pozwolenia na korzystanie z uproszczeń celnych lub ułatwień w zakresie bezpieczeństwa i ochrony, bądź obu pozwoleń. W zależności od rodzaju udzielonego pozwolenia upoważnieni przedsiębiorcy powinni odnosić możliwie największe korzyści z powszechnego stosowania uproszczeń celnych lub ułatwień dotyczących bezpieczeństwa i ochrony. Powinni być ponadto uprzywilejowani pod względem kontroli celnych, na przykład podlegać mniejszej liczbie kontroli fizycznych i kontroli dokumentów.
- (25) Spełniający wymagania i wiarygodni przedsiębiorcy powinni korzystać z wzajemnego uznawania statusu upoważnionego przedsiębiorcy na arenie międzynarodowej.
- (26) W celu zapewnienia równowagi pomiędzy obowiązkiem organów celnych zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów prawa celnego a prawem przedsiębiorców do sprawiedliwego traktowania należy nadać organom celnym szerokie uprawnienia w zakresie kontroli, a przedsiębiorcom zapewnić prawo do odwołania się.
- (27) Zgodnie z Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej, oprócz prawa odwołania się od każdej decyzji organów celnych konieczne jest również zapewnienie każdej osobie prawa do złożenia wyjaśnień, zanim zostanie podjęta decyzja, która byłaby dla tej osoby niekorzystna. Uzasadnione może być jednak wprowadzenie ograniczenia tego prawa, w szczególności gdy wymaga tego charakter lub poziom zagrożenia bezpieczeństwa i ochrony Unii i jej mieszkańców, zdrowia ludzi, zwierząt lub roślin, środowiska lub konsumentów.
- (28) W celu ograniczenia ryzyka dla Unii, jej obywateli i partnerów handlowych, zharmonizowane przeprowadzanie kontroli celnych przez państwa członkowskie powinno odbywać się na podstawie ram wspólnego zarządzania ryzykiem i z wykorzystaniem systemu teleinformatycznego. Ustanowienie ram zarządzania ryzykiem wspólnych dla wszystkich państw członkowskich nie powinno uniemożliwiać państwom członkowskim przeprowadzania losowych kontroli towarów.
- (29) W celu zapewnienia jednolitego i równego traktowania osób podlegających formalnościom i kontrolom celnym należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do określania innych przypadków, w których przedstawiciel celny nie ma obowiązku posiadania siedziby na obszarze celnym Unii, oraz przepisów dotyczących decyzji wydawanych przez organy celne, w tym decyzji dotyczących wiążących informacji, upoważnionego przedsiębiorcy oraz uproszczeń.
- (30) Konieczne jest ustalenie elementów, na podstawie których stosowane są należności celne przywozowe lub wywozowe oraz inne środki odnoszące się do wymiany towarowej. Należy również ustanowić bardziej szczegółowe przepisy dotyczące wydawania dowodów pochodzenia w Unii, jeżeli takie są wymogi wymiany towarowej.
- (31) W celu uzupełnienia elementów, na podstawie których stosowane są należności celne przywozowe lub wywozowe oraz inne środki, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do określania reguł pochodzenia towarów.
- (32) Aby zapobiec trudnościom w określaniu podstawy prawnej powstania długu celnego, pożądane jest zebranie wszystkich przypadków powstawania długu celnego w przywozie, innych niż wynikające ze złożenia zgłoszenia celnego o dopuszczenie do obrotu lub do odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem. To samo należy zastosować do przypadków powstawania długu celnego w wywozie.
- (33) Należy ustalić miejsce powstania długu celnego i miejsce pokrycia należności celnych przywozowych lub wywozowych.
- (34) Przepisy dotyczące procedur specjalnych powinny pozwalać na wykorzystanie jednego zabezpieczenia dla wszystkich rodzajów procedur specjalnych oraz na to, by zabezpieczenie miało charakter generalny, czyli obejmowało wiele transakcji.
- (35) Pod pewnymi warunkami powinno być dozwolone zabezpieczenie generalne w obniżonej wysokości, w tym w odniesieniu do długów celnych i innych należności, które powstały lub zwolnienie z obowiązku złożenia zabezpieczenia. Zabezpieczenie generalne w obniżonej wysokości w odniesieniu do długów celnych i innych należności, które powstały powinno być równoważne ze złożeniem zabezpieczenia całości należnej kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych, w szczególności w odniesieniu do zwolnienia danych towarów i księgowania.

- (36) W celu zapewnienia lepszej ochrony interesów finansowych Unii i państw członkowskich zabezpieczenie powinno obejmować towary niezgłoszone lub zgłoszone nieprawidłowo w ramach danej przesyłki lub zgłoszenia, w odniesieniu do których zabezpieczenie to zostało złożone. Z tego samego powodu zobowiązanie złożone przez gwaranta powinno obejmować również kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych wynikające z kontroli po zwolnieniu towarów.
- (37) Aby chronić interesy finansowe Unii i państw członkowskich oraz zapobiec występowaniu nadużyć, wskazane jest ustalenie proporcjonalnych środków stosowania zabezpieczenia generalnego. Tam, gdzie istnieje zwiększone ryzyko powstania nadużyć, należy zapewnić możliwość wprowadzenia czasowego zakazu stosowania zabezpieczenia generalnego, uwzględniając specyficzną sytuację danych przedsiębiorców.
- (38) W przypadkach gdy dług celny powstaje w wyniku nieprzestrzegania przepisów prawa celnego, należy uwzględnić istnienie dobrej wiary dłużnika oraz ograniczyć skutki spowodowanego przez niego zaniedbania.
- (39) W celu ochrony interesów finansowych Unii i państw członkowskich oraz uzupełnienia przepisów dotyczących długu celnego i zabezpieczeń należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do miejsca powstania długu celnego, obliczania kwoty należności celnych przywozowych i wywozowych, zabezpieczenia tej kwoty oraz pokrycia, zwrotu, umorzenia i wygaśnięcia długu celnego.
- (40) Konieczne jest ustanowienie zasady określania unijnego statusu celnego towarów oraz okoliczności prowadzących do utraty takiego statusu, a także zapewnienie podstawy pozwalającej określić przypadki, w których status ten pozostaje niezmienny w sytuacji, gdy towary są czasowo wprowadzane poza obszar celny Unii.
- (41) W celu zapewnienia swobodnego przepływu towarów unijnych na obszarze celnym Unii i odprawy celnej towarów nieunijnych wprowadzanych na ten obszar należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do określania statusu celnego towarów, utraty unijnego statusu celnego, zachowania tego statusu w przypadku towarów czasowo opuszczających obszar celny Unii oraz zwolnienia z należności celnych towarów powracających.
- (42) Należy zapewnić powszechne stosowanie zasady szybkiego zwolnienia towarów, w przypadkach gdy przedsiębiorca z wyprzedzeniem dostarcza oparte na analizie ryzyka informacje niezbędne do przeprowadzenia kontroli dopuszczalności towarów. Kontrole z zakresu polityki podatkowej i handlowej powinny być zasadniczo przeprowadzane przez urząd celny właściwy dla miejsc prowadzenia działalności przez przedsiębiorcę.
- (43) Przepisy dotyczące zgłoszeń celnych oraz objęcia towarów procedurą celną powinny zostać zmodernizowane i usprawnione; w szczególności powinny one stanowić, że zgłoszenia celne są zasadniczo przedstawiane w formie elektronicznej, oraz przewidywać jeden rodzaj zgłoszenia uproszczonego, a także możliwość złożenia zgłoszenia celnego w formie wpisu do rejestru zgłaszającego.
- (44) Ponieważ zmieniona konwencja z Kioto popiera składanie, rejestrowanie i sprawdzanie zgłoszeń celnych przed przybyciem towarów, a także z uwagi na rozróżnienie miejsca dokonania zgłoszenia od miejsca, w którym towary rzeczywiście się znajdują, należy zapewnić scentralizowaną odprawę celną w miejscu, gdzie przedsiębiorca ma swoją siedzibę.
- (45) Właściwe jest określenie na szczeblu Unii przepisów mających zastosowanie w przypadkach, gdy organy celne dokonują zniszczenia towarów lub dysponują nimi w inny sposób, co uprzednio wymagało odpowiednich przepisów prawa krajowego.
- (46) W celu uzupełnienia przepisów dotyczących objęcia towarów procedurą celną oraz w celu zapewnienia równego traktowania osób, których to dotyczy, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do przepisów dotyczących zgłoszenia celnego oraz zwolnienia towarów.
- (47) Należy ustanowić wspólne i proste przepisy w odniesieniu do procedur specjalnych, uzupełnione niewielką liczbą przepisów w odniesieniu do poszczególnych rodzajów procedur specjalnych, aby ułatwić przedsiębiorcy dokonanie wyboru właściwej procedury, zapobiec występowaniu błędów i ograniczyć liczbę przypadków egzekwowania należności i zwrotów dokonywanych po zwolnieniu.
- (48) Należy ułatwić wydawanie pozwoleń dla kilku procedur specjalnych objętych jednym zabezpieczeniem w jednym kontrolnym urzędzie celnym; należy także wprowadzić proste zasady odnoszące się do powstającego w tych przypadkach długu celnego. Podstawową zasadą stosowaną w tym przypadku powinno być wycenianie towarów objętych procedurą specjalną lub wytworzonych z nich produktów w chwili powstania długu celnego. W przypadkach gdy jest to ekonomicznie uzasadnione, wycena towarów powinna być również możliwa w chwili obejmowania ich procedurą specjalną. Te same zasady powinny mieć zastosowanie do zwyczajowych czynności.

- (49) Zważywszy na wzmocnione środki bezpieczeństwa, umieszczanie towarów w wolnych obszarach celnych powinno stać się procedurą celną, a towary powinny podlegać kontroli celnej przy wprowadzeniu oraz na podstawie zapisów ewidencji.
- (50) W związku z tym, że powrotny wywóz nie jest dłużej konieczny, procedura uszlachetniania czynnego w systemie zawiesznień powinna zostać połączona z przetwarzaniem pod kontrolą celną, a procedura uszlachetniania czynnego w systemie ceł zwrotnych powinna zostać zlikwidowana. Taka pojedyncza procedura uszlachetniania czynnego powinna obejmować również zniszczenie, z wyjątkiem przypadków, gdy jest ono przeprowadzane przez organy celne lub pod ich dozorem.
- (51) W celu uzupełnienia przepisów dotyczących procedur specjalnych oraz w celu zapewnienia równego traktowania osób, których dotyczą te przepisy, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do przepisów dotyczących przypadków, gdy towary objęte są procedurami specjalnymi, przemieszczania towarów, zwyczajowych czynności, którym poddawane są te towary, oraz odpowiadających im towarów ekwiwalentnych, a także zamknięcia tych procedur.
- (52) Środki bezpieczeństwa stosowane w odniesieniu do towarów unijnych wyprowadzanych z obszaru celnego Unii powinny być także stosowane do powrotnego wywozu towarów nieunijnych. Te same zasady powinny odnosić się do wszystkich rodzajów towarów z możliwością wprowadzenia wyjątków, gdy zaistnieje taka potrzeba, takich jak dla towarów jedynie przewożonych przez obszar celný Unii.
- (53) W celu zapewnienia dozoru celnego towarów wprowadzanych na obszar celný Unii i z niego wyprowadzanych oraz w celu zapewnienia stosowania środków bezpieczeństwa należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do przepisów dotyczących przywozowej deklaracji skróconej oraz deklaracji poprzedzających wprowadzenie.
- (54) W celu dalszego analizowania ułatwień w zakresie ceł i wymiany handlowej, w szczególności ułatwień polegających na wykorzystywaniu najnowszych narzędzi i technologii, należy zezwolić państwom członkowskim, pod pewnymi warunkami i po złożeniu przez nie wniosku, na testowanie przez ograniczony okres uproszczeń w stosowaniu przepisów prawa celnego. Nie powinno to naruszać stosowania przepisów celnych ani tworzyć nowych obowiązków dla przedsiębiorców, którzy mogą brać udział w tych testach wyłącznie dobrowolnie.
- (55) Zgodnie z zasadą proporcjonalności ustanowioną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE), dla osiągnięcia podstawowych celów polegających na umożliwieniu skutecznego funkcjonowania unii celnej i wdrożeniu wspólnej polityki handlowej, koniecznym i właściwym jest ustanowienie ogólnych przepisów i procedur mających zastosowanie do towarów wprowadzanych na obszar celný Unii i z niego wyprowadzanych. Zgodnie z art. 5 ust. 4 akapit pierwszy TUE, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (56) Mając na względzie uproszczenie i zrationalizowanie przepisów prawa celnego oraz zapewnienie przejrzystości, wiele przepisów znajdujących się w odrębnych aktach unijnych zostało włączonych do kodeksu. Należy zatem uchylić rozporządzenie Rady (EWG) nr 3925/91 z dnia 19 grudnia 1991 r. dotyczące zniesienia kontroli i formalności stosowanych wobec bagażu podręcznego i w ładowni osób odbywających lot wewnątrz Wspólnoty oraz bagażu osób przekraczających morze wewnątrz Wspólnoty⁽¹⁾, rozporządzenie (EWG) nr 2913/92, rozporządzenie Rady (WE) nr 1207/2001 z dnia 11 czerwca 2001 r. w sprawie procedur ułatwiających wystawianie lub sporządzanie we Wspólnocie dowodów pochodzenia i wydawanie pozwoleń niektórym upoważnionym eksporterom w ramach przepisów regulujących handel na warunkach preferencyjnych między Wspólnotą Europejską i niektórymi państwami⁽²⁾ oraz rozporządzenie (WE) nr 450/2008.
- (57) Przepisy niniejszego rozporządzenia określające przekazanie uprawnień i przyznanie uprawnień wykonawczych oraz przepisy dotyczące opłat i kosztów powinny być stosowane od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. Pozostałe przepisy powinny być stosowane od dnia 1 czerwca 2016 r.
- (58) Niniejsze rozporządzenie nie powinno naruszać obecnych ani przyszłych przepisów Unii, przyjętych zgodnie z art. 15 ust. 3 TFUE, dotyczących dostępu do dokumentów. Nie powinno naruszać też krajowych przepisów dotyczących dostępu do dokumentów.
- (59) Komisja powinna dołożyć wszelkich starań, aby akty delegowane i akty wykonawcze przewidziane w niniejszym rozporządzeniu weszły w życie w odpowiednim czasie przed datą rozpoczęcia stosowania kodeksu, by umożliwić terminowe wdrożenie go przez państwa członkowskie,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

⁽¹⁾ Dz.U. L 374 z 31.12.1991, s. 4.

⁽²⁾ Dz.U. L 165 z 21.6.2001, s. 1.

SPIS TREŚCI

	Strona
TYTUŁ I	PRZEPISY OGÓLNE 11
ROZDZIAŁ 1	Zakres stosowania przepisów prawa celnego, zadania organów celnych oraz definicje 11
ROZDZIAŁ 2	Prawa i obowiązki osób wynikające z przepisów prawa celnego 15
Sekcja 1	Udzielanie informacji 15
Sekcja 2	Przedstawicielstwo celne 18
Sekcja 3	Decyzje dotyczące stosowania przepisów prawa celnego 19
Sekcja 4	Upoważniony przedsiębiorca 24
Sekcja 5	Sankcje 25
Sekcja 6	Odwołania 26
Sekcja 7	Kontrola towarów 26
Sekcja 8	Przechowywanie dokumentów i innych danych oraz opłaty i koszty 28
ROZDZIAŁ 3	Przeliczanie waluty i terminy 29
TYTUŁ II	ELEMENTY, NA PODSTAWIE KTÓRYCH STOSOWANE SĄ NALEŻNOŚCI CELNE PRZYWOZOWE I WYWOZOWE ORAZ INNE ŚRODKI DOTYCZĄCE WYMIANY TOWAROWEJ 29
ROZDZIAŁ 1	Wspólna Taryfa Celna i klasyfikacja taryfowa towarów 29
ROZDZIAŁ 2	Pochodzenie towarów 31
Sekcja 1	Niepreferencyjne pochodzenie towarów 31
Sekcja 2	Preferencyjne pochodzenie towarów 31
Sekcja 3	Ustalanie pochodzenia określonych towarów 32
ROZDZIAŁ 3	Wartość celna towarów 33
TYTUŁ III	DŁUG CELNY I ZABEZPIECZENIA 35
ROZDZIAŁ 1	Powstanie długu celnego 35
Sekcja 1	Dług celny w przywozie 35
Sekcja 2	Dług celny w wywozie 37
Sekcja 3	Przepisy wspólne dla długów celnych powstałych w przywozie i w wywozie 38
ROZDZIAŁ 2	Zabezpieczenie potencjalnego lub istniejącego długu celnego 39
ROZDZIAŁ 3	Pokrycie, zwrot i umorzenie kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych 42

	Strona	
Sekcja 1	Określanie kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych, powiadamanie o długi celny oraz księgowanie	42
Sekcja 2	Zapłata kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych	44
Sekcja 3	Zwrot i umorzenie	47
ROZDZIAŁ 4	Wygaśnięcie długu celnego	50
TYTUŁ IV	TOWARY WPROWADZANE NA OBSZAR CELNY UNII	51
ROZDZIAŁ 1	Przywózowa deklaracja skrócona	51
ROZDZIAŁ 2	Przybycie towarów	53
Sekcja 1	Wprowadzanie towarów na obszar celny Unii	53
Sekcja 2	Przedstawienie, rozładunek i rewizja towarów	54
Sekcja 3	Czasowe składowanie towarów	55
TYTUŁ V	PRZEPISY OGÓLNE DOTYCZĄCE STATUSU CELNEGO, OBJĘCIA TOWARÓW PROCEDURĄ CELNĄ, WERYFIKACJI, ZWOLNIENIA I DYSPONOWANIA TOWARAMI	58
ROZDZIAŁ 1	Status celny towarów	58
ROZDZIAŁ 2	Objęcie towarów procedurą celną	59
Sekcja 1	Przepisy ogólne	59
Sekcja 2	Standardowe zgłoszenia celne	60
Sekcja 3	Uproszczone zgłoszenia celne	60
Sekcja 4	Przepisy mające zastosowanie do wszystkich zgłoszeń celnych	61
Sekcja 5	Inne uproszczenia	63
ROZDZIAŁ 3	Weryfikacja i zwolnienie towarów	65
Sekcja 1	Weryfikacja	65
Sekcja 2	Zwolnienie	66
ROZDZIAŁ 4	Dysponowanie towarami	66
TYTUŁ VI	DOPUSZCZENIE DO OBROTU ORAZ ZWOLNIENIE Z NALEŻNOŚCI CELNYCH PRZYWOZOWYCH	68
ROZDZIAŁ 1	Dopuszczenie do obrotu	68
ROZDZIAŁ 2	Zwolnienie z należności celnych przywozowych	68
Sekcja 1	Towary powracające	68
Sekcja 2	Produkty rybołówstwa morskiego i produkty wydobyte z morza	69

	Strona
TYTUŁ VII	PROCEDURY SPECJALNE 70
ROZDZIAŁ 1	Przepisy ogólne 70
ROZDZIAŁ 2	Tranzyt 73
Sekcja 1	Tranzyt zewnętrzny i wewnętrzny 73
Sekcja 2	Tranzyt unijny 75
ROZDZIAŁ 3	Składowanie 76
Sekcja 1	Przepisy ogólne 76
Sekcja 2	Składowanie celne 76
Sekcja 3	Wolne obszary celne 77
ROZDZIAŁ 4	Szczególne przeznaczenie 78
Sekcja 1	Odprawa czasowa 78
Sekcja 2	Końcowe przeznaczenie 79
ROZDZIAŁ 5	Przetwarzanie 80
Sekcja 1	Przepisy ogólne 80
Sekcja 2	Uszlachetnianie czynne 80
Sekcja 3	Uszlachetnianie bierne 81
TYTUŁ VIII	TOWARY WYPROWADZANE POZA OBSZAR CELNY UNII 82
ROZDZIAŁ 1	Formalności przed wyprowadzeniem towarów 82
ROZDZIAŁ 2	Formalności przy wyprowadzeniu towarów 83
ROZDZIAŁ 3	Wywóz i powrotny wywóz 83
ROZDZIAŁ 4	Wywozowa deklaracja skrócona 84
ROZDZIAŁ 5	Powiadomienie o powrotnym wywozie 85
ROZDZIAŁ 6	Zwolnienie z należności celnych wywozowych 86
TYTUŁ IX	SYSTEMY TELEINFORMATYCZNE, UPROSZCZENIA, PRZEKAZANIE UPRAWNIEŃ, PROCEDURA KOMITETU I PRZEPISY KOŃCOWE 86
ROZDZIAŁ 1	Rozwój systemów teleinformatycznych 86
ROZDZIAŁ 2	Uproszczenia w stosowaniu przepisów prawa celnego 86
ROZDZIAŁ 3	Przekazanie uprawnień i procedura komitetowa 87
ROZDZIAŁ 4	Przepisy końcowe 87
ZAŁĄCZNIK	TABELA KORELACJI 89

TYTUŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

ROZDZIAŁ 1

Zakres stosowania przepisów prawa celnego, zadania organów celnych oraz definicje

Artykuł 1

Przedmiot i zakres zastosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia unijny kodeks celny (kodeks) określający ogólne przepisy i procedury mające zastosowanie do towarów wprowadzanych na obszar celny Unii lub z niego wyprowadzanych.

Nie naruszając prawa międzynarodowego i konwencji międzynarodowych oraz prawodawstwa unijnego w innych dziedzinach, kodeks stosowany jest w sposób jednolity na całym obszarze celnym Unii.

2. Niektóre przepisy prawa celnego mogą mieć zastosowanie poza obszarem celnym Unii w ramach przepisów regulujących określone dziedziny lub w ramach konwencji międzynarodowych.

3. Niektóre przepisy prawa celnego, w tym przewidziane w nich uproszczenia, stosuje się do wymiany towarów unijnych pomiędzy tymi częściami obszaru celnego Unii, do których stosuje się przepisy dyrektywy 2006/112/WE lub dyrektywy 2008/118/WE, a częściami tego obszaru, do których nie stosuje się tych przepisów, lub do wymiany pomiędzy częściami obszaru, do których przepisy te nie mają zastosowania.

Artykuł 2

Przekazanie uprawnień

Zgodnie z art. 284 Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych określających przepisy prawa celnego, w tym uproszczenia w odniesieniu do zgłoszenia celnego, dowodu potwierdzającego status celny, stosowania procedury unijnego tranzytu wewnętrznego – w zakresie, w jakim nie wpływa to na właściwe stosowanie odnośnych środków fiskalnych, mających zastosowanie do wymiany towarów unijnych, o której mowa w art. 1 ust. 3. Akty te mogą uwzględniać szczególne okoliczności związane z wymianą towarów unijnych w ramach tylko jednego państwa członkowskiego.

Artykuł 3

Zadania organów celnych

Organy celne są w głównej mierze odpowiedzialne za nadzór nad międzynarodową wymianą handlową Unii, wspierając w ten sposób sprawiedliwy i swobodny handel, wdrażanie zewnętrznych aspektów rynku wewnętrznego, wspólnej polityki handlowej oraz pozostałych wspólnych polityk Unii w zakresie wymiany handlowej, a także bezpieczeństwo całego łańcucha dostaw. Organy celne wprowadzają środki mające na celu w szczególności:

- a) ochronę interesów finansowych Unii i jej państw członkowskich;
- b) ochronę Unii przed nieuczciwym i nielegalnym handlem przy równoczesnym wspieraniu legalnej działalności gospodarczej;
- c) zapewnianie bezpieczeństwa i ochrony Unii i jej mieszkańców oraz ochrony środowiska, w stosownych przypadkach w ścisłej współpracy z innymi organami; oraz
- d) utrzymanie należytej równowagi pomiędzy kontrolami celnymi a ułatwianiem legalnej wymiany handlowej.

Artykuł 4

Obszar celny

1. Obszar celny Unii obejmuje następujące terytoria wraz z ich wodami terytorialnymi, wodami wewnętrznymi oraz przestrzenią powietrzną:

- terytorium Królestwa Belgii,
- terytorium Republiki Bułgarii,
- terytorium Republiki Czeskiej,
- terytorium Królestwa Danii, z wyjątkiem Wysp Owczych i Grenlandii,
- terytorium Republiki Federalnej Niemiec, z wyjątkiem wyspy Helgoland i terytorium Büsingen (Traktat z dnia 23 listopada 1964 r. między Republiką Federalną Niemiec a Konfederacją Szwajcarską),
- terytorium Republiki Estońskiej,
- terytorium Irlandii,
- terytorium Republiki Greckiej,
- terytorium Królestwa Hiszpanii, z wyjątkiem Ceuty i Melilli,
- terytorium Republiki Francuskiej, z wyjątkiem francuskich krajów i terytoriów zamorskich objętych postanowieniami części IV TFUE,

- terytorium Republiki Chorwacji,
- terytorium Republiki Włoskiej, z wyjątkiem gmin Livigno i Campione d'Italia oraz wód krajowych jeziora Lugano znajdujących się pomiędzy nabrzeżem a granicą polityczną strefy położonej pomiędzy Ponte Tresa i Porto Ceresio,
- terytorium Republiki Cypryjskiej, zgodnie z postanowieniami aktu przystąpienia z 2003 r.,
- terytorium Republiki Łotewskiej,
- terytorium Republiki Litewskiej,
- terytorium Wielkiego Księstwa Luksemburga,
- terytorium Węgier;
- terytorium Malty,
- terytorium Królestwa Niderlandów w Europie,
- terytorium Republiki Austrii,
- terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
- terytorium Republiki Portugalskiej,
- terytorium Rumunii,
- terytorium Republiki Słowenii,
- terytorium Republiki Słowackiej,
- terytorium Republiki Finlandii,
- terytorium Królestwa Szwecji, oraz
- terytorium Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, jak również Wysp Normandzkich i wyspy Man.

2. Za część obszaru celnego Unii uznaje się również następujące terytoria, położone poza terytorium państw członkowskich, wraz z ich wodami terytorialnymi, wodami wewnętrznymi oraz przestrzenią powietrzną, uwzględniając konwencje i traktaty, które mają do nich zastosowanie:

a) FRANCJA

Terytorium Księstwa Monako określone w Konwencji celnej podpisanej w Paryżu dnia 18 maja 1963 r. (*Journal officiel de la République française* (Dziennik Urzędowy Republiki Francuskiej) z dnia 27 września 1963 r., s. 8679);

b) CYPR

Terytorium suwerennej bazy Zjednoczonego Królestwa w Akrotiri i Dhekelia, określone w Traktacie dotyczącym ustanowienia Republiki Cypryjskiej, podpisanym w Nikozji w dniu 16 sierpnia 1960 r. (*United Kingdom Treaty Series No 4 (1961) Cmnd. 1252*).

Artykuł 5

Definicje

Do celów niniejszego kodeksu stosuje się następujące definicje:

- 1) „organy celne” oznaczają administracje celne państw członkowskich odpowiedzialne za stosowanie przepisów prawa celnego oraz wszelkie inne organy upoważnione na mocy prawa krajowego do stosowania niektórych przepisów prawa celnego;
- 2) „przepisy prawa celnego” oznaczają ogół aktów prawnych obejmujący:
  - a) niniejszy kodeks oraz przepisy uzupełniające lub wykonawcze przyjęte na szczeblu unijnym lub krajowym;
  - b) wspólną taryfę celną;
  - c) przepisy ustanawiające unijny system zwolnień celnych;
  - d) umowy międzynarodowe zawierające przepisy z zakresu prawa celnego, jeżeli mają one zastosowanie w Unii;

- 3) „kontrole celne” oznaczają określone czynności wykonywane przez organy celne w celu zapewnienia zgodności z przepisami prawa celnego oraz innymi przepisami regulującymi wprowadzanie, wyprowadzanie, tranzyt, przemieszczanie, składowanie i końcowe przeznaczenie towarów przemieszczanych między obszarem celnym Unii a krajami lub terytoriami spoza tego obszaru oraz obecność i przemieszczanie w ramach obszaru celnego Unii towarów nieunijnych i towarów objętych procedurą końcowego przeznaczenia;
- 4) „osoba” oznacza osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, ale uznaną – na mocy prawa unijnego lub krajowego – za mającą zdolność do czynności prawnych;
- 5) „przedsiębiorca” oznacza osobę, która w ramach swojej działalności gospodarczej zajmuje się działaniami regulowanymi przepisami prawa celnego;
- 6) „przedstawiciel celny” oznacza każdą osobę ustanowioną przez inną osobę w celu prowadzenia czynności i załatwiania formalności wymaganych przepisami prawa celnego przed organami celnymi;
- 7) „ryzyko” oznacza prawdopodobieństwo i skutki wystąpienia zdarzenia mającego związek z wprowadzaniem, wyprowadzaniem, tranzytem, przemieszczaniem lub końcowym przeznaczeniem towarów przemieszczanych między obszarem celnym Unii a krajami lub terytoriami znajdującymi się poza tym obszarem oraz z obecnością na obszarze celnym Unii towarów nieunijnych, które:
- a) uniemożliwiłoby prawidłowe stosowanie środków unijnych lub krajowych;
  - b) przynosiłoby szkodę interesom finansowym Unii i jej państwom członkowskich; lub
  - c) stanowiłoby zagrożenie bezpieczeństwa i ochrony Unii i jej mieszkańców, zdrowia ludzi, zwierząt i roślin, środowiska lub konsumentów;
- 8) „formalności celne” oznaczają wszystkie operacje, które muszą zostać załatwione przez daną osobę i przez organy celne w celu zapewnienia zgodności z przepisami prawa celnego;
- 9) „przywózowa deklaracja skrócona” oznacza czynność, przez którą dana osoba powiadamia organy celne – w wymaganej formie i w określony sposób oraz w określonym terminie – o zamiarze wprowadzenia towarów na obszar celny Unii;
- 10) „wywózowa deklaracja skrócona” oznacza czynność, przez którą dana osoba powiadamia organy celne – w wymaganej formie i w określony sposób oraz w określonym terminie – o zamiarze wyprowadzenia towarów z obszaru celnego Unii;
- 11) „deklaracja do czasowego składowania” oznacza czynność, przez którą dana osoba powiadamia – w wymaganej formie i w określony sposób – że towary zostały objęte czasowym składowaniem;
- 12) „zgłoszenie celne” oznacza czynność, przez którą osoba w wymaganej formie i w określony sposób wyraża zamiar objęcia towaru określoną procedurą celną, wskazując w stosownych przypadkach wszelkie szczegółowe ustalenia, które mają mieć zastosowanie;
- 13) „zgłoszenie do powrotnego wywozu” oznacza czynność, przez którą osoba w wymaganej formie i w określony sposób wyraża zamiar wyprowadzenia towarów nieunijnych z obszaru celnego Unii, z wyjątkiem towarów objętych procedurą wolnego obszaru celnego lub czasowo składowanych;
- 14) „powiadomienie o powrotnym wywozie” oznacza czynność, przez którą osoba w wymaganej formie i w określony sposób wyraża zamiar wyprowadzenia z obszaru celnego Unii towarów nieunijnych objętych procedurą wolnego obszaru celnego lub czasowo składowanych;
- 15) „zgłaszający” oznacza osobę, która składa zgłoszenie celne, deklarację do czasowego składowania, przywózową deklarację skróconą, wywózową deklarację skróconą, zgłoszenie do powrotnego wywozu lub powiadomienie o powrotnym wywozie we własnym imieniu, albo osobę, w której imieniu takie zgłoszenie, deklaracja **lub** powiadomienie są składane;
- 16) „procedura celna” oznacza jedną z następujących procedur, którą zgodnie z przepisami kodeksu można objąć towary:
- a) dopuszczenie do obrotu;
  - b) procedury specjalne;
  - c) wywóz;
- 17) „czasowe składowanie” oznacza sytuację, w której towary nieunijne są czasowo składowane pod dozorem celnym w okresie między ich przedstawieniem organom celnym a objęciem jedną z procedur celnych lub powrotnym wywozem;

- 18) „dług celny” oznacza nałożony na określoną osobę obowiązek zapłaty stosownej kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych, określonej dla danych towarów na mocy obowiązujących przepisów prawa celnego;
- 19) „dłużnik” oznacza każdą osobę odpowiedzialną za dług celny;
- 20) „należności celne przywozowe” oznaczają należności celne płatne przy przywozie towarów;
- 21) „należności celne wywozowe” oznaczają należności celne płatne przy wywozie towarów;
- 22) „status celny” oznacza określenie towaru jako towar unijny lub nieunijny;
- 23) „towary unijne” oznaczają towary należące do jednej z następujących kategorii:
- a) towary całkowicie uzyskane na obszarze celnym Unii i w których skład nie wchodzi towary przywiezione z krajów lub terytoriów znajdujących się poza obszarem celnym Unii;
  - b) towary wprowadzone na obszar celny Unii z krajów lub terytoriów znajdujących się poza tym obszarem i dopuszczone do obrotu;
  - c) towary uzyskane lub wyprodukowane na obszarze celnym Unii wyłącznie z towarów, o których mowa w lit. b), lub z towarów, o których mowa w lit. a) i b);
- 24) „towary nieunijne” oznaczają towary inne niż te, o których mowa w pkt 23), lub takie, które utraciły unijny status celny;
- 25) „zarządzanie ryzykiem” oznacza systematyczne rozpoznawanie ryzyka, w tym również za pomocą kontroli losowych, oraz wprowadzenie wszelkich środków niezbędnych, aby ograniczyć możliwość jego wystąpienia.
- 26) „zwolnienie towarów” oznacza czynność podjętą przez organy celne, umożliwiającą użycie towarów do celów określonych dla procedury celnej, którą zostały objęte;
- 27) „dozór celny” oznacza ogólne działania prowadzone przez organy celne w celu zapewnienia przestrzegania przepisów prawa celnego i, w stosownych przypadkach, innych przepisów mających zastosowanie do towarów podlegających tym działaniom;
- 28) „zwrot” oznacza zwrot kwoty zapłaconych należności celnych przywozowych lub wywozowych;
- 29) „umorzenie” oznacza zwolnienie z obowiązku zapłaty kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych, które nie zostały zapłacone;
- 30) „produkty przetworzone” oznaczają towary objęte procedurą przetwarzania, które zostały poddane procesom przetwarzania;
- 31) „osoba mająca siedzibę na obszarze celnym Unii” oznacza:
- a) w przypadku osoby fizycznej — każdą osobę, której zwyczajowym miejscem pobytu jest obszar celny Unii;
  - b) w przypadku osoby prawnej lub stowarzyszenia osób — każdą osobę, której siedziba statutowa, siedziba główna lub inna stała siedziba znajduje się na obszarze celnym Unii;
- 32) „stała siedziba” oznacza stałe miejsce prowadzenia działalności, gdzie stale są obecne zarówno niezbędne zasoby ludzkie, jak i środki techniczne, za pomocą których są przeprowadzane w całości lub częściowo wszystkie operacje celne danej osoby;
- 33) „przedstawienie towarów organom celnym” oznacza powiadomienie organów celnych o przybyciu towarów do urzędu celnego lub innego miejsca wyznaczonego lub uznanego przez organy celne oraz o dostępności tych towarów do kontroli celnych;
- 34) „posiadacz towarów” oznacza właściciela towarów lub osobę, która posiada podobne prawo do dysponowania tymi towarami lub sprawuje nad nimi fizyczną kontrolę;
- 35) „osoba uprawniona do korzystania z procedury” oznacza:
- a) osobę, która składa zgłoszenie celne lub na rzecz której składane jest to zgłoszenie; lub
  - b) osobę, na którą przeniesione zostały prawa i obowiązki związane z procedurą celną;

- 36) „środki polityki handlowej” oznaczają środki pozataryfowe, przyjęte w ramach wspólnej polityki handlowej, w formie unijnych przepisów regulujących międzynarodową wymianę towarową;
- 37) „procesy przetwarzania” oznaczają jeden z następujących procesów:
- a) obróbkę towarów, w tym montaż, składanie lub ich instalowanie w innych towarach;
  - b) przetwarzanie towarów;
  - c) niszczenie towarów;
  - d) naprawę towarów, w tym ich odnawianie i porządkowanie;
  - e) wykorzystywanie towarów, które nie wchodzą w skład produktów przetworzonych, ale umożliwiają lub ułatwiają ich wytworzenie, nawet jeżeli zostają one całkowicie lub częściowo zużyte w tym procesie („akcesoria produkcyjne”);
- 38) „współczynnik produktywności” oznacza ilość lub odsetek produktów przetworzonych, uzyskanych w wyniku przetworzenia określonej ilości towarów objętych procedurą przetwarzania;
- 39) „decyzja” oznacza każdy akt wydany przez organy celne odnoszący się do przepisów prawa celnego zawierający orzeczenie w konkretnej sprawie, który pociąga za sobą skutki prawne dla zainteresowanej osoby lub zainteresowanych osób;
- 40) „przewoźnik” oznacza:
- a) w kontekście wprowadzania – osobę, która wprowadza towary lub przejmuje odpowiedzialność za przewóz towarów na obszar celny Unii. Jednak w przypadku:
    - (i) transportu kombinowanego „przewoźnik” oznacza osobę obsługującą środek transportu, który po wprowadzeniu na obszar celny Unii będzie poruszał się samodzielnie jako aktywny środek transportu,
    - (ii) transportu morskiego lub lotniczego, gdy istnieją uzgodnienia dotyczące współużytkowania lub zakontraktowania statku morskiego lub powietrznego, „przewoźnik” oznacza osobę, która zawarła umowę oraz wystawiła konosament lub lotniczy list przewozowy na rzeczywisty przewóz towarów na obszar celny Unii;
  - b) w kontekście wyprowadzania – osobę, która wyprowadza towary lub przejmuje odpowiedzialność za wywóz towarów poza obszar celny Unii. Jednak w przypadku:
    - (i) transportu kombinowanego, gdy aktywny środek transportu opuszczający obszar celny Unii jedynie przewozi inny środek transportu, który po przybyciu aktywnego środka transportu do miejsca przeznaczenia będzie poruszał się samodzielnie jako aktywny środek transportu, „przewoźnik” oznacza osobę obsługującą środek transportu, który będzie poruszał się samodzielnie po opuszczeniu obszaru celnego Unii i dotarciu do miejsca przeznaczenia;
    - (ii) transportu morskiego lub lotniczego, gdy istnieją uzgodnienia dotyczące współużytkowania lub zakontraktowania statku morskiego lub powietrznego, „przewoźnik” oznacza osobę, która zawarła umowę oraz wystawiła konosament lub lotniczy list przewozowy na rzeczywisty wywóz towarów poza obszar celny Unii;
- 41) „prowizja od zakupu” oznacza opłatę poniesioną przez przywoźącego na rzecz jego agenta za reprezentowanie go przy zakupie wycenianych towarów.

ROZDZIAŁ 2

Prawa i obowiązki osób wynikające z przepisów prawa celnego

Sekcja 1

Udzielanie informacji

Artykuł 6

Sposoby wymiany i przechowywania informacji oraz wspólne wymogi dotyczące danych

1. Wszelka wymiana informacji, takich jak deklaracje, zgłoszenia, wnioski lub decyzje, między organami celnymi oraz między przedsiębiorcami a organami celnymi, a także przechowywanie tych informacji zgodnie z wymogami przepisów prawa celnego, odbywa się za pomocą technik elektronicznego przetwarzania danych.
2. Do celów wymiany i przechowywania informacji, o których mowa w ust. 1, opracowywane są wspólne wymogi dotyczące danych.
3. Sposoby wymiany i przechowywania informacji, inne niż techniki elektronicznego przetwarzania danych, o których mowa w ust. 1, można wykorzystywać w następujących przypadkach:

a) w sposób stały, w sytuacjach gdy jest to należyte uzasadnione rodzajem obrotu lub gdy stosowanie technik elektronicznego przetwarzania danych nie jest odpowiednie dla załatwiania formalności celnych;

b) tymczasowo, w przypadku wystąpienia czasowej awarii systemów teleinformatycznych organów celnych lub systemów teleinformatycznych przedsiębiorców;

4. W drodze odstępstwa od ust. 1, Komisja może w wyjątkowych przypadkach przyjmować decyzje umożliwiające jednemu państwu członkowskiemu lub większej ich liczbie korzystanie ze sposobów wymiany i przechowywania informacji innych niż techniki elektronicznego przetwarzania danych.

Decyzja o przyznaniu odstępstwa musi być uzasadniona specyficzną sytuacją wnoszącą o nie państwa członkowskiego; odstępstwo jest przyznawane na określony czas. Odstępstwo podlega okresowemu przeglądowi i może być przedłużane na oznaczone okresy na wniosek korzystającego z niego państwa członkowskiego. Odstępstwo jest odwoływane, gdy przestaje być uzasadnione.

Odstępstwo nie wpływa na wymianę informacji między korzystającym z niego państwem członkowskim a innymi państwami członkowskimi ani na wymianę i przechowywanie informacji w innych państwach członkowskich zgodnie z przepisami prawa celnego.

Artykuł 7

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona zgodnie z art. 284 do przyjęcia aktów delegowanych, w celu określenia:

a) wspólnych wymogów dotyczących danych, o których to wymogach mowa w art. 6 ust. 2, z uwzględnieniem potrzeby wypełnienia formalności celnych określonych w przepisach prawa celnego oraz charakteru, celu wymiany i przechowywania danych, o których mowa w art. 6 ust. 1;

b) szczególnych przypadków, gdy zgodnie z art. 6 ust. 3 lit. a) mogą być stosowane sposoby wymiany i przechowywania informacji inne niż techniki elektronicznego przetwarzania danych;

c) rodzajów informacji i danych, mających znajdować się w ewidencji, o której mowa w art. 148 ust. 4 i 214 ust. 1.

Artykuł 8

Przyznanie uprawnień wykonawczych

1. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych:

a) gdy jest to niezbędne – format i kod wspólnych wymogów dotyczących danych, o których to wymogach mowa w art. 6 ust. 2;

b) przepisy proceduralne dotyczące wymiany i przechowywania informacji z zastosowaniem innych sposobów niż techniki elektronicznego przetwarzania danych, o których to sposobach mowa w art. 6 ust. 3.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

2. Komisja przyjmuje decyzje w sprawie odstępstw, o których mowa w art. 6 ust. 4, w drodze aktów wykonawczych.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 285 ust. 2.

Artykuł 9

Rejestracja

1. Przedsiębiorcy mający siedzibę na obszarze celnym Unii są zobowiązani do zarejestrowania się; rejestracji dokonują organy celne właściwe ze względu na siedzibę przedsiębiorcy.

2. W szczególnych przypadkach przedsiębiorcy niemający siedziby na obszarze celnym Unii są zobowiązani do zarejestrowania się; rejestracji dokonują organy celne właściwe ze względu na miejsce, w którym przedsiębiorcy po raz pierwszy składają deklarację, zgłoszenie lub wniosek o wydanie decyzji.

3. Jeżeli nie przewidziano inaczej osoby inne niż przedsiębiorcy nie podlegają rejestracji przez organy celne.

W przypadku gdy osoby, o których mowa w pierwszym akapicie są zobowiązane do zarejestrowania się, stosuje się następujące zasady:

a) rejestracji osób mających siedzibę na obszarze celnym Unii dokonują organy celne właściwe ze względu na ich siedzibę;

b) rejestracji osób niemających siedziby na obszarze celnym Unii dokonują organy celne właściwe dla miejsca, w którym po raz pierwszy osoby składają deklarację, zgłoszenie lub wnioski o wydanie decyzji.

4. W szczególnych przypadkach organy celne unieważniają rejestrację.

Artykuł 10

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 284, w celu określenia:

- a) przypadków, o których mowa w art. 9 ust. 2, gdy przedsiębiorcy niemający siedziby na obszarze celnym Unii są zobowiązani do zarejestrowania się;
- b) przypadków, o których mowa w art. 9 ust. 3 akapit pierwszy, gdy osoby inne niż przedsiębiorcy są zobowiązani do zarejestrowania się;
- c) przypadków, o których mowa w art. 9 ust. 4, gdy organy celne unieważniają rejestrację.

Artykuł 11

Przyznanie uprawnień wykonawczych

Komisja określa w drodze aktów wykonawczych organy celne, właściwe do rejestracji, o której mowa w art. 9.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

Artykuł 12

Przekazywanie informacji i ochrona danych

1. Wszelkie informacje uzyskane przez organy celne podczas wykonywania przez nie swoich obowiązków, mające z natury charakter poufny lub dostarczone na zasadzie poufności, są objęte obowiązkiem zachowania tajemnicy zawodowej. Z wyjątkiem sytuacji, o której mowa w art. 47 ust. 2, właściwe organy nie ujawniają takich informacji bez wyraźnej zgody osoby lub organu, które je dostarczyły.

Ujawnienie takich informacji bez zgody jest jednak możliwe, w przypadku gdy organy celne są do tego zobowiązane lub upoważnione na mocy obowiązujących przepisów — w szczególności w odniesieniu do ochrony danych — lub w związku z prowadzonym postępowaniem.

2. Informacje poufne, o których mowa w ust. 1, mogą być przekazywane organom celnym i innym właściwym władzom krajów lub terytoriów znajdujących się poza obszarem celnym Unii w ramach współpracy celnej z tymi krajami lub terytoriami na podstawie umowy międzynarodowej lub przepisów Unii w dziedzinie wspólnej polityki handlowej.

3. Każde ujawnienie lub przekazanie informacji, o których mowa w ust. 1 i 2, odbywa się z zapewnieniem odpowiedniego poziomu ochrony danych w pełni zgodnego z obowiązującymi przepisami o ochronie danych.

Artykuł 13

Wymiana dodatkowych informacji między organami celnymi a przedsiębiorcami

1. Organy celne i przedsiębiorcy mogą wymieniać informacje, inne niż wymagane przepisami prawa celnego, w szczególności w ramach wzajemnej współpracy mającej na celu identyfikację ryzyka i zapobieganie ryzyku. Wymiana może odbywać się na podstawie pisemnego uzgodnienia i może obejmować dostęp organów celnych do systemów teleinformatycznych przedsiębiorców.

2. Wszelkie informacje dostarczone przez którąkolwiek ze stron w ramach współpracy, o której mowa w ust. 1, mają charakter poufny, chyba że strony postanowią inaczej.

Artykuł 14

Udzielanie informacji przez organy celne

1. Każda osoba może zwrócić się do organu celnego z wnioskiem o informacje dotyczące stosowania przepisów prawa celnego. Wniosek może zostać odrzucony, jeżeli dotyczy działalności, która nie wchodzi w zakres faktycznie planowanej międzynarodowej wymiany towarowej.

2. Organy celne prowadzą regularny dialog z przedsiębiorcami oraz innymi organami biorącymi udział w międzynarodowej wymianie towarowej. Wspierają przejrzystość przez umożliwienie łatwego dostępu, w miarę możliwości bezpłatnie oraz przez internet, do przepisów prawa celnego, ogólnych zarządzeń administracyjnych oraz formularzy wniosków.

Artykuł 15

Udzielanie informacji organom celnym

1. Na żądanie organu celnego i w określonym terminie każda osoba bezpośrednio lub pośrednio uczestnicząca w załatwianiu formalności celnych lub podlegająca kontrolom celnym dostarcza organom celnym wszelkie wymagane dokumenty i informacje w odpowiedniej formie, jak również udziela im wszelkiej pomocy niezbędnej do zakończenia tych formalności lub kontroli.

2. Osoba składająca zgłoszenie celne, deklarację do czasowego składowania, przywózową lub wywózową deklarację skróconą, zgłoszenie do powrotnego wywozu, powiadomienie o powrotnym wywozie, wniosek o udzielenie pozwolenia lub o wydanie innego typu decyzji jest odpowiedzialna za:

- a) prawidłowość i kompletność informacji podanych w zgłoszeniu, deklaracji, powiadomieniu lub wniosku;
- b) autentyczność, prawidłowość i ważność dokumentu załączonego do zgłoszenia, deklaracji, powiadomienia lub wniosku;
- c) wypełnianie — w stosownych przypadkach — wszystkich zobowiązań związanych z objęciem towarów daną procedurą celną lub z prowadzeniem dozwolonych operacji.

Przepisy akapitu pierwszego mają również zastosowanie do wszelkich innych form udzielania informacji wymaganych przez organy celne lub dostarczanych organom celnym.

Obowiązkom określonym w akapicie pierwszym niniejszego ustępu podlega również przedstawiciel celny danej osoby, o którym mowa w art. 18, jeżeli składa zgłoszenie, deklarację lub powiadomienie, przedkłada wniosek lub udziela wymaganych informacji.

Artykuł 16

Systemy teleinformatyczne

1. Państwa członkowskie współpracują z Komisją w celu rozwijania, utrzymywania i wykorzystywania teleinformatycznych systemów wymiany informacji pomiędzy organami celnymi i z Komisją oraz przechowywania takich informacji zgodnie z niniejszym kodeksem.

2. Państwa członkowskie, którym przyznano odstępstwo zgodnie z art. 6 ust. 4, nie mają obowiązku rozwijania, utrzymywania i wykorzystywania – w zakresie objętym tym odstępstwem – systemów teleinformatycznych, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 17

Przyznanie uprawnień wykonawczych

Komisja określa w drodze aktów wykonawczych techniczne warunki rozwijania, utrzymywania i wykorzystywania systemów teleinformatycznych, o których mowa w art. 16 ust. 1.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

Sekcja 2

Przedstawicielstwo celne

Artykuł 18

Przedstawiciel celny

1. Każda osoba może ustanowić przedstawiciela celnego.

Przedstawicielstwo może być bezpośrednie — w tym przypadku przedstawiciel celny działa w imieniu i na rzecz innej osoby, lub pośrednie — w tym przypadku przedstawiciel celny działa we własnym imieniu, lecz na rzecz innej osoby.

2. Przedstawiciel celny musi mieć siedzibę na obszarze celnym Unii.

Jeżeli nie przewidziano inaczej obowiązek ten zostaje uchylony, jeżeli przedstawiciel celny występuje na rzecz osoby, która nie musi mieć siedziby na obszarze celnym Unii.

3. Państwa członkowskie mogą określić zgodnie z prawem unijnym warunki, na których przedstawiciel celny może świadczyć usługi w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę. Bez uszczerbku dla stosowania mniej rygorystycznych kryteriów przez dane państwo członkowskie, przedstawiciel celny spełniający kryteria określone w art. 39 lit. a)–d) jest jednak uprawniony do świadczenia takich usług w państwie członkowskim innym niż to, w którym ma on siedzibę.

4. Państwa członkowskie mogą stosować warunki określone zgodnie z ust. 3 zdanie pierwsze wobec przedstawicieli celnym, którzy nie mają siedziby na obszarze celnym Unii.

Artykuł 19

Pełnomocnictwo

1. Podczas kontaktu z organami celnymi przedstawiciel celny zgłasza fakt wykonywania czynności na rzecz osoby reprezentowanej i określa, czy jest to przedstawicielstwo pośrednie czy bezpośrednie.

Osoba, która nie deklaruje faktu wykonywania działalności w charakterze przedstawiciela celnego lub osoba, która deklaruje, że działa w charakterze przedstawiciela nie będąc do tego umocowana jest traktowana jako działająca we własnym imieniu i na własną rzecz.

2. Organy celne mogą zażądać od osoby deklarującej, że działa w charakterze przedstawiciela celnego dostarczenia dowodu potwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa przez osobę reprezentowaną.

W szczególnych przypadkach organy celne nie żądają dostarczenia takiego dowodu.

3. Organy celne nie żądają od osoby działającej jako przedstawiciel celny regularnie wykonującej czynności i załatwiającej formalności, aby każdorazowo przedstawiała dowód potwierdzający udzielenie pełnomocnictwa, jeżeli jest ona w stanie przedstawić taki dowód na wniosek organów celnych.

Artykuł 20

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 284, w celu określenia:

- a) przypadków, w których nie obowiązuje zwolnienie, o którym mowa w art. 18 ust. 2 akapit drugi;
- b) przypadków, w których organy celne nie żądają dowodu potwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa, o którym mowa w art. 19 ust. 2 akapit pierwszy

Artykuł 21

Przyznanie uprawnień wykonawczych

Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące przyznawania i udowadniania uprawnień, o których mowa w art. 18 ust. 3.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

Sekcja 3

Decyzje dotyczące stosowania przepisów prawa celnego

Artykuł 22

Decyzje wydawane na wniosek

1. Składając wniosek o wydanie decyzji dotyczącej stosowania przepisów prawa celnego dana osoba dostarcza wszelkie informacje wymagane przez właściwe organy celne niezbędne do wydania tej decyzji.

Wniosek o wydanie decyzji może również zostać złożony przez większą liczbę osób, a decyzja – dotyczyć tych osób, zgodnie z warunkami określonymi w przepisach prawa celnego.

Jeżeli nie przewidziano inaczej właściwym organem celnym jest organ właściwy dla miejsca, w którym są prowadzone lub dostępne główne księgi rachunkowe wnioskodawcy na potrzeby celne i w którym ma być prowadzona przynajmniej część działalności, której ma dotyczyć decyzja.

2. Organy celne niezwłocznie i nie później niż w terminie 30 dni od otrzymania wniosku o wydanie decyzji sprawdzają, czy spełnione są warunki przyjęcia tego wniosku.

Jeżeli organy celne stwierdzą, że wniosek zawiera wszelkie informacje, które są im niezbędne do wydania decyzji, powiadają wnioskodawcę, w terminie określonym w akapicie pierwszym, o przyjęciu wniosku.

3. Właściwe organy celne wydają decyzję, o której mowa w ust. 1, oraz powiadają o niej wnioskodawcę niezwłocznie i nie później niż w terminie 120 dni od daty przyjęcia wniosku, o ile nie przewidziano inaczej.

Jeżeli organy celne nie mogą dotrzymać terminu na wydanie decyzji informują o tym wnioskodawcę przed jego upływem, podając przyczyny oraz wskazując dodatkowy okres, który uznają za niezbędny do wydania decyzji. Jeżeli nie przewidziano inaczej dodatkowy okres nie przekracza 30 dni.

Nie naruszając drugiego akapitu organy celne mogą przedłużyć termin na wydanie decyzji, określony w przepisach prawa celnego, w przypadku gdy wnioskodawca zwróci się o przedłużenie tego terminu, aby dostosować się do warunków i kryteriów. O tym dostosowaniu oraz o dodatkowym okresie niezbędnym do wprowadzenia tego dostosowania powiadamia się organy celne, które podejmują decyzję o przedłużeniu terminu.

4. Jeżeli decyzja lub przepisy prawa celnego nie stanowią inaczej, zaczyna ona obowiązywać z dniem jej doręczenia wnioskodawcy lub z dniem uznania jej za doręczoną. Z wyjątkiem przypadków określonych w art. 38 ust. 2, wydane decyzje są stosowane przez organy celne od tego dnia.

5. Jeżeli przepisy prawa celnego nie stanowią inaczej decyzja jest ważna bezterminowo.

6. Przed wydaniem decyzji, która byłaby niekorzystna dla wnioskodawcy, organy celne powiadamiają wnioskodawcę o podstawach, na których zamierzają oprzeć decyzję, dając wnioskodawcy możliwość przedstawienia swojego stanowiska w określonym terminie rozpoczynającym swój bieg z dniem doręczenia powiadomienia lub z dniem uznania go za doręczone. Po upływie tego terminu wnioskodawca jest powiadamiany w odpowiedniej formie o wydanej decyzji.

Akapit pierwszy nie ma zastosowania w następujących przypadkach:

- a) gdy dotyczy decyzji, o której mowa w art. 33 ust. 1;
- b) w przypadku odmowy przyznania korzyści w postaci kontyngentu taryfowego, gdy została osiągnięta określona wielkość kontyngentu taryfowego, o której mowa w art. 56 ust. 4 akapit pierwszy;
- c) gdy wymaga tego charakter lub poziom zagrożenia bezpieczeństwa i ochrony Unii i jej mieszkańców, zdrowia ludzi, zwierząt lub roślin, środowiska lub konsumentów;
- d) gdy dana decyzja ma zagwarantować wdrożenie innej decyzji, w odniesieniu do której zastosowano akapit pierwszy, nie naruszając prawa zainteresowanego państwa członkowskiego;
- e) gdyby miało to niekorzystnie wpłynąć na dochodzenia wszczęte w celu zwalczania nadużyć;
- f) w innych szczególnych przypadkach.

7. Decyzja niekorzystna dla wnioskodawcy określa podstawy, na których ją oparto i zawiera pouczenie o prawie do wniesienia odwołania, o którym mowa w art. 44.

Artykuł 23

Zarządzanie decyzjami wydawanymi na wniosek

1. Posiadacz decyzji wypełnia wynikające z niej obowiązki.
2. Posiadacz decyzji niezwłocznie informuje organy celne o wszelkich okolicznościach zaistniałych po wydaniu decyzji, a mogących wpływać na jej dalsze obowiązywanie lub na jej treść.

3. Nie naruszając przepisów obowiązujących w innych dziedzinach, określających przypadki, w których decyzje są wadliwe lub nieważne, organy celne, które wydały daną decyzję, mogą w każdej chwili ją unieważnić, zmienić lub cofnąć, jeżeli nie jest ona zgodna z przepisami prawa celnego.

4. W szczególnych przypadkach organy celne:

- a) dokonują ponownej oceny decyzji;
- b) zawieszają decyzję, której nie planuje się unieważnić, cofnąć lub zmienić.

5. OrganY celne monitorują warunki i kryteria, które mają być spełnione przez posiadacza decyzji. Monitorują też wypełnienie obowiązków wynikających z tej decyzji. Jeżeli posiadacz decyzji prowadzi działalność przez okres krótszy niż trzy lata, w pierwszym roku po wydaniu decyzji prowadzone jest ścisłe monitorowanie.

Artykuł 24

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 284, w celu określenia:

- a) wyjątków od art. 22 ust. 1 akapit trzeci;
- b) warunków przyjmowania wniosków, o których to warunkach mowa w art. 22 ust. 2;
- c) terminu na wydanie konkretnej decyzji, w tym ewentualnie przedłużenia tego terminu, zgodnie z art. 22 ust. 3;
- d) przypadków, o których mowa w art. 22 ust. 4 i w których decyzja staje się skuteczna począwszy od innego dnia niż dzień doręczenia jej wnioskodawcy lub uznania jej za doręczoną;
- e) przypadków, o których mowa w art. 22 ust. 5 i w których decyzja nie jest ważna bezterminowo;
- f) terminu, o którym mowa w art. 22 ust. 6 akapit pierwszy;
- g) szczególnych przypadków, o których mowa w art. 22 ust. 6 akapit drugi lit. f), kiedy wnioskodawca nie ma możliwości przedstawienia swojego stanowiska;

h) przypadków i przepisów odnoszących się do ponownej oceny oraz zawieszenia decyzji zgodnie z art. 23 ust. 4.

Artykuł 25

Przyznanie uprawnień wykonawczych

Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące:

- a) składania i przyjmowania wniosków o wydanie decyzji, o których mowa w art. 22 ust. 1 i 2.
- b) wydawania decyzji, o których mowa w art. 22, w tym w odpowiednich przypadkach konsultacji z zainteresowanymi państwami członkowskimi;
- c) monitorowania decyzji zgodnie z art. 23 ust. 5.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

Artykuł 26

Ważność decyzji w całej Unii

Z wyjątkiem sytuacji, w których skutek decyzji jest ograniczony do jednego państwa członkowskiego lub większej ich liczby, decyzje dotyczące stosowania przepisów prawa celnego są ważne na całym obszarze celnym Unii.

Artykuł 27

Unieważnianie korzystnych decyzji

1. Organy celne unieważniają decyzję korzystną dla posiadacza decyzji, jeżeli spełnione są łącznie następujące warunki:
  - a) decyzja została podjęta na podstawie nieprawidłowych lub niekompletnych informacji;
  - b) posiadacz decyzji wiedział lub powinien był wiedzieć, że informacje są nieprawidłowe lub niekompletne;
  - c) decyzja byłby inna, gdyby informacje były prawidłowe i kompletne.
2. Posiadacz decyzji jest powiadamiany o jej unieważnieniu.

3. Jeżeli w decyzji wydanej zgodnie z przepisami prawa celnego nie określono inaczej, unieważnienie decyzji jest skuteczne od dnia, w którym pierwotna decyzja stała się skuteczna.

Artykuł 28

Cofnięcie i zmiana korzystnych decyzji

1. Korzystna decyzja zostaje cofnięta lub zmieniona w przypadkach innych niż określone w art. 27:

- a) jeżeli jeden lub kilka warunków wymaganych do jej wydania nie zostało spełnionych lub przestało być spełnianych; lub
- b) na wniosek posiadacza decyzji.

2. Jeżeli nie przewidziano inaczej, korzystna decyzja skierowana do większej liczby osób może zostać cofnięta wyłącznie w stosunku do osoby, która nie spełnia obowiązku nałożonego na mocy tej decyzji.

3. Posiadacz decyzji jest powiadamiany o jej cofnięciu lub zmianie.

4. Art. 22 ust. 4 ma zastosowanie do cofnięcia lub zmiany decyzji.

W wyjątkowych przypadkach, gdy wymaga tego uzasadniony interes posiadacza decyzji, organy celne mogą jednak odroczyć datę, z którą cofnięcie lub zmiana decyzji stają się skuteczne, maksymalnie do jednego roku. Tę datę wskazuje się w decyzji o cofnięciu lub zmianie.

Artykuł 29

Decyzje wydawane bez uprzedniego wniosku

Z wyjątkiem przypadków, gdy organ celny działa jako organ sądowy, art. 22 ust. 4, 5, 6 i 7, art. 23 ust. 3 oraz art. 26, 27 i 28 stosuje się również do decyzji wydawanych przez organy celne bez uprzedniego wniosku zainteresowanej osoby.

Artykuł 30

Ograniczenia dotyczące decyzji w sprawie towarów objętych procedurą celną lub czasowym składowaniem

Jeżeli nie wystąpi o to zainteresowana osoba, cofnięcie, zmiana lub zawieszenie korzystnej decyzji nie dotyczy towarów, które w chwili, gdy cofnięcie, zmiana lub zawieszenia stały się skuteczne, zostały już objęte procedurą celną lub czasowym składowaniem i nadal pozostają nimi objęte na mocy cofniętej, zmienionej lub zawieszanej decyzji.

Artykuł 31**Przekazanie uprawnień**

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 284, w celu określenia:

- a) przypadków, o których mowa w art. 28 ust. 2, w których korzystna decyzja skierowana do większej liczby osób może zostać cofnięta także w stosunku do innych osób niż osoba która nie spełnia obowiązku nałożonego na mocy tej decyzji;
- b) wyjątkowych przypadków, w których organy celne mogą odroczyć datę, z którą stają się skuteczne cofnięcie lub zmiana decyzji zgodnie z art. 28 ust. 4 akapit drugi.

Artykuł 32**Przyznanie uprawnień wykonawczych**

Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące unieważnienia, cofnięcia lub zmiany korzystnych decyzji.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

Artykuł 33**Decyzje w sprawie wiążących informacji**

1. Organy celne, na wniosek, wydają decyzję w sprawie wiążącej informacji taryfowej („decyzję WIT”), lub decyzję w sprawie wiążącej informacji o pochodzeniu („decyzję WIP”).

Wniosku nie przyjmuje się, jeżeli:

- a) jest składany lub został uprzednio złożony w tym samym lub innym urzędzie celnym przez posiadacza lub na rzecz posiadacza decyzji wydanej w odniesieniu do tych samych towarów, a w przypadku decyzji WIP w odniesieniu do tych samych okoliczności decydujących o nabyciu pochodzenia;
- b) nie jest związany z planowanym wykorzystaniem decyzji WIT, decyzji WIP lub z planowanym korzystaniem z procedury celnej.

2. Decyzja WIT lub decyzja WIP wiąże w zakresie klasyfikacji taryfowej lub ustalania pochodzenia towarów:

a) organy celne w stosunku do posiadacza decyzji jedynie w odniesieniu do towarów, dla których formalności celne zostały zakończone po dniu, w którym decyzja staje się skuteczna;

b) dla posiadacza decyzji, w stosunku do organów celnych, ze skutkiem od dnia, w którym powiadomienie o decyzji zostanie mu doręczone lub zostanie uznane za doręczone.

3. Decyzja WIT lub decyzja WIP są ważne przez okres trzech lat od dnia, w którym stały się skuteczne.

4. Do celów stosowania decyzji WIT lub decyzji WIP, w kontekście konkretnej procedury celnej, posiadacz decyzji musi być w stanie udowodnić, że:

a) w przypadku decyzji WIT — zgłoszone towary odpowiadają pod każdym względem towarom określonym w decyzji;

b) w przypadku decyzji WIP — dane towary oraz okoliczności decydujące o nabyciu pochodzenia odpowiadają pod każdym względem towarom i okolicznościom określonym w decyzji.

Artykuł 34**Zarządzanie decyzjami w sprawie wiążących informacji**

1. Decyzja WIT traci ważność przed upływem okresu, o którym mowa w art. 33 ust. 3, jeżeli przestaje być zgodna z prawem w wyniku:

a) przyjęcia zmiany w nomenklaturach, o których mowa w art. 56 ust. 2 lit. a) i b);

b) przyjęcia środków, o których mowa w art. 57 ust. 4,

ze skutkiem od daty, od której zmiana lub środki mają zastosowanie.

2. Decyzje WIP tracą ważność przed upływem okresu, o którym mowa w art. 33 ust. 3 jeżeli:

a) Unia przyjęła rozporządzenie lub zawarła umowę, które mają zastosowanie w Unii, a decyzja WIP przestaje być – ze skutkiem od daty rozpoczęcia stosowania tego rozporządzenia lub tej umowy – zgodna z przepisami w nich ustanowionymi;

b) przestały być zgodne z porozumieniem WTO w sprawie reguł pochodzenia lub z notami wyjaśniającymi lub z opinią w sprawie pochodzenia przyjętą do celów interpretacji tego porozumienia, ze skutkiem od daty ich opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

3. Utrata ważności decyzji WIT lub decyzji WIP nie następuje z mocą wsteczną.

4. W drodze odstępstwa od art. 23 ust. 3 oraz art. 27 decyzje WIT i decyzje WIP nieważnią się, jeżeli opierają się na nieprawidłowych lub niekompletnych informacjach dostarczonych przez wnioskodawców.

5. Decyzję WIT i decyzję WIP cofa się zgodnie z art. 23 ust. 3 i art. 28. Nie cofa się tych decyzji na wniosek ich posiadacza.

6. Decyzji WIT i decyzji WIP nie zmienia się.

7. Organy celne cofają decyzję WIT w następujących przypadkach:

a) gdy przestaje być zgodna z interpretacją którejkolwiek z nomenklatur, o których mowa w art. 56 ust. 2 lit. a) i b), wynikającą z:

(i) not wyjaśniających, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. a) tiret drugie rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej⁽¹⁾, ze skutkiem od daty ich opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;

(ii) wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, ze skutkiem od daty opublikowania sentencji tego wyroku w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;

(iii) decyzji klasyfikacyjnych, opinii klasyfikacyjnych lub zmian not wyjaśniających do Nomenklatury Zharmonizowanego Systemu Oznaczania i Kodowania Towarów, przyjętej przez organizację ustanowioną na mocy Konwencji o utworzeniu Rady Współpracy Celnej, sporządzonej w Brukseli dnia 15 grudnia 1950 r., ze skutkiem od daty opublikowania komunikatu Komisji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* serii C; lub

b) w innych szczególnych przypadkach.

8. Decyzję WIP cofa się w następujących przypadkach:

a) gdy przestaje być zgodna z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, ze skutkiem od daty opublikowania sentencji tego wyroku w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*; lub

b) w innych szczególnych przypadkach.

9. Jeżeli mają zastosowanie ust. 1 lit. b) lub ust. 2, 7 lub 8, decyzja WIT lub decyzja WIP mogą być nadal używane w odniesieniu do wiążących umów zawartych na podstawie decyzji, zanim te decyzje utraciły ważność lub zostały cofnięte. To przedłużone stosowanie nie ma zastosowania, gdy decyzja WIP jest wydana w odniesieniu do towarów, które mają zostać wywiezione.

Okres przedłużonego użycia, o którym mowa w akapicie pierwszym nie przekracza sześciu miesięcy od daty utraty ważności lub od daty cofnięcia decyzji WIT lub decyzji WIP. Jednakże na mocy środków, o których mowa w art. 57 ust. 4 lub art. 67, może zostać wyłączone stosowanie okresu przedłużonego użycia lub może zostać ustanowiony krótszy okres. W przypadku produktów, w odniesieniu do których przy wypełnianiu formalności celnych przedkładany jest certyfikat przywózowy lub wywózowy, okres sześciu miesięcy zostaje zastąpiony okresem ważności tego certyfikatu.

Aby skorzystać z przedłużonego użycia decyzji WIT lub decyzji WIP, posiadacz decyzji składa wniosek do organu celnego, który wydał decyzję, w terminie 30 dni od dnia, w którym utraciła ona ważność lub została cofnięta, wskazując ilości, dla których wnosi o przedłużone stosowanie oraz państwo lub państwa członkowskie, w których towary zostaną poddane formalnościom celnym w okresie przedłużonego użycia. Organy celne wydają decyzję w sprawie przedłużonego użycia oraz powiadamiają posiadacza decyzji niezwłocznie i nie później niż w terminie 30 dni od daty otrzymania wszelkich informacji niezbędnych do wydania tej decyzji.

10. Komisja powiadamia organy celne:

a) o zawieszeniu wydania decyzji WIT i decyzji WIP dotyczących towarów, w odniesieniu do których nie zapewniono prawidłowej i jednolitej klasyfikacji taryfowej lub prawidłowego i jednolitego określenia pochodzenia;

b) o cofnięciu zawieszenia, o którym mowa w lit. a).

11. Komisja może przyjąć decyzje zobowiązujące państwa członkowskie do cofnięcia decyzji WIT lub decyzji WIP w celu zapewnienia prawidłowej i jednolitej klasyfikacji taryfowej lub prawidłowego i jednolitego określenia pochodzenia towarów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 256 z 7.9.1987, s. 1.

*Artykuł 35***Decyzje w sprawie wiążących informacji w odniesieniu do innych elementów**

W szczególnych przypadkach organy celne, na wniosek, wydają decyzje w sprawie wiążących informacji w odniesieniu do innych elementów, o których mowa w tytule II i na podstawie których stosowane są należności celne przywózowe lub wywózowe i inne środki dotyczące wymiany towarowej.

*Artykuł 36***Przekazanie uprawnień**

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 284, w celu określenia:

- a) szczególnych przypadków, o których mowa w art. 34 ust. 7 lit. b) i art. 34 ust. 8 lit. b), gdy decyzja WIT i decyzja WIP są cofane;
- b) przypadków, o których mowa w art. 35, gdy decyzje dotyczące wiążących informacji wydaje się w odniesieniu do innych elementów, na podstawie których stosowane są należności celne przywózowe lub wywózowe i inne środki dotyczące wymiany towarowej.

*Artykuł 37***Przyznanie uprawnień wykonawczych**

1. Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące:

- a) stosowania decyzji WIT lub decyzji WIP po utracie ważności tej decyzji lub jej cofnięciu, zgodnie z art. 34 ust. 9;
- b) powiadamiania organów celnych przez Komisję zgodnie z art. 34 ust. 10 lit. a) i b);
- c) stosowania decyzji, o których mowa w art. 35, i określonych zgodnie z art. 36 lit. b) po utracie ważności tych decyzji;
- d) zawieszenia decyzji, o których mowa w art. 35, i określonych zgodnie z art. 36 lit. b) i powiadamiania organów celnych o zawieszeniu lub cofnięciu zawieszenia.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

2. Komisja przyjmuje, w drodze aktów wykonawczych, decyzje zobowiązujące państwa członkowskie do cofnięcia:

- a) decyzji, o których mowa w art. 34 ust. 11;
- b) decyzji, o których mowa w art. 35 i określonych zgodnie z art. 36 lit. b).

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 285 ust. 2.

Jeżeli należy uzyskać w drodze procedury pisemnej opinię komitetu, o którym mowa w art. 285 ust. 1, stosuje się art. 285 ust. 6.

*Sekcja 4***Upoważniony przedsiębiorca***Artykuł 38***Wniosek i upoważnienie**

1. Przedsiębiorca mający siedzibę na obszarze celnym Unii i spełniający kryteria określone w art. 39 może złożyć wniosek o przyznanie statusu upoważnionego przedsiębiorcy.

Status ten przyznawany jest przez organy celne – w stosownych przypadkach po przeprowadzeniu konsultacji z innymi właściwymi organami – i podlega monitorowaniu.

2. Status upoważnionego przedsiębiorcy obejmuje następujące rodzaje upoważnienia:

- a) upoważniony przedsiębiorca w zakresie uproszczeń celnych, które umożliwia mu korzystanie z niektórych uproszczeń zgodnie z przepisami prawa celnego; lub
- b) upoważniony przedsiębiorca w zakresie bezpieczeństwa i ochrony, które uprawnia do korzystania z ułatwień dotyczących bezpieczeństwa i ochrony.

3. Można jednocześnie posiadać oba rodzaje upoważnienia, o których mowa w ust. 2.

4. Z zastrzeżeniem art. 39, 40 i 41 status upoważnionego przedsiębiorcy jest uznawany przez organy celne we wszystkich państwach członkowskich.

5. Po uznaniu statusu upoważnionego przedsiębiorcy w zakresie uproszczeń celnych i pod warunkiem spełnienia wymogów związanych z określonym rodzajem uproszczenia przewidzianych w przepisach prawa celnego organy celne zezwalają przedsiębiorcy na korzystanie z tego uproszczenia. Organy celne nie sprawdzają ponownie tych kryteriów, które zostały już sprawdzone przy przyznawaniu statusu upoważnionego przedsiębiorcy.

6. Upoważniony przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 2, jest uprzywilejowany w stosunku do innych przedsiębiorców pod względem kontroli celnych zgodnie z rodzajem przyznanego upoważnienia, w tym podlega mniejszej liczbie kontroli fizycznych i kontroli dokumentów.

7. Organy celne przyznają korzyści wynikające ze statusu upoważnionego przedsiębiorcy osobom mającym siedzibę w krajach lub na terytoriach poza obszarem celnym Unii, spełniającym warunki i obowiązki określone w ustawodawstwie tych krajów lub terytoriów, w zakresie w jakim te warunki i obowiązki są uznawane przez Unię za równoważne z tymi, które nakłada się na upoważnionych przedsiębiorców mających siedzibę na obszarze celnym Unii. Takie przyznanie korzyści opiera się na zasadzie wzajemności, jeżeli Unia nie postanowiła inaczej, a jego podstawą są umowa międzynarodowa lub przepisy Unii w dziedzinie wspólnej polityki handlowej.

Artykuł 39

Przyznawanie statusu

Kryteria przyznawania statusu upoważnionego przedsiębiorcy obejmują:

- a) brak poważnego naruszenia lub powtarzających się naruszeń przepisów prawa celnego i przepisów podatkowych, w tym brak skazania za poważne przestępstwo karne związane z działalnością gospodarczą wnioskodawcy;
- b) wykazanie przez wnioskodawcę, iż posiada wysoki poziom kontroli swoich operacji i przepływu towarów zapewniony poprzez system zarządzania ewidencją handlową oraz – w stosownych przypadkach – transportową – umożliwia przeprowadzanie właściwych kontroli celnych;
- c) wypłacalność, którą uznaje się za udowodnioną, gdy wnioskodawca ma dobrą sytuację finansową pozwalającą mu na wypełnianie zobowiązań, stosownie do rodzaju prowadzonej przez niego działalności gospodarczej;
- d) w odniesieniu do upoważnienia, o którym mowa w art. 38 ust. 2 lit. a) – spełnienie praktycznych standardów w zakresie kompetencji lub kwalifikacji zawodowych bezpośrednio związanych z prowadzoną działalnością; oraz

- e) w odniesieniu do upoważnienia, o którym mowa w art. 38 ust. 2 lit. b) – odpowiednie standardy bezpieczeństwa i ochrony, które uznaje się za spełnione, gdy wnioskodawca wykaże, że utrzymuje odpowiednie środki mające na celu zagwarantowanie bezpieczeństwa i ochrony międzynarodowego łańcucha dostaw, w tym w obszarze odnoszącym się do integralności fizycznej i kontroli dostępu, procesów logistycznych, procesów związanych z postępowaniem z określonymi rodzajami towarów, w obszarze odnoszącym się do personelu oraz w obszarze identyfikacji partnerów handlowych.

Artykuł 40

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 284, w celu określenia:

- a) uproszczeń, o których mowa w art. 38 ust. 2 lit. a);
- b) ułatwień, o których mowa w art. 38 ust. 2 lit. b);
- c) uprzywilejowanego traktowania, o którym mowa w art. 38 ust. 6.

Artykuł 41

Przyznanie uprawnień wykonawczych

Komisja przyjmuje, w drodze aktów wykonawczych, sposoby stosowania kryteriów, o których mowa w art. 39.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

Sekcja 5

Sankcje

Artykuł 42

Stosowanie sankcji

1. Każde państwo członkowskie przewiduje sankcje za nieprzestrzeganie przepisów prawa celnego. Sankcje są skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.

2. Stosowane sankcje administracyjne mogą przybrać, między innymi, jedną z następujących form lub obie z nich:

- a) kara pieniężna pobierana przez organy celne, w tym, w stosownych przypadkach, ugoda w miejsce sankcji karnej;

b) cofnięcie, zawieszenie lub zmiana pozwoleń znajdujących się w posiadaniu osoby zainteresowanej.

3. W terminie 180 dni od daty rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia, określonej zgodnie z art. 288 ust. 2, państwa członkowskie powiadamiają Komisję o obowiązujących krajowych przepisach, przewidzianych zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu oraz niezwłocznie powiadamiają o wszelkich późniejszych zmianach mających wpływ na te przepisy.

Sekcja 6

Odwołania

Artykuł 43

Decyzje podejmowane przez organ sądowy

Art. 44 i 45 nie stosuje się do odwołań składanych w celu unieważnienia, cofnięcia lub zmiany decyzji dotyczącej stosowania przepisów prawa celnego wydanej przez organ sądowy lub przez organy celne działające jako organy sądowe.

Artykuł 44

Prawo do wniesienia odwołania

1. Każda osoba ma prawo do odwołania się od wydanej przez organy celne decyzji w zakresie stosowania przepisów prawa celnego, dotyczącej jej bezpośrednio i indywidualnie.

Prawo do wniesienia odwołania ma również osoba, która wystąpiła do organów celnych z wnioskiem o wydanie decyzji i której nie wydano decyzji na podstawie tego wniosku w terminie określonym w art. 22 ust. 3.

2. Z prawa do odwołania korzysta się co najmniej:

a) w pierwszej kolejności — na etapie wniesienia odwołania do organów celnych lub organu sądowego lub innego organu wyznaczonego w tym celu przez państwa członkowskie;

b) w dalszej kolejności — na etapie wniesienia odwołania do niezależnego organu wyższej instancji, którym może być organ sądowy lub wyspecjalizowany organ równorzędny, zgodnie z przepisami obowiązującymi w poszczególnych państwach członkowskich.

3. Odwołanie składa się w państwie członkowskim, w którym decyzja została wydana lub w którym złożono wniosek o jej wydanie.

4. Państwa członkowskie zapewniają procedury odwoławcze umożliwiające szybkie potwierdzenie lub skorygowanie decyzji wydawanych przez organy celne.

Artykuł 45

Wstrzymanie wykonania

1. Wniesienie odwołania nie powoduje wstrzymania wykonania zaskarżonej decyzji.

2. Organy celne wstrzymują jednak wykonanie decyzji w całości lub w części, jeżeli mają uzasadnione powody, aby sądzić, że zaskarżona decyzja jest sprzeczna z przepisami prawa celnego lub gdy istnieje obawa spowodowania nieodwracalnej szkody dla osoby zainteresowanej.

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 2, jeżeli zaskarżona decyzja nakłada należności celne przywozowe lub wywozowe, wstrzymanie jej wykonania uzależnione jest od złożenia zabezpieczenia, chyba że na podstawie udokumentowanej oceny zostanie stwierdzone, że złożenie takiego zabezpieczenia mogłoby spowodować poważne gospodarcze lub społeczne trudności dłużnika.

Sekcja 7

Kontrola towarów

Artykuł 46

Zarządzanie ryzykiem i kontrole celne

1. Organy celne mogą przeprowadzać wszelkie kontrole celne, które uznają za niezbędne.

Kontrole celne mogą polegać w szczególności na rewizji towarów, pobieraniu próbek, weryfikacji prawidłowości i kompletności informacji podanych w zgłoszeniu, deklaracji lub powiadomieniu oraz istnienia, autentyczności, prawidłowości i ważności dokumentów, kontroli księgowości i pozostałej dokumentacji, kontroli środków transportu, kontroli bagażu i innych towarów przewożonych przez osoby lub na osobach oraz na przeprowadzaniu oficjalnych dochodzeń i innych podobnych czynności.

2. Kontrole celne, inne niż kontrole losowe, opierają się głównie na analizie ryzyka — przeprowadzanej z zastosowaniem technik elektronicznego przetwarzania danych w celu identyfikacji i oceny ryzyka oraz podjęcia niezbędnych środków zapobiegawczych — na podstawie kryteriów opracowanych na szczeblu krajowym, unijnym oraz, w stosownych przypadkach, międzynarodowym.

3. Kontrole celne przeprowadza się w ramach wspólnych ram zarządzania ryzykiem opartych na wymianie pomiędzy administracjami celnymi informacji o ryzyku i wyników analizy ryzyka oraz na ustaleniu wspólnych kryteriów i norm ryzyka, środków kontroli i priorytetowych obszarów kontroli.

Kontrole oparte na takich informacjach i kryteriach przeprowadzane są bez uszczerbku dla innych kontroli przeprowadzanych zgodnie z ust. 1 lub zgodnie z innymi obowiązującymi przepisami.

4. Organy celne zarządzają ryzykiem w celu zróżnicowania poziomów ryzyka związanych z towarami podlegającymi kontroli celnej lub dozorowi celnemu oraz w celu określenia, czy – a jeżeli tak, to gdzie – towary będą podlegały określonej kontroli celnej.

Zarządzanie ryzykiem obejmuje takie działania jak zbieranie danych i informacji, analiza i ocena ryzyka, zalecanie i podejmowanie działań, a także regularne monitorowanie i przegląd tego procesu oraz jego wyników w oparciu o międzynarodowe, unijne i krajowe źródła i strategię.

5. Organy celne wymieniają się informacjami o ryzyku oraz wynikami analizy ryzyka w następujących przypadkach:

a) organy celne oceniają ryzyka jako znaczne i wymagające kontroli celnej, a wyniki kontroli potwierdzają wystąpienie zdarzenia niosącego ryzyko; lub

b) wyniki kontroli nie potwierdzają wystąpienia zdarzenia powodującego ryzyko, natomiast zainteresowany organ celny uznaje, że to zagrożenie stanowi znaczne ryzyko w innym miejscu w Unii.

6. W celu ustanowienia wspólnych kryteriów i norm ryzyka, środków kontroli i priorytetowych obszarów kontroli, o których mowa w ust. 3, uwzględnia się wszystkie następujące elementy:

a) proporcjonalność do poziomu ryzyka;

b) pilność przeprowadzenia niezbędnych kontroli;

c) przypuszczalny wpływ na obrót handlowy, na poszczególne państwa członkowskie i na zasoby kontroli.

7. Wspólne kryteria i normy ryzyka, o których mowa w ust. 3, obejmują wszystkie następujące elementy:

a) opis ryzyk;

b) czynniki lub wskaźniki ryzyka, które mają być stosowane do typowania towarów lub przedsiębiorców do celów kontroli celnej;

c) rodzaj kontroli celnych, które mają być przeprowadzane przez organy celne;

d) długość okresu stosowania kontroli celnych, o których mowa w lit. c).

8. Priorytetowe obszary kontroli obejmują poszczególne procedury celne, rodzaje towarów, trasy przewozu, rodzaje transportu lub przedsiębiorców, które przez pewien okres podlegają pogłębionej analizie ryzyka i wzmoczonej kontroli celnej, bez uszczerbku dla innych kontroli przeprowadzanych zwykle przez organy celne.

Artykuł 47

Współpraca organów

1. W przypadku gdy w odniesieniu do tych samych towarów kontrole inne, niż kontrole celne mają być przeprowadzone przez organy inne, niż organy celne, organy celne w ścisłej współpracy z tymi innymi organami dokładają starań, by kontrole te były w miarę możliwości przeprowadzane w tym samym czasie i miejscu, co kontrole celne (punkt kompleksowej obsługi), przy czym organy celne pełnią rolę koordynatora tych działań.

2. W ramach kontroli, o których mowa w niniejszej sekcji, organy celne i inne właściwe organy mogą, gdy jest to konieczne w celu zminimalizowania ryzyka oraz zwalczania nadużyć, przekazywać sobie nawzajem oraz Komisji otrzymane dane dotyczące wprowadzania, wyprowadzania, tranzytu, przemieszczania, składowania i końcowego przeznaczenia, w tym obrotu pocztowego, towarów przemieszczanych między obszarem celnym Unii a krajami lub obszarami znajdującymi się poza obszarem celnym Unii oraz obecności i przemieszczania w obszarze celnym Unii towarów nieunijnych i towarów objętych procedurą końcowego przeznaczenia, jak również dokonywać wymiany wyników kontroli. Organy celne i Komisja mogą również wymieniać takie dane między sobą w celu zapewnienia jednolitego stosowania przepisów prawa celnego.

Artykuł 48

Kontrola po zwolnieniu towarów

Do celów kontroli celnych organy celne mogą weryfikować prawidłowość i kompletność informacji podanych w zgłoszeniu celnym, deklaracji do czasowego składowania, przywózowej deklaracji skróconej, wywózowej deklaracji skróconej, zgłoszeniu do powrotnego wywozu lub powiadomieniu o powrotnym wywozie, a także weryfikować istnienie, autentyczność, prawidłowość i ważność wszelkich załączonych dokumentów oraz mogą kontrolować księgowość zgłaszającego i pozostałą dokumentację dotyczącą operacji odnoszących się do towarów lub uprzednich lub późniejszych operacji handlowych związanych z tymi towarami po ich zwolnieniu. Organy te mogą również przeprowadzić rewizję takich towarów lub pobrać próbki, jeżeli nadal istnieje taka możliwość. Kontrole takie mogą zostać przeprowadzone u posiadacza towarów lub jego przedstawiciela, u każdej innej osoby bezpośrednio lub pośrednio zaangażowanej w te operacje w charakterze handlowym lub każdej innej osoby dysponującej w celach handlowych tymi dokumentami i danymi.

Artykuł 49

Wewnętrzne rejsy lotnicze i morskie

1. Kontrole celne lub formalności celne w odniesieniu do bagażu podręcznego lub rejestrowanego osób odbywających lot wewnętrzny lub przekraczających morze wewnątrz Unii przeprowadzane są tylko wtedy, gdy przewidują to przepisy prawa celnego.

2. Przepisy ust. 1 stosuje się bez uszczerbku dla:

- a) kontroli w zakresie bezpieczeństwa i ochrony;
- b) kontroli wynikających z zakazów lub ograniczeń.

Artykuł 50

Przyznanie uprawnień wykonawczych

1. Komisja przyjmuje, w drodze aktów wykonawczych, środki mające zapewnić jednolite stosowanie kontroli celnych, włącznie z wymianą informacji o ryzyku i wyników analiz ryzyka, wspólnych kryteriów i norm ryzyka, środków kontroli i priorytetowych obszarów kontroli zgodnie z art. 46 ust. 6.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

W związanych z takimi środkami przypadkach niecierpiących zwłoki, odpowiednio uzasadnionych potrzebą szybkiego uaktualnienia wspólnych ram zarządzania ryzykiem i dostosowania wymiany informacji o ryzyku i analizie, wspólnych kryteriów i norm ryzyka, środków kontroli i priorytetowych obszarów kontroli do ewolucji ryzyka, Komisja przyjmuje w trybie natychmiastowym stosowne akty wykonawcze zgodnie z procedurą określoną w art. 285 ust. 5.

W przypadku gdy opinię komitetu, o którym mowa w art. 285 ust. 1, należy uzyskać w drodze procedury pisemnej, stosuje się art. 285 ust. 6.

2. Komisja określa, w drodze aktów wykonawczych, porty lub porty lotnicze, w których zgodnie z art. 49 mają być przeprowadzane kontrole celne i formalności celne w odniesieniu do:

- a) bagażu podręcznego i rejestrowanego pasażerów:
  - (i) podróżujących statkiem powietrznym, który przybywa z pozaunijnego portu lotniczego i który zatrzymuje się w unijnym porcie lotniczym przed kontynuacją lotu do innego unijnego portu lotniczego;
  - (ii) podróżujących statkiem powietrznym, który zatrzymuje się w unijnym porcie lotniczym przed kontynuacją lotu do pozaunijnego portu lotniczego;

(iii) korzystających z usług morskich świadczonych przez ten sam statek i obejmujących kolejne etapy podróży, wyjście z portu pozaunijnego, zawijanie do portu pozaunijnego lub kończenia rejsu w porcie pozaunijnym;

(iv) podróżujących na pokładzie rekreacyjnych jednostek pływających oraz turystycznych lub służbowych statków powietrznych;

b) bagażu podręcznego i rejestrowanego:

(i) przybywającego do unijnego portu lotniczego na pokładzie statku powietrznego, który przybywa z pozaunijnego portu lotniczego, i przekazywanego w tym unijnym porcie lotniczym na inny statek powietrzny przystępujący do lotu wewnątrzunijnego;

(ii) załadowanego w unijnym porcie lotniczym na pokład statku powietrznego przystępującego do lotu wewnątrzunijnego w celu przekazania w innym unijnym porcie lotniczym na statek powietrzny, którego docelowym portem lotniczym jest pozaunijny port lotniczy.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

Sekcja 8

Przechowywanie dokumentów i innych danych oraz opłaty i koszty

Artykuł 51

Przechowywanie dokumentów i innych informacji;

1. Dla potrzeb kontroli celnych osoba, której to dotyczy przechowuje przez okres co najmniej trzech lat dokumenty i informacje, o których mowa w art. 15 ust. 1, na dowolnym nośniku dostępnym organom celnym i akceptowanym przez nie.

Jeżeli towary dopuszczono do obrotu w okolicznościach innych niż określone w akapicie trzecim lub zgłoszono do wywozu, termin rozpoczyna się z końcem roku, w którym przyjęto zgłoszenie celne do dopuszczenia do obrotu lub zgłoszenie wywozowe.

W przypadku towarów dopuszczonych do obrotu bez cła lub z zastosowaniem obniżonej stawki celnej ze względu na końcowe przeznaczenie termin rozpoczyna się z końcem roku, w którym towary przestają być objęte dozorem celnym.

W przypadku towarów objętych inną procedurą celną lub czasowym składowaniem termin rozpoczyna się z końcem roku, w którym zamknięto procedurę celną lub zakończono czasowe składowanie.

2. Nie naruszając przepisów art. 103 ust. 4, jeżeli kontrola celna w zakresie długu celnego wykazuje konieczność wprowadzenia korekty odpowiedniego zapisu księgowego, a zainteresowana osoba została o tym powiadomiona, dokumenty oraz informacje przechowywane się przez trzy lata następujące po upływie okresu, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

W przypadku złożenia odwołania lub rozpoczęcia postępowania sądowego dokumenty oraz informacje przechowywane się przez okres, o którym mowa w ust. 1 lub do czasu zakończenia postępowania odwoławczego lub sądowego, w zależności od tego, który z tych terminów jest późniejszy.

Artykuł 52

Opłaty i koszty

1. Organy celne nie pobierają opłat z tytułu przeprowadzenia kontroli celnych lub innych form stosowania przepisów prawa celnego, jeżeli odbywa się to w godzinach pracy właściwych urzędów celnych.

2. Organy celne mogą pobierać opłaty lub dochodzić zwrotu kosztów, w szczególności wynikających z:

- a) obecności funkcjonariuszy celnych, na wniosek, poza oficjalnymi godzinami urzędowania lub w miejscach innych niż miejsca celne;
- b) przeprowadzania analiz lub ekspertyz dotyczących towarów oraz pobierania opłat pocztowych za zwrot towarów do wnioskodawcy, zwłaszcza w odniesieniu do decyzji wydanych na mocy art. 33 lub do udzielenia informacji zgodnie z art. 14 ust. 1;
- c) kontroli lub pobierania próbek towarów do celów weryfikacji lub zniszczenia towarów, jeżeli powoduje to koszty inne niż koszty pracy funkcjonariuszy celnych;
- d) nadzwyczajnych środków kontroli, jeżeli jest to niezbędne ze względu na rodzaj towaru lub potencjalne ryzyko.

ROZDZIAŁ 3

Przeliczanie waluty i terminy

Artykuł 53

Przeliczanie waluty

1. Właściwe organy publikują lub udostępniają w internecie kurs wymiany walut stosowany jeżeli wymiana jest konieczna z jednego z następujących powodów:

- a) elementy wykorzystywane do ustalenia wartości celnej towarów wyrażone są w walucie innej niż waluta państwa członkowskiego, w którym ustalana jest wartość celna;

b) w celu określenia klasyfikacji taryfowej towarów i kwoty należności celnych przywózowych i wywózowych, w tym wartości progowych we wspólnej taryfie celnej, konieczne jest podanie wartości euro w walutach krajowych.

2. Jeżeli przeliczenie waluty jest konieczne z powodów innych niż wymienione w ust. 1, stosowaną w ramach przepisów prawa celnego wartość euro w walutach krajowych określa się co najmniej raz w roku.

Artykuł 54

Przyznanie uprawnień wykonawczych

Komisja określa w drodze aktów wykonawczych zasady dotyczące przeliczania walut do celów, o których mowa w art. 53 ust. 1 i 2.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

Artykuł 55

Okresy, daty i terminy

1. Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej i okres, data lub termin są określone w przepisach prawa celnego, okres nie może zostać przedłużony lub skrócony, a data lub termin — odroczone lub przyspieszone.

2. Stosuje się zasady dotyczące okresów, dat i terminów znajdujące się w rozporządzeniu Rady (EWG, Euratom) nr 1182/71 z dnia 3 czerwca 1971 r. określającym zasady mające zastosowanie do okresów, dat i terminów⁽¹⁾, z wyjątkiem przypadków przewidzianych w przepisach prawa celnego.

TYTUŁ II

ELEMENTY, NA PODSTAWIE KTÓRYCH STOSOWANE SĄ NALEŻNOŚCI CELNE PRZYWOZOWE I WYWOZOWE ORAZ INNE ŚRODKI DOTYCZĄCE WYMIANY TOWAROWEJ

ROZDZIAŁ 1

Wspólna Taryfa Celna i klasyfikacja taryfowa towarów

Artykuł 56

Wspólna Taryfa Celna i nadzór

1. Podstawą należnych należności celnych przywózowych i wywózowych jest Wspólna Taryfa Celna.

Inne środki, ustanowione w przepisach unijnych regulujących określone dziedziny wymiany towarowej, stosowane są w odpowiednich przypadkach zgodnie z klasyfikacją taryfową danych towarów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 124 z 8.6.1971, s. 1.

2. Wspólna Taryfa Celna obejmuje:
- a) Nomenklaturę scaloną towarów, określoną w rozporządzeniu (EWG) nr 2658/87;
  - b) każdą inną nomenklaturę, która jest całkowicie lub częściowo oparta na Nomenklaturze scalonej lub która dodaje do niej dalsze podpodziały i która została ustanowiona w przepisach unijnych regulujących określone dziedziny do celów stosowania środków taryfowych związanych z wymianą towarową;
  - c) konwencyjne lub zwykłe autonomiczne stawki celne, stosowane w odniesieniu do towarów objętych Nomenklaturą scaloną;
  - d) preferencyjne środki taryfowe określone w umowach zawartych przez Unię z niektórymi krajami lub terytoriami znajdującymi się poza obszarem celnym Unii lub z grupami takich krajów lub terytoriów;
  - e) preferencyjne środki taryfowe przyjęte jednostronnie przez Unię w odniesieniu do niektórych krajów lub terytoriów znajdujących się poza obszarem celnym Unii lub w odniesieniu do grup takich krajów lub terytoriów;
  - f) autonomiczne środki przewidujące obniżenie należności celnych lub zwolnienie z należności celnych za niektóre towary;
  - g) uprzywilejowane traktowanie taryfowe w zakresie środków, o których mowa w lit. c)–f) lub h), z którego mogą korzystać niektóre towary ze względu na ich rodzaj lub końcowe przeznaczenie;
  - h) inne środki taryfowe przewidziane w przepisach unijnych dotyczących rolnictwa, handlu lub innych dziedzin.

3. Na wniosek zgłaszającego, jeżeli towary spełniają warunki określone w ust. 2 lit. d)–g), stosuje się środki przewidziane w tych przepisach zamiast środków określonych w ust. 2 lit. c). Można je stosować z mocą wsteczną, pod warunkiem że dotrzymane są terminy i warunki przewidziane w odpowiednich środkach lub w niniejszym kodeksie.

4. Jeżeli stosowanie środków, o których mowa w ust. 2 lit. d)–g) lub zwolnienie ze środków, o których mowa w ust. 2 lit. h) jest ograniczone do określonej ilości przywożonych lub

wywożonych towarów, stosowanie tych środków lub zwolnienie z nich w przypadku kontyngentów taryfowych ustaje w momencie, gdy zostanie osiągnięta określona ilość przywożonych lub wywożonych towarów.

W przypadku plafonów taryfowych stosowanie tych środków ustaje na mocy aktu prawnego Unii.

5. Dopuszczenie do obrotu lub wywóz towarów, do których mają zastosowanie środki, o których mowa w ust. 1 i 2, mogą zostać objęte nadzorem.

Artykuł 57

Klasyfikacja taryfowa towarów

1. „Klasyfikacja taryfowa” towarów do celów stosowania Wspólnej Taryfy Celnej polega na określeniu jednej podpozycji lub dalszych podpodziałów w Nomenklaturze scalonej, do których towary te mają zostać zaklasyfikowane.

2. „Klasyfikacja taryfowa” towarów do celów stosowania środków pozataryfowych polega na określeniu jednej podpozycji lub dalszych podpodziałów w Nomenklaturze scalonej lub innej nomenklaturze ustanowionej przepisami unijnymi, która jest całkowicie lub częściowo oparta na Nomenklaturze scalonej, lub która dodaje do niej dalsze podpodziały, do których towary te mają zostać zaklasyfikowane.

3. Podpozycja lub dalszy podpodział, określone zgodnie z przepisami ust. 1 i 2, wykorzystywane są do celów stosowania środków związanych z tą podpozycją.

4. Komisja może przyjąć środki w celu określenia klasyfikacji taryfowej towarów zgodnie z ust. 1 i 2.

Artykuł 58

Przyznanie uprawnień wykonawczych

1. Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych środki dotyczące jednolitego zarządzania kontyngentami taryfowymi i plafonami taryfowymi, o których mowa w art. 56 ust. 4, oraz środki dotyczące zarządzania nadzorem nad dopuszczeniem do obrotu lub wywozem towarów, o których mowa w art. 56 ust. 5.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

2. Komisja przyjmuje środki, o których mowa w art. 57 ust. 4, w drodze aktów wykonawczych.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

W odnoszących się do takich środków pilnych przypadkach należy uzasadnionych potrzebą szybkiego zapewnienia właściwego i jednolitego stosowania Nomenklatury scalonej, Komisja przyjmuje akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 285 ust. 5.

W przypadku gdy opinia komitetu, o którym mowa w art. 285 ust. 1, ma być uzyskana w drodze procedury pisemnej, stosuje się art. 285 ust. 6.

ROZDZIAŁ 2

Pochodzenie towarów

Sekcja 1

Niepreferencyjne pochodzenie towarów

Artykuł 59

Zakres zastosowania

W art. 60 oraz 61 ustanawia się reguły określania niepreferencyjnego pochodzenia towarów do celów stosowania:

- a) wspólnej taryfy celnej z wyjątkiem środków, o których mowa w art. 56 ust. 2 lit. d) i e);
- b) środków pozataryfowych ustanowionych w przepisach unijnych regulujących określone dziedziny wymiany towarowej; oraz
- c) innych środków unijnych odnoszących się do pochodzenia towarów.

Artykuł 60

Nabywanie pochodzenia

1. Towar całkowicie uzyskany w danym kraju lub na danym terytorium uznawany jest za pochodzący z tego kraju lub terytorium.

2. Towar, w produkcję którego zaangażowane są więcej niż jeden kraj lub więcej niż jedno terytorium, uznaje się za pochodzący z kraju lub terytorium, w którym towar ten został poddany ostatniemu istotnemu, ekonomicznie uzasadnionemu przetworzeniu lub obróbce, w przedsiębiorstwie przystosowanym do tego celu, co spowodowało wytworzenie nowego produktu lub stanowiło istotny etap wytwarzania.

Artykuł 61

Dowód pochodzenia

1. Jeżeli w zgłoszeniu celnym wskazane zostaje pochodzenie zgodnie z przepisami prawa celnego, organy celne mogą zażądać od zgłaszającego udowodnienia pochodzenia towarów.

2. Niezależnie od przedstawienia dowodu pochodzenia zgodnie z przepisami prawa celnego lub innym prawodawstwem unijnym regulującym określone dziedziny, w przypadku uzasadnionych wątpliwości organy celne mogą zażądać dodatkowego dowodu w celu upewnienia się, że wskazane pochodzenie jest zgodne z regułami określonymi w stosownych przepisach unijnych.

3. Jeżeli takie są wymogi wymiany handlowej, dokument potwierdzający pochodzenie może być wystawiony w Unii na podstawie reguł pochodzenia obowiązujących w kraju przeznaczenia lub na terytorium przeznaczenia lub zgodnie z inną metodą określającą kraj, w którym towary zostały całkowicie uzyskane lub zostały poddane ostatniemu istotnemu przetworzeniu.

Artykuł 62

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 284, określających reguły, na mocy których towary – w odniesieniu do których niezbędne jest określenie niepreferencyjnego pochodzenia do celów stosowania środków unijnych, o których mowa w art. 59– uznaje się za całkowicie ostatniemu, istotnemu ekonomicznie uzasadnionemu przetworzeniu lub obróbce, w przedsiębiorstwie przystosowanym do tego celu, co spowodowało wytworzenie nowego produktu lub stanowiło istotny etap wytwarzania w danym kraju lub na danym terytorium, zgodnie z art. 60.

Artykuł 63

Przyznanie uprawnień wykonawczych

Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące przedstawiania oraz weryfikacji dowodu pochodzenia, o którym mowa w art. 61.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

Sekcja 2

Preferencyjne pochodzenie towarów

Artykuł 64

Preferencyjne pochodzenie towarów

1. Aby skorzystać ze środków, o których mowa w art. 56 ust. 2 lit. d) lub e), lub z preferencyjnych środków pozataryfowych, towary muszą spełniać reguły preferencyjnego pochodzenia określone w ust. 2–5 niniejszego artykułu.

2. W przypadku towarów korzystających ze środków preferencyjnych określonych w umowach zawartych przez Unię z niektórymi krajami lub terytoriami znajdującymi się poza obszarem celnym Unii lub z grupami takich krajów lub terytoriów reguły preferencyjnego pochodzenia ustanowione są w tych umowach.

3. W przypadku towarów korzystających ze środków preferencyjnych przyjętych jednostronnie przez Unię w odniesieniu do niektórych krajów lub terytoriów znajdujących się poza obszarem celnym Unii lub do grup takich krajów lub terytoriów, innych niż określone w ust. 5, Komisja przyjmuje środki ustanawiające reguły preferencyjnego pochodzenia.

Reguły te opierają się albo na kryterium, że towary zostały całkowicie uzyskane, lub na kryterium, że towary powstały w rezultacie wystarczającego przetworzenia lub obróbki.

4. W przypadku towarów korzystających ze środków preferencyjnych mających zastosowanie w wymianie handlowej między obszarem celnym Unii a Ceutą i Melillą, określonych w protokole nr 2 do aktu przystąpienia z 1985 r., reguły preferencyjnego pochodzenia przyjmuje się zgodnie z art. 9 tego protokołu.

5. W przypadku towarów korzystających ze środków preferencyjnych wprowadzonych na mocy uzgodnień preferencyjnych przyjętych wobec krajów i terytoriów zamorskich stowarzyszonych z Unią reguły preferencyjnego pochodzenia przyjmuje się zgodnie z art. 203 TFUE.

6. Z własnej inicjatywy lub na wniosek korzystającego kraju lub terytorium Komisja może – w przypadku niektórych towarów – przyznać temu krajowi lub terytorium tymczasowe odstępstwo od reguł preferencyjnego pochodzenia, o których mowa w ust. 3.

Tymczasowe odstępstwo musi być uzasadnione jedną z następujących przyczyn:

- a) czynniki wewnętrzne lub zewnętrzne tymczasowo uniemożliwiają korzystającemu krajowi lub terytorium spełnienie reguł preferencyjnego pochodzenia;
- b) korzystający kraj lub korzystające terytorium potrzebuje czasu, by przygotować się do dostosowania się do tych reguł.

Wniosek o odstępstwo składany jest Komisji w formie pisemnej przez zainteresowany korzystający kraj lub zainteresowane korzystające terytorium. Podaje się w nim określone w akapicie drugim uzasadnienie konieczności przyznania odstępstwa, a także dołącza odpowiednie dokumenty uzasadniające.

Tymczasowe odstępstwo jest ograniczone do czasu trwania skutków czynników wewnętrznych lub zewnętrznych, które były przyczyną jego przyznania, lub do okresu, jakiego korzystający kraj lub korzystające terytorium potrzebuje do dostosowania się do tych reguł.

W przypadku przyznania odstępstwa, zainteresowany korzystający kraj lub zainteresowane korzystające terytorium przestrzega wszelkich wymogów dotyczących informacji, które mają być dostarczane Komisji, w odniesieniu do korzystania z odstępstwa i zarządzania ilościami objętymi odstępstwem.

Artykuł 65

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 284, określających reguły preferencyjnego pochodzenia, o których mowa w art. 64 ust. 3.

Artykuł 66

Przyznanie uprawnień wykonawczych

Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych:

- a) przepisy proceduralne, o których mowa w art. 64 ust. 1, ułatwiające ustalenie w Unii preferencyjnego pochodzenia towarów 1;
- b) środek przyznający korzystającemu krajowi lub korzystającemu terytorium tymczasowe odstępstwo, o którym mowa w art. 64 ust. 6.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

Sekcja 3

Ustalanie pochodzenia określonych towarów

Artykuł 67

Środki podejmowane przez Komisję

Komisja może przyjmować środki w celu ustalania pochodzenia określonych towarów zgodnie z regułami pochodzenia mającymi zastosowanie do tych towarów.

Artykuł 68

Przyznanie uprawnień wykonawczych

Komisja przyjmuje środki, o których mowa w art. 67, w drodze aktów wykonawczych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

W przypadku szczególnie pilnej potrzeby związanej z przyjęciem tych środków, odpowiednio uzasadnionej potrzebą szybkiego zapewnienia właściwego i jednolitego stosowania reguł pochodzenia, Komisja przyjmuje akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 285 ust. 5.

W przypadku gdy opinia komitetu, o którym mowa w art. 285 ust. 1, ma być uzyskana w drodze procedury pisemnej, stosuje się art. 285 ust. 6.

ROZDZIAŁ 3

Wartość celna towarów

Artykuł 69

Zakres zastosowania

Do celów stosowania wspólnej taryfy celnej oraz środków pozataryfowych, ustanowionych w przepisach unijnych regulujących określone dziedziny wymiany towarowej, wartość celna towarów określana jest zgodnie z przepisami art. 70 i 74.

Artykuł 70

Metoda ustalania wartości celnej na podstawie wartości transakcyjnej

1. Zasadniczą podstawą wartości celnej towarów jest wartość transakcyjna, tj. cena faktycznie zapłacona lub należna za towary, gdy zostały one sprzedane w celu wywozu na obszar celny Unii, w razie potrzeby skorygowana.

2. Cena faktycznie zapłacona lub należna to całkowita płatność, która została lub ma zostać dokonana przez kupującego sprzedającemu lub przez kupującego stronie trzeciej na korzyść sprzedającego za przywożone towary i obejmująca wszystkie płatności, które zostały lub mają zostać dokonane jako warunek sprzedaży przywożonych towarów.

3. Wartość transakcyjna stosowana jest, pod warunkiem spełnienia wszystkich następujących warunków:

a) dysponowanie towarami lub użytkowanie towarów przez kupującego nie podlega ograniczeniom innym niż:

(i) ograniczenia nakładane lub wymagane przez prawo lub przez organy publiczne w Unii;

(ii) ograniczenia dotyczące obszaru geograficznego, na którym towary mogą zostać odsprzedane;

(iii) ograniczenia, które nie mają istotnego wpływu na wartość celną towarów;

b) sprzedaż lub cena nie są uzależnione od warunków lub świadczeń, których wartość — w odniesieniu do towarów, których wartość celna jest ustalana — jest niemożliwa do ustalenia;

c) żadna część dochodu z ewentualnej późniejszej odsprzedaży towarów, dysponowania nimi lub ich użytkowania przez kupującego nie przypada bezpośrednio lub pośrednio sprzedającemu, chyba że może zostać dokonana odpowiednia korekta;

d) kupujący i sprzedający nie są ze sobą powiązani lub powiązanie między nimi nie miało wpływu na cenę.

Artykuł 71

Elementy wartości transakcyjnej

1. Przy ustalaniu wartości celnej zgodnie z art. 70 do ceny faktycznie zapłaconej lub należnej za przywożone towary dodaje się:

a) następujące koszty w wysokości, w jakiej są ponoszone przez kupującego, lecz nie ujęte w cenie faktycznie zapłaconej lub należnej za towary:

(i) prowizje i koszty pośrednictwa, z wyjątkiem prowizji od zakupu;

(ii) koszt pojemników, jeżeli na potrzeby celne są one traktowane jako stanowiące całość z danymi towarami; oraz

(iii) koszt pakowania obejmujący zarówno robociznę, jak i materiały;

b) określoną w odpowiedniej proporcji wartość wymienionych poniżej towarów i usług, dostarczonych bezpośrednio lub pośrednio przez kupującego, bezpłatnie lub po obniżonej cenie, do użytku związanego z produkcją i sprzedażą przywożonych towarów w celu wywozu, w zakresie, w jakim taka wartość nie jest wliczona w cenę faktycznie zapłaconą lub należną:

(i) materiały, komponenty, części i podobne elementy, które stanowią część składową lub przynależność przywożonych towarów;

(ii) narzędzia, matryce, formy i podobne elementy użyte przy produkcji przywożonych towarów;

(iii) materiały zużyte przy produkcji przywożonych towarów; oraz

- (iv) prace inżynierskie, badawcze, artystyczne i projektowe oraz plany i szkice, wykonywane poza Unią i niezbędne do produkcji przywożonych towarów;
- c) dotyczące wycenianych towarów honoraria, tantiemy autorskie i opłaty licencyjne, które kupujący musi opłacić bezpośrednio lub pośrednio, jako warunek sprzedaży wycenianych towarów, w zakresie w jakim takie honoraria, tantiemy autorskie i opłaty licencyjne nie są wliczone w cenę faktycznie zapłaconą lub należną;
- d) wartość jakiegokolwiek części dochodu z dalszej odsprzedaży przywożonych towarów, dysponowania nimi lub ich użytkowania, która przypada bezpośrednio lub pośrednio sprzedającemu; oraz
- e) następujące koszty, aż do miejsca wprowadzenia towarów na obszar celny Unii:
- (i) koszty transportu i ubezpieczenia przywożonych towarów; oraz
- (ii) opłaty załadunkowe i manipulacyjne związane z transportem przywożonych towarów.
2. Doliczeń do ceny faktycznie zapłaconej lub należnej na podstawie ust. 1 dokonuje się tylko w oparciu o obiektywne i wymierne dane.

3. Przy ustalaniu wartości celnej nie dokonuje się doliczeń do ceny faktycznie zapłaconej lub należnej, z wyjątkiem doliczeń przewidzianych w niniejszym artykule.

Artykuł 72

Elementy niewliczane do wartości celnej

Przy ustalaniu wartości celnej zgodnie z art. 70 nie są wliczane:

- a) koszty transportu przywożonych towarów po ich wprowadzeniu na obszar celny Unii;
- b) koszty związane z pracami budowlanymi, instalacyjnymi, montażowymi, obsługą lub pomocą techniczną, wykonywanymi po wprowadzeniu na obszar celny Unii przywożonych towarów, takich, jak: zakłady przemysłowe, maszyny lub wyposażenie;
- c) odsetki wynikające z umowy o finansowaniu zawartej przez kupującego i odnoszącej się do zakupu przywożonych towarów, niezależnie od tego, czy finansowanie zapewnione jest przez sprzedającego czy też przez inną osobę, jeżeli umowa o finansowaniu została zawarta w formie pisemnej, a w razie konieczności kupujący jest w stanie udowodnić, że spełnione zostały następujące warunki:
- (i) takie towary zostały rzeczywiście sprzedane po cenie zadeklarowanej jako faktycznie zapłacona lub należna;
- (ii) żądane oprocentowanie nie przekracza normalnie stosowanego oprocentowania dla tego typu transakcji dokonywanych w danym kraju w czasie, w którym zapewniono finansowanie;
- d) opłaty za prawo do kopiowania przywiezionych towarów w Unii;
- e) prowizje od zakupu;
- f) należności celne przywozowe lub inne opłaty należne w Unii z tytułu przywozu lub sprzedaży towarów;
- g) niezależnie od art. 71 ust. 1 lit. c) płatności za prawo do dystrybucji lub odsprzedaży przywożonych towarów, poniesione przez kupującego, jeżeli takie płatności nie stanowią warunku sprzedaży towarów w celu wywozu do Unii.

Artykuł 73

Uproszczenie

Organy celne, na wniosek, mogą zezwolić, aby następujące kwoty były określane na podstawie szczególnych kryteriów, jeżeli nie można ich obliczyć w dniu przyjęcia zgłoszenia celnego:

- a) kwoty, które należy wliczyć do wartości celnej zgodnie z art. 70 ust. 2; oraz
- b) kwoty, o których mowa w art. 71 i 72.

Artykuł 74

Zastępcze metody ustalania wartości celnej

1. Jeżeli wartość celna towarów nie może zostać ustalona na podstawie art. 70, ustala się ją, stosując kolejno procedury z ust. 2 lit. a)–d) aż do pierwszej litery, na podstawie której możliwie będzie ustalenie wartości celnej towarów.

Na wniosek zgłaszającego kolejność stosowania ust. 2 lit. c) i d) zostaje zmieniona.

2. Zgodnie z ust. 1 wartością celną jest:

a) wartość transakcyjna identycznych towarów sprzedawanych w celu wywozu na obszar celny Unii i wywożonych w tym samym lub w zbliżonym czasie, co towary, dla których ustalana jest wartość celna;

b) wartość transakcyjna podobnych towarów sprzedawanych w celu wywozu na obszar celny Unii i wywożonych w tym samym lub w zbliżonym czasie, co towary, dla których ustalana jest wartość celna;

c) wartość oparta na cenie jednostkowej, po jakiej towary przywożone lub towary identyczne lub podobne sprzedawane są na obszarze celnym Unii w największych zbiorczych ilościach osobom niepowiązanym ze sprzedającymi; lub

d) wartość kalkulowana, która jest sumą:

(i) kosztów lub wartości materiałów i wytworzenia lub innych procesów zastosowanych przy produkcji przywożonych towarów;

(ii) kwoty zysku i kosztów ogólnych równych kwocie zwyczajowo wliczanej w cenę sprzedaży towarów tego samego gatunku lub rodzaju jak te, dla których ustalana jest wartość celna, wytworzonych przez producentów z kraju wywozu na eksport do Unii;

(iii) kosztu lub wartości elementów, o których mowa w art. 71 ust. 1 lit. e).

3. Jeżeli wartość celna nie może zostać ustalona na podstawie ust. 1, ustala się ją na podstawie danych dostępnych na obszarze celnym Unii z zastosowaniem odpowiednich środków zgodnych ze wszystkimi następującymi zasadami i przepisami ogólnymi:

a) porozumienia w sprawie stosowania art. VII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu;

b) artykułu VII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu;

c) niniejszym rozdziałem.

Artykuł 75

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 284, w celu określenia warunków udzielania pozwolenia, o którym mowa w art. 73.

Artykuł 76

Przyznanie uprawnień wykonawczych

Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące:

a) ustalania wartości celnej zgodnie z art. 70 ust. 1 i 2, art. 71 i art. 72, w tym korygowania ceny faktycznie zapłaconej lub należnej;

b) stosowania warunków, o których mowa w art. 70 ust. 3;

c) określania wartości celnej, o którym mowa w art. 74.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

TYTUŁ III

DŁUG CELNY I ZABEZPIECZENIA

ROZDZIAŁ I

Powstanie długu celnego

Sekcja 1

Dług celny w przywozie

Artykuł 77

Dopuszczenie do obrotu i odprawa czasowa

1. Dług celny w przywozie powstaje w wyniku objęcia towarów nieuniijnych podlegających należnościom celnym przywozowym jedną z następujących procedur celnych:

a) dopuszczenia do obrotu, w tym na mocy przepisów o końcowym przeznaczeniu;

b) odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem z należności celnych przywozowych.

2. Dług celny powstaje w chwili przyjęcia zgłoszenia celnego.

3. Dłużnikiem jest zgłaszający. W przypadku przedstawicielstwa pośredniego dłużnikiem jest również osoba, na której rzecz dokonuje się zgłoszenia celnego.

Jeżeli zgłoszenie celne dotyczące jednej z procedur, o których mowa w ust. 1, zostaje sporządzone na podstawie danych powodujących, że nie zostają pobrane w całości lub części należności celne przywózowe, osoba, która dostarczyła dane wymagane do sporządzenia zgłoszenia i która wiedziała lub powinna była wiedzieć, że dane te są nieprawdziwe, jest również dłużnikiem.

Artykuł 78

Przepisy szczególne dotyczące towarów niepochodzących

1. W przypadku zakazu zwrotu lub zwolnienia z należności celnych przywózowych w odniesieniu do towarów niepochodzących użytych do wytwarzania produktów, dla których wystawia się dowód pochodzenia lub sporządza się go w ramach uzgodnień preferencyjnych między Unią a niektórymi krajami lub terytoriami znajdującymi się poza obszarem celnym Unii lub grupami takich krajów lub terytoriów, dług celny w przywozie w odniesieniu do tych towarów niepochodzących powstaje w wyniku przyjęcia zgłoszenia do powrotnego wywozu dotyczącego danych produktów.

2. Jeżeli dług celny powstaje zgodnie z ust. 1, kwota należności celnych przywózowych odpowiadająca temu długowi określana jest na warunkach takich samych, jak w przypadku długu celnego, który powstałby w wyniku przyjęcia w tym samym dniu zgłoszenia celnego o dopuszczenie do obrotu towarów niepochodzących, użytych do wytworzenia danych produktów, w celu zakończenia procedury uszlachetniania czynnego.

3. Stosuje się art. 77 ust. 2 i 3. W przypadku towarów nieunijnych, o których mowa w art. 270, dłużnikiem jest jednak osoba, która składa zgłoszenie do powrotnego wywozu. W przypadku przedstawicielstwa pośredniego dłużnikiem jest również osoba, na której rzecz składane jest takie zgłoszenie.

Artykuł 79

Dług celny powstały w wyniku niespełnienia warunków lub obowiązków

1. Jeżeli towary podlegają należnościom celnym przywózowym, dług celny w przywozie powstaje w przypadku niewypełnienia:

a) jednego z obowiązków przewidzianych w przepisach prawa celnego, dotyczących wprowadzania towarów nieunijnych na

obszar celny Unii, usunięcia spod dozoru celnego, przemieszczania, przetwarzania, składowania, czasowego składowania, odprawy czasowej tych towarów lub dysponowania nimi na tym obszarze;

b) jednego z obowiązków przewidzianych w przepisach prawa celnego dotyczących końcowego przeznaczenia towarów na obszarze celnym Unii;

c) jednego z warunków wymaganych do objęcia towarów nieunijnych procedurą celną lub przyznania zwolnienia z cła lub obniżonej stawki celnej przywózowej ze względu na końcowe przeznaczenie towaru.

2. Dług celny powstaje z chwilą, gdy:

a) nie zostaje wypełniony lub przestaje być wypełniany obowiązek, którego niewypełnienie powoduje powstanie długu celnego;

b) przyjęte zostaje zgłoszenie celne o objęciu towarów procedurą celną, a następnie zostaje stwierdzone, że warunek wymagany do objęcia towarów tą procedurą lub przyznania zwolnienia z cła lub obniżonej stawki celnej przywózowej ze względu na końcowe przeznaczenie towarów nie został faktycznie wypełniony.

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b), dłużnikiem jest:

a) każda osoba zobowiązana do wypełnienia danych obowiązków;

b) każda osoba, która wiedziała lub powinna była wiedzieć o niewypełnieniu obowiązku wynikającego z przepisów prawa celnego, a która działała na rzecz osoby zobowiązanej do wypełnienia obowiązku lub uczestniczyła w działaniu, które doprowadziło do niewypełnienia obowiązku;

c) każda osoba, która nabyła lub posiadała towary i która w chwili ich nabycia lub wejścia w ich posiadanie wiedziała lub powinna była wiedzieć, że obowiązek wynikający z przepisów prawa celnego nie został wypełniony.

4. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 lit. c), dłużnikiem jest osoba zobowiązana do wypełnienia warunków wymaganych do objęcia towarów procedurą celną lub dokonania zgłoszenia celnego danych towarów objętych tą procedurą celną lub, do przyznania zwolnienia z cła lub obniżonej stawki celnej przywózowej ze względu na końcowe przeznaczenie towarów.

Jeżeli dokonuje się zgłoszenia celnego dotyczącego jednej z procedur celnych, o których mowa w ust. 1 lit. c), i przekazane zostają organom celnym jakiekolwiek informacje wymagane na mocy przepisów prawa celnego, dotyczące warunków obejmowania towarów tą procedurą celną, w wyniku czego nie zostają pobrane w całości lub części należności celne przywózowe, dłużnikiem jest również osoba, która dostarczyła informacje wymagane do dokonania zgłoszenia celnego i która wiedziała lub powinna była wiedzieć, że dane te są nieprawdziwe.

Artykuł 80

Odliczenie uiszczonej kwoty należności celnych przywózowych

1. Jeżeli dług celny powstaje, zgodnie z art. 79 ust. 1, w odniesieniu do towarów dopuszczonych do obrotu z zastosowaniem obniżonej stawki celnej przywózowej ze względu na ich końcowe przeznaczenie, kwota należności celnych przywózowych uiszczona przy dopuszczeniu do obrotu jest odliczana od kwoty należności celnych przywózowych odpowiadającej długowi celnemu.

Akapit pierwszy stosuje się w przypadku długu celnego powstałego w odniesieniu do odpadów i pozostałości powstałych przy zniszczeniu takich towarów.

2. Jeżeli dług celny powstaje, zgodnie z art. 79 ust. 1, w odniesieniu do towarów objętych procedurą odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem z należności celnych przywózowych, kwota należności celnych przywózowych uiszczona przy częściowym zwolnieniu jest odliczana od kwoty należności celnych przywózowych odpowiadającej długowi celnemu.

Sekcja 2

Dług celny w wywozie

Artykuł 81

Wywóz i uszlachetnianie bierne

1. Dług celny w wywozie powstaje w wyniku objęcia procedurą wywozu lub procedurą uszlachetniania biernego towarów podlegających należnościom celnym wywozowym.

2. Dług celny powstaje w chwili przyjęcia zgłoszenia celnego.

3. Dłużnikiem jest zgłaszający. W przypadku przedstawicielstwa pośredniego dłużnikiem jest również osoba, na której rzecz dokonuje się zgłoszenia celnego.

Jeżeli zgłoszenia celnego dokonuje się na podstawie informacji powodujących, że nie zostają pobrane w całości lub części należności celne wywozowe, osoba, która dostarczyła informacje wymagane do dokonania zgłoszenia i która wiedziała lub powinna była wiedzieć, że informacje te są nieprawdziwe, jest również dłużnikiem.

Artykuł 82

Dług celny powstały w wyniku niewypełnienia warunków lub obowiązków

1. Jeżeli towary podlegają należnościom celnym wywozowym, dług celny w wywozie powstaje w wyniku:

- a) niewypełnienia jednego z obowiązków przewidzianych w przepisach prawa celnego, dotyczących wyprowadzenia towarów;
- b) niewypełnienia warunków wymaganych do wyprowadzenia towaru poza obszar celny Unii z całkowitym lub częściowym zwolnieniem z należności celnych wywozowych.

2. Dług celny powstaje z chwilą, gdy:

- a) towary zostaną faktycznie wyprowadzone poza obszar celny Unii bez zgłoszenia celnego, albo
- b) towary zostały użyte w inny sposób niż zezwolono przy ich wyprowadzeniu poza obszar celny Unii z całkowitym lub częściowym zwolnieniem z należności celnych wywozowych, albo

c) jeżeli organy celne nie są w stanie określić chwili, o której mowa w lit. b) — gdy upłynie termin przewidziany na dostarczenie dowodu, że wypełnione zostały warunki uprawniające do zastosowania takiego zwolnienia w odniesieniu do tych towarów.

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 lit. a), dłużnikiem jest każda z następujących osób:

- a) osoba, od której wymagane było wypełnienie danego obowiązku;
- b) osoba, która wiedziała lub powinna była wiedzieć o niewypełnieniu obowiązku wynikającego z przepisów prawa celnego i która działała na rzecz osoby zobowiązanej do wypełnienia danego obowiązku;

c) osoba uczestnicząca w działaniu, które doprowadziło do niewypełnienia obowiązku i która wiedziała lub powinna była wiedzieć, że nie dokonano zgłoszenia celnego, mimo że należało to zrobić.

4. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 lit. b), dłużnikiem jest osoba zobowiązana do wypełnienia warunków wymaganych do wyprowadzenia towaru poza obszar celny Unii z całkowitym lub częściowym zwolnieniem z należności celnych wywozowych.

Sekcja 3

Przepisy wspólne dla długów celnych powstałych w przywozie i w wywozie

Artykuł 83

Zakazy i ograniczenia

1. Dług celny w przywozie lub w wywozie powstaje także wtedy, gdy odnosi się do towarów będących przedmiotem jakiegokolwiek rodzaju środków zakazu lub ograniczenia w przywozie lub wywozie.

2. Nie dochodzi jednak do powstania długu celnego w żadnym z następujących przypadków:

- a) nielegalnego wprowadzenia na obszar celny Unii fałszywych środków płatniczych;
- b) wprowadzenia na obszar celny Unii środków odurzających i substancji psychotropowych, które nie jest ściśle nadzorowane przez właściwe organy ze względu na ich przeznaczenie do celów leczniczych i naukowych.

3. Do celów sankcji mających zastosowanie do przestępstw lub wykroczeń przeciwko obowiązkom celnym dług celny uważa się jednak za powstały, jeżeli na mocy prawa państwa członkowskiego należności celne przywozowe lub wywozowe lub istnienie długu celnego stanowią podstawę do określenia sankcji.

Artykuł 84

Kilku dłużników

Jeżeli do zapłaty kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej temu samemu długowi celnemu zobowiązanych jest kilku dłużników, odpowiadają oni solidarnie za zapłatę tej kwoty.

Artykuł 85

Ogólne zasady obliczania kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych

1. Kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych jest określana zgodnie z takimi zasadami obliczania należności celnych, jakie miały zastosowanie do danych towarów w chwili powstania w stosunku do nich długu celnego.

2. Jeżeli nie można dokładnie określić chwili powstania długu celnego, za chwilę powstania długu celnego uważa się chwilę, w której organy celne stwierdzą, że towary znajdują się w sytuacji powodującej powstanie długu celnego.

Jeżeli jednak informacje, którymi dysponują organy celne, pozwalają na ustalenie, że dług celny powstał przed stwierdzeniem jego istnienia przez te organy, uznaje się, że dług celny powstał w najwcześniejszej chwili, w której można stwierdzić tę sytuację.

Artykuł 86

Szczególne zasady obliczania kwoty należności celnych przywozowych

1. Jeżeli w odniesieniu do towarów objętych procedurą celną lub czasowym składowaniem zostały poniesione koszty związane ze składowaniem lub zwyczajowymi czynnościami wykonywanymi na obszarze celnym Unii, kosztów tych lub zwiększenia wartości nie uwzględnia się przy obliczaniu kwoty należności celnych przywozowych, jeżeli zgłaszający przedstawi należytą dokumentację tych kosztów.

Przy obliczaniu kwoty należności celnych przywozowych uwzględnia się jednak wartość celną, ilość, rodzaj oraz pochodzenie wykorzystanych w tych operacjach towarów nieuniijnych.

2. Jeżeli klasyfikacja taryfowa towarów objętych procedurą celną zmieni się w rezultacie zwyczajowych czynności na obszarze celnym Unii, na wniosek zgłaszającego stosuje się pierwotną klasyfikację taryfową towarów objętych tą procedurą.

3. Jeżeli dług celny powstaje w odniesieniu do produktów przetworzonych powstałych w ramach procedury uszlachtowania czynnego, na wniosek zgłaszającego kwotę należności celnych przywozowych odpowiadającą takiemu długowi określa się na podstawie klasyfikacji taryfowej, wartości celnej, ilości, rodzaju i pochodzenia towarów objętych procedurą uszlachtowania czynnego, obowiązujących w dniu przyjęcia zgłoszenia celnego dotyczącego tych towarów.

4. W szczególnych przypadkach kwotę należności celnych przywozowych określa się zgodnie z ust. 2 i 3 niniejszego artykułu bez wniosku zgłaszającego, aby zapobiec obchodzeniu środków taryfowych, o których mowa w art. 56 ust. 2 lit. h).

5. Jeżeli dług celny powstaje w odniesieniu do produktów przetworzonych powstałych w ramach procedury uszlachtowania biernego lub produktów zamiennych, o których mowa w art. 261 ust. 1, kwotę należności celnych przywozowych oblicza się na podstawie kosztu procesu przetwarzania przeprowadzonego poza obszarem celnym Unii.

6. Jeżeli przepisy prawa celnego przewidują uprzywilejowane traktowanie taryfowe towarów, zwolnienie lub całkowite albo częściowe zwolnienie z należności celnych przywózowych lub wywózowych, zgodnie z art. 56 ust. 2 lit. d)–g), art. 203, 204, 205 i 208, art. 259–262 niniejszego rozporządzenia lub zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1186/2009 z dnia 16 listopada 2009 r. ustanawiającym wspólnotowy system zwolnień celnych⁽¹⁾ takie uprzywilejowane traktowanie taryfowe lub zwolnienie z należności stosuje się również w przypadkach, w których dług celny powstaje zgodnie z art. 79 lub 82 niniejszego rozporządzenia, jeżeli uchybienie, które doprowadziło do powstania długu celnego, nie stanowiło usiłowania popełnienia oszustwa.

Artykuł 87

Miejsce powstania długu celnego

1. Dług celny, o którym mowa w art. 77, 78 i 81 powstaje w miejscu, w którym składa się zgłoszenie celne lub zgłoszenie do powrotnego wywozu.

We wszystkich pozostałych przypadkach miejscem powstania długu celnego jest miejsce zaistnienia zdarzeń, z których dług ten wynika.

Jeżeli nie można określić tego miejsca, dług celny powstaje w miejscu, w którym organy celne stwierdzają, że towary znajdują się w sytuacji powodującej powstanie długu celnego.

2. Jeżeli towary zostały objęte procedurą celną, która nie jest zamknięta lub czasowe składowanie nie zostało odpowiednio zakończone, a miejsca powstania długu celnego nie można określić zgodnie z ust. 1 akapit drugi lub trzeci w określonym terminie, dług celny powstaje albo w miejscu, w którym towary zostały objęte daną procedurą, albo w miejscu, gdzie zostały wprowadzone na obszar celny Unii w ramach tej procedury, albo w miejscu, w którym były czasowo składowane.

3. Jeżeli informacje, którymi dysponują organy celne, pozwalają im na stwierdzenie, że dług celny mógł powstać w kilku miejscach, uznaje się, że dług celny powstał w miejscu, w którym powstał on po raz pierwszy.

4. Jeżeli organy celne stwierdzają, że dług celny powstał na mocy art. 79 lub art. 82 w innym państwie członkowskim, a kwota należności celnych przywózowych lub wywózowych odpowiadająca temu długowi jest niższa niż 10 000 EUR, dług celny uważa się za powstały w państwie członkowskim, w którym stwierdzono jego powstanie.

Artykuł 88

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 284, w celu określenia:

⁽¹⁾ Dz.U. L 324 z 10.12.2009, s. 23.

a) zasad obliczania kwoty należności celnych przywózowych lub wywózowych mające zastosowanie do towarów, w przypadku których dług celny powstał w odniesieniu do procedury specjalnej, uzupełniająca zasady określone w art. 85 i 86;

b) warunków, o których mowa w art. 86 ust. 4;

c) terminu, o którym mowa w art. 87 ust. 2.

ROZDZIAŁ 2

Zabezpieczenie potencjalnego lub istniejącego długu celnego

Artykuł 89

Przepisy ogólne

1. Jeżeli nie postanowiono inaczej, niniejszy rozdział stosuje się do zabezpieczenia zarówno długu celnego już powstałego, jak i długu, który może powstać.

2. Jeżeli organy celne wymagają złożenia zabezpieczenia potencjalnego lub istniejącego długu celnego, obejmuje ono kwotę należności celnych przywózowych lub wywózowych oraz inne należności należne w związku z przywozem lub wywozem towarów jeżeli:

a) zabezpieczenie jest wykorzystywane do objęcia towarów procedurą tranzytu unijnego; lub

b) zabezpieczenie może zostać wykorzystane w więcej niż jednym państwie członkowskim.

Zabezpieczenie, które nie może zostać wykorzystane poza państwem członkowskim, w którym jest wymagane, jest ważne jedynie w tym państwie członkowskim i obejmuje co najmniej kwotę należności celnych przywózowych lub wywózowych.

3. Jeżeli organy celne wymagają złożenia zabezpieczenia, jest ono wymagane od dłużnika lub osoby, która może stać się dłużnikiem. Mogą one również zezwolić na złożenie zabezpieczenia przez osobę inną niż ta, od której jest ono wymagane.

4. Nie naruszając przepisów art. 97 organy celne wymagają złożenia tylko jednego zabezpieczenia w odniesieniu do danych towarów lub danego zgłoszenia.

Zabezpieczenie złożone w odniesieniu do danego zgłoszenia ma zastosowanie do kwoty należności celnych przywózowych lub wywózowych odpowiadającej długowi celnemu oraz innych należności w stosunku do wszystkich towarów objętych tym zgłoszeniem lub zwolnionych na jego podstawie bez względu na to, czy zgłoszenie jest prawidłowe.

Jeżeli zabezpieczenie nie zostało zwolnione, może ono zostać również wykorzystane w granicach zabezpieczonej kwoty do pokrycia kwot należności celnych przywozowych lub wywozowych oraz innych należności wynikających z kontroli po zwolnieniu towarów.

5. Na wniosek osoby, o której mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, organy celne mogą, zgodnie z art. 95 ust. 1, 2 i 3, zezwolić na złożenie zabezpieczenia generalnego obejmującego kwotę należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającą długowi celnemu w odniesieniu do dwóch lub więcej operacji, zgłoszeń lub deklaracji, lub procedur celnych.

6. Organy celne monitorują zabezpieczenie.

7. Nie wymaga się złożenia zabezpieczenia od państw, regionalnych i lokalnych organów władzy oraz innych podmiotów prawa publicznego w odniesieniu do działalności, w której występują one jako organy publiczne.

8. Nie wymaga się złożenia zabezpieczenia:

- a) dla towarów przewożonych po Renie i dopływach Renu lub po Dunaju i dopływach Dunaju;
- b) dla towarów przesyłanych stałym transportem przesyłowym;
- c) w szczególnych przypadkach dla towarów objętych procedurą odprawy czasowej;
- d) dla towarów objętych procedurą tranzytu unijnego z zastosowaniem uproszczenia, o którym mowa w art. 233 ust. 4 lit. e), i przewożonych drogą morską lub powietrzną między portami morskimi Unii lub między portami lotniczymi Unii.

9. Organy celne mogą odstąpić od wymogu złożenia zabezpieczenia, w przypadku gdy kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych, która ma być zabezpieczona, nie przekracza statystycznego progu wartości dla zgłoszenia, ustanowionego w art. 3 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 471/2009 z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie statystyk Wspólnoty dotyczących handlu zagranicznego z państwami trzecimi ⁽¹⁾.

Artykuł 90

Zabezpieczenie obowiązkowe

1. Jeżeli złożenie zabezpieczenia jest obowiązkowe, organy celne ustalają kwotę takiego zabezpieczenia w wysokości równej kwocie należności celnych przywozowych lub wywozowych

odpowiadającej długowi celnemu oraz innych należności, jeżeli kwotę tę można dokładnie ustalić w chwili, gdy wymagane jest złożenie zabezpieczenia.

Jeżeli ustalenie dokładnej kwoty nie jest możliwe, zabezpieczenie ustala się w maksymalnej — w ocenie organów celnych — już powstałej lub mogącej powstać kwocie należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu i innych należności.

2. Nie naruszając art. 95, jeżeli składane jest generalne zabezpieczenie kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długom celnym oraz innych należności, których kwota zmienia się z wpływem czasu, wysokość takiego zabezpieczenia zostaje ustalona na poziomie pozwalającym na pokrycie w każdej chwili tej kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długom celnym i innych należności.

Artykuł 91

Zabezpieczenie nieobowiązkowe

W przypadku gdy złożenie zabezpieczenia nie jest obowiązkowe, organy celne mogą jednak wymagać złożenia go, jeżeli uznają, że nie jest pewne, czy kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadająca długowi celnemu oraz inne należności zostaną zapłacone w przewidzianym terminie. Jego wysokość jest ustalana przez te organy tak, aby nie przekraczała poziomu, o którym mowa w art. 90.

Artykuł 92

Złożenie zabezpieczenia

1. Zabezpieczenie może zostać złożone w jednej z następujących form:

- a) w formie depozytu w gotówce lub innego środka płatności uznanego przez organy celne za równoważny z depozytem w gotówce, w euro lub w walucie państwa członkowskiego, w którym zabezpieczenie jest wymagane;
- b) w formie zobowiązania złożonego przez gwaranta;
- c) w innej formie zabezpieczenia, która daje równoważną pewność zapłaty kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu i innych należności.

2. Zabezpieczenie w formie depozytu w gotówce lub w formie innego środka płatności składa się zgodnie z przepisami obowiązującymi w państwie członkowskim, w którym wymagane jest to zabezpieczenie.

3. Organy celne nie wypłacają odsetek od zabezpieczenia złożonego w formie depozytu w gotówce lub w formie innego równoważnego środka płatności.

⁽¹⁾ Dz.U. L 152 z 16.6.2009, s. 23.

*Artykuł 93***Wybór zabezpieczenia**

Osoba, od której wymagane jest złożenie zabezpieczenia, może dokonać wyboru spośród form zabezpieczenia określonych w art. 92 ust. 1.

Organy celne mogą jednak odmówić przyjęcia wybranej formy zabezpieczenia, jeżeli jest ona niewłaściwa dla prawidłowego przebiegu danej procedury celnej.

Organy celne mogą zażądać, by wybrana forma zabezpieczenia była utrzymywana przez określony czas.

*Artykuł 94***Gwarant**

1. Gwarantem, o którym mowa w art. 92 ust. 1 lit. b), jest osoba trzecia mająca siedzibę na obszarze celnym Unii. Gwarant jest zatwierdzany przez organy celne wymagające zabezpieczenia, chyba że gwarantem jest instytucja kredytowa, finansowa lub ubezpieczeniowa akredytowana w Unii zgodnie z obowiązującymi przepisami unijnymi.

2. Gwarant zobowiązuje się na piśmie do zapłacenia zabezpieczonej kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu oraz innych należności.

3. Organy celne mogą odmówić uznania zaproponowanego gwaranta lub zaproponowanej formy zabezpieczenia, jeżeli nie wydaje się pewne, że gwarantują one w sposób pewny zapłatę w przewidzianym terminie kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu oraz innych należności.

*Artykuł 95***Zabezpieczenie generalne**

1. Pozwolenie, o którym mowa w art. 89 ust. 5, jest udzielane wyłącznie osobie spełniającej wszystkie następujące warunki:

- a) mającej siedzibę na obszarze celnym Unii;
- b) spełniającej kryteria określone w art. 39 lit. a);
- c) regularnie korzystającej z danych procedur celnych lub będącej posiadaczem pozwolenia na prowadzenie magazynu czasowego składowania lub spełniającej kryteria określone w art. 39 lit. d).

2. Jeżeli ma zostać złożone zabezpieczenie generalne długów celnych oraz innych należności, które mogą powstać, przedsiębiorca może uzyskać pozwolenie na korzystanie z zabezpieczenia generalnego w obniżonej wysokości lub uzyskać zwolnienie z obowiązku złożenia zabezpieczenia, pod warunkiem spełnienia kryteriów określonych w art. 39 lit. b) i c).

3. Jeżeli ma zostać złożone zabezpieczenie generalne długów celnych oraz innych należności, które powstały, upoważnionemu przedsiębiorcy w zakresie uproszczeń celnych zezwala się na wniosek na korzystanie z zabezpieczenia generalnego w obniżonej wysokości.

4. Złożenie zabezpieczenia generalnego w obniżonej wysokości, o którym mowa w ust. 3, jest równoważne ze złożeniem zabezpieczenia.

*Artykuł 96***Tymczasowe zakazy dotyczące korzystania z zabezpieczenia generalnego**

1. W kontekście procedur specjalnych lub czasowego składowania Komisja może podjąć decyzję o tymczasowym zakazie stosowania:

- a) zabezpieczenia generalnego w obniżonej wysokości lub zwolnienia z obowiązku złożenia zabezpieczenia, o których mowa w art. 95 ust. 2;
- b) zabezpieczenia generalnego, o którym mowa w art. 95, w odniesieniu do towarów uznanych za będące przedmiotem nadużyć na szeroką skalę.

2. Jeżeli ma zastosowanie ust. 1 lit. a) lub b) niniejszego artykułu, można zezwolić na stosowanie zabezpieczenia generalnego w obniżonej wysokości lub zwolnienia z obowiązku złożenia zabezpieczenia lub na stosowanie zabezpieczenia generalnego, o których mowa w art. 95, jeżeli zainteresowana osoba spełnia jeden z następujących warunków:

- a) może wykazać, że w odniesieniu do danych towarów nie powstał żaden dług celny w trakcie operacji, które osoba ta podjęła w okresie dwóch lat poprzedzających decyzję, o której mowa w ust. 1;
- b) jeżeli w okresie dwóch lat poprzedzających wydanie decyzji, o której mowa w ust. 1, powstał dług celny, może wykazać, że został on w pełni zapłacony przez dłużnika lub dłużników lub gwaranta w wyznaczonym terminie.

Aby uzyskać pozwolenie na stosowanie tymczasowo zakazanego zabezpieczenia generalnego, dana osoba musi również spełniać kryteria określone w art. 39 lit. b) i c).

Artykuł 97

Zabezpieczenie dodatkowe lub nowe zabezpieczenie

Jeżeli organy celne stwierdzą, że złożone zabezpieczenie nie zapewnia w ogóle lub już nie zapewnia w sposób pewny lub wystarczający zapłaty w przewidzianym terminie kwoty należności celnych przywózowych lub wywózowych, odpowiadającej długowi celnemu i innych należności, wymagają one od którejkolwiek z osób, o których mowa w art. 89 ust. 3, złożenia zabezpieczenia dodatkowego lub zastąpienia pierwotnego zabezpieczenia nowym zabezpieczeniem, zgodnie z wyborem tej osoby.

Artykuł 98

Zwolnienie zabezpieczenia

1. Organy celne zwalniają zabezpieczenie niezwłocznie, gdy wygaśnie dług celny lub zobowiązanie wynikające z innych należności lub też gdy nie mogą one już powstać.

2. Jeżeli dług celny lub zobowiązanie wynikające z innych należności częściowo wygasły lub mogą powstać wyłącznie w odniesieniu do części zabezpieczonej kwoty, odpowiednia część zabezpieczenia zostaje zwolniona na wniosek osoby zainteresowanej, chyba że dana kwota tego nie uzasadnia.

Artykuł 99

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 284, w celu określenia:

- a) szczególnych przypadków, o których mowa w art. 89 ust. 8 lit. c, w których nie jest wymagane zabezpieczenie w przypadku towarów objętych procedurą odprawy czasowej;
- b) formy zabezpieczenia, o której mowa w art. 92 ust. 1 lit. c) i przepisów dotyczących gwaranta, o którym mowa w art. 94;
- c) warunki przyznawania pozwolenia na korzystanie z zabezpieczenia generalnego w obniżonej wysokości lub uzyskiwania zwolnienia z obowiązku złożenia zabezpieczenia, o których mowa w art. 95 ust. 2;
- d) terminy zwolnienia zabezpieczenia.

Artykuł 100

Przyznanie uprawnień wykonawczych

1. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące:

- a) określania wysokości zabezpieczenia, w tym obniżonej wysokości, o której mowa w art. 95 ust. 2 i 3;
- b) złożenia i monitorowania zabezpieczenia, o którym mowa w art. 89, cofnięcia i unieważnienia zobowiązania podjętego przez gwaranta, o którym mowa w art. 94, i zwolnienia zabezpieczenia, o którym mowa w art. 98;
- c) tymczasowych zakazów, o których mowa w art. 96.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

2. Komisja przyjmuje środki, o których mowa w art. 96, w drodze aktów wykonawczych.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

W przypadku zaistnienia pilnej konieczności, odpowiednio uzasadnionej potrzebą szybkiego zapewnienia zwiększonej ochrony interesów finansowych Unii i jej państw członkowskich, Komisja przyjmuje w trybie natychmiastowym stosowne akty wykonawcze zgodnie z procedurą określoną w art. 285 ust. 5.

W przypadku gdy opinię komitetu, o którym mowa w art. 285 ust. 1, należy uzyskać w drodze procedury pisemnej, stosuje się art. 285 ust. 6.

ROZDZIAŁ 3

Pokrycie, zwrot i umorzenie kwoty należności celnych przywózowych lub wywózowych

Sekcja 1

Określanie kwoty należności celnych przywózowych lub wywózowych, powiadomienie o długi celnym oraz księgowanie

Artykuł 101

Określanie kwoty należności celnych przywózowych lub wywózowych

1. Kwota należności celnych przywózowych lub wywózowych jest określana przez organy celne właściwe dla miejsca, w którym powstał dług celny, lub miejsca uznanego za miejsce powstania długu celnego, zgodnie z art. 87, niezwłocznie po uzyskaniu przez nie niezbędnych informacji.

2. Nie naruszając przepisów art. 48 organy celne mogą zaakceptować kwotę należności celnych przywózowych lub wywózowych określoną przez zgłaszającego.

3. Jeżeli kwota należności celnych przywózowych lub wywózowych nie jest liczbą całkowitą, może zostać zaokrąglona.

Jeżeli kwota, o której mowa w akapicie pierwszym, jest wyrażona w euro, zaokrąglenie nie może być większe niż zaokrąglenie w górę lub w dół do najbliższej liczby całkowitej.

Państwo członkowskie, którego walutą nie jest euro, może albo stosować odpowiednio przepisy akapitu drugiego, albo odstąpić od stosowania tego akapitu, pod warunkiem że zasady dotyczące zaokrąglania nie mają skutków finansowych przewyższających skutki stosowania zasad określonych w drugim akapicie.

Artykuł 102

Powiadomienie o długu celnym

1. Dłużnik powiadamiany jest o długu celnym w formie przewidzianej w miejscu, w którym dług celny powstał, lub w miejscu uznanym za miejsce powstania długu zgodnie z art. 87.

Powiadomienie, o którym mowa w akapicie pierwszym, nie jest dokonywane w następujących przypadkach:

- a) jeżeli do czasu ostatecznego określenia kwoty należności celnych przywózowych lub wywózowych nałożone zostały tymczasowe środki polityki handlowej w formie cła;
- b) jeżeli należna kwota należności celnych przywózowych lub wywózowych przekracza kwotę określoną na podstawie decyzji wydanej zgodnie z art. 33;
- c) jeżeli pierwotna decyzja o niepowiadamianiu o długu celnym lub o powiadomieniu o nim ze wskazaniem kwoty należności celnych przywózowych lub wywózowych niższej niż należna kwota należności celnych przywózowych lub wywózowych została wydana na podstawie przepisów ogólnych unieważnionych na podstawie późniejszego orzeczenia sądu;
- d) jeżeli organy celne na mocy przepisów prawa celnego są zwolnione z obowiązku powiadamiania o długu celnym.

2. W przypadku gdy należna kwota należności celnych przywózowych lub wywózowych jest równa kwocie wpisanej do

zgłoszenia celnego, zwolnienie towarów przez organy celne jest równoznaczne z powiadomieniem dłużnika o długu celnym.

3. Jeżeli ust. 2 nie ma zastosowania, dłużnik zostaje powiadomiony o długu celnym przez organy celne, gdy są one w stanie określić należną kwotę należności celnych przywózowych lub wywózowych i wydać decyzję w tej sprawie.

Jeżeli jednak powiadomienie o długu celnym mogłoby niekorzystnie wpłynąć na dochodzenie karne, organy celne mogą opóźnić takie powiadomienie do czasu, gdy przestanie ono niekorzystnie wpływać na dochodzenia karne.

4. Powiadomienie o długu celnym odpowiadającym łącznej kwocie należności celnych przywózowych lub wywózowych, pod warunkiem zabezpieczenia ich zapłaty, odnoszących się do wszystkich towarów zwolnionych na rzecz tej samej osoby w okresie wyznaczonym przez organy celne może jednak nastąpić na koniec tego okresu. Okres wyznaczony przez organy celne nie przekracza 31 dni.

Artykuł 103

Ograniczenia długu celnego

1. O długu celnym nie powiadamia się dłużnika po upływie okresu trzech lat od dnia powstania długu celnego.

2. W przypadku gdy dług celny powstał w wyniku czynu, który w czasie popełnienia podlegał sądowemu postępowaniu karnemu, okres trzech lat przewidziany w ust. 1 przedłuża się minimalnie do pięciu a maksymalnie do dziesięciu lat zgodnie z prawem krajowym.

3. Okresy, o których mowa w ust. 1 i 2, zostają zawieszane jeżeli:

- a) złożone zostaje odwołanie zgodnie z art. 44; takie zawieszenie obowiązuje od daty złożenia odwołania i przez okres trwania postępowania odwoławczego; lub
- b) organy celne poinformowały dłużnika zgodnie z art. 22 ust. 6 o przyczynach, dla których zamierzają powiadomić o długu celnym; takie zawieszenie obowiązuje od daty takiego powiadomienia do końca okresu, w którym dłużnik ma możliwość przedstawienia swojego punktu widzenia.

4. Jeżeli zgodnie z art. 116 ust. 7 dług celny zostanie przywrócony, okresy przewidziane w ust. 1 i 2 uznaje się za zawieszane od dnia, w którym złożony został wniosek o zwrot lub umorzenie zgodnie z art. 121, do dnia wydania decyzji w sprawie zwrotu lub umorzenia.

Artykuł 104**Księgowanie**

1. Organy celne, o których mowa w art. 101, księgują zgodnie z prawem krajowym należną kwotę należności celnych przywozowych lub wywozowych określoną zgodnie z tym artykułem.

Akapitu pierwszego nie stosuje się w przypadkach, o których mowa w art. 102 ust. 1 akapit drugi.

2. Organy celne nie muszą księgować kwot należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadających długowi celnemu, o którym zgodnie z art. 103 nie można już powiadomić dłużnika.

3. Państwa członkowskie ustalają szczegółowe zasady księgowania kwot należności celnych przywozowych lub wywozowych. Zasady te mogą być różne w zależności od tego, czy organy celne — uwzględniając okoliczności, w których powstał dług celny — mają pewność, że kwoty te zostaną zapłacone.

Artykuł 105**Termin zaksięgowania**

1. Jeżeli dług celny powstaje w wyniku przyjęcia zgłoszenia celnego towarów do procedury celnej innej niż odprawa czasowa z częściowym zwolnieniem z należności celnych przywozowych lub w wyniku jakiegokolwiek innej czynności mającej taki sam skutek prawny, jak takie przyjęcie, organy celne dokonują zaksięgowania należnej kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych w terminie czternastu dni od dnia zwolnienia towarów.

Pod warunkiem zabezpieczenia ich zapłaty, suma należności celnych przywozowych lub wywozowych odnoszących się do wszystkich towarów zwolnionych na rzecz tej samej osoby w okresie wyznaczonym przez organy celne, nieprzekraczającym 31 dni, może jednak zostać zaksięgowana całościowo na koniec tego okresu. Takie zaksięgowanie odbywa się w terminie 14 dni od dnia, w którym upływa wspomniany okres.

2. Jeżeli towary mogą zostać zwolnione z zastrzeżeniem pewnych warunków dotyczących określania wymaganej kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych lub jej poboru, zaksięgowanie odbywa się w terminie 14 dni od dnia, w którym określona zostaje należna kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych lub ustalony zostaje obowiązek zapłacenia tej należności.

Jeżeli dług celny odnosi się do tymczasowego środka polityki handlowej w postaci cła, zaksięgowanie wymaganej kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odbywa się jednak w terminie dwóch miesięcy od dnia opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* rozporządzenia ustanawiającego ostateczny środek polityki handlowej.

3. Jeżeli dług celny powstaje w okolicznościach, których nie obejmuje ust. 1, zaksięgowanie wymaganej kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odbywa się w terminie 14 dni od dnia, w którym organy celne są w stanie określić kwotę tych należności celnych przywozowych lub wywozowych i wydać decyzję.

4. Ust. 3 stosuje się w odniesieniu do kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych, która ma być pokryta lub pozostaje do pokrycia, w przypadku gdy wymagana kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych nie została zaksięgowana zgodnie z ust. 1, 2, i 3 lub została określona i zaksięgowana w kwocie niższej niż kwota wymagana.

5. Terminów zaksięgowania ustanowionych w ust. 1, 2 i 3 nie stosuje się w przypadku zaistnienia nieprzewidzianych okoliczności lub działania siły wyższej.

6. Zaksięgowanie może zostać odroczone w przypadku, o którym mowa w art. 102 ust. 3 akapit drugi, do czasu gdy powiadomienie o długu celnym przestanie niekorzystnie wpływać na dochodzenia karne.

Artykuł 106**Przekazanie uprawnień**

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 284, w celu określenia przypadków, o których mowa w art. 102 ust. 1 lit. d), gdy organy celne są zwolnione z obowiązku powiadamiania o długu celnym;

Artykuł 107**Przyznanie uprawnień wykonawczych**

Komisja przyjmuje, w drodze aktów wykonawczych, środki mające zapewnić organom celnym możliwość udzielania sobie wzajemnej pomocy w przypadku powstania długu celnego.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

Sekcja 2**zapłata kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych****Artykuł 108****Ogólne terminy płatności i zawieszenie biegu terminu płatności**

1. Kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadająca długowi celnemu, podana do wiadomości zgodnie z art. 102, zostaje uiszczona przez dłużnika w terminie wyznaczonym przez organy celne.

Nie naruszając przepisów art. 45 ust. 2, termin ten nie może przekraczać dziesięciu dni od daty powiadomienia dłużnika o długi celny. W przypadku zaksięgowania zsumowanych należności celnych na warunkach określonych w art. 105 ust. 1 akapit drugi termin wyznacza się w taki sposób, aby uniemożliwić dłużnikowi uzyskanie dłuższego czasu na zapłatę, niż w przypadku gdyby uzyskał odroczenie płatności zgodnie z art. 110.

Organy celne na wniosek dłużnika mogą przedłużyć ten termin, jeżeli należna kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych została określona w toku kontroli po zwolnieniu towarów, o której mowa w art. 48. Nie naruszając przepisów art. 112 ust. 1, przedłużenie takie nie może przekraczać czasu potrzebnego dłużnikowi na podjęcie właściwych kroków w celu wykonania zobowiązania.

2. Jeżeli dłużnik jest uprawniony do korzystania z któregośkolwiek z ułatwień płatniczych określonych w art. 110–112, zapłata zostaje dokonana przed upływem terminu lub terminów wyznaczonych w ramach tych ułatwień.

3. Bieg terminu zapłaty kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu zawieszają się, jeżeli:

- a) złożony zostanie wniosek o umorzenie należności zgodnie z art. 121;
- b) towary mają stać się przedmiotem przepadku, zniszczenia lub zrzeczenia się na rzecz skarbu państwa;
- c) dług celny powstał zgodnie z art. 67 i istnieje kilku dłużników.

Artykuł 109

Płatność

1. Płatności dokonuje się w gotówce lub w inny sposób mający podobne skutki płatnicze, w tym przez saldowanie kredytu, zgodnie z prawem krajowym.

2. Zamiast dłużnika płatności może dokonać osoba trzecia.

3. Dłużnik może w każdym przypadku dokonać zapłaty całości lub części kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych, nie czekając, aż upłynie wyznaczony termin płatności.

Artykuł 110

Odroczenie płatności

Organy celne, na wniosek osoby zainteresowanej i po złożeniu zabezpieczenia, zezwalają na odroczenie płatności wymaganych należności celnych w którykolwiek z następujących sposobów:

- a) oddzielnie dla każdej kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych zaksięgowanej zgodnie z art. 105 ust. 1 akapit pierwszy lub art. 105 ust. 4;
- b) łącznie dla wszystkich kwot należności celnych przywozowych lub wywozowych zaksięgowanych zgodnie z art. 105 ust. 1 akapit pierwszy, w okresie wyznaczonym przez organy celne, nie dłuższym niż 31 dni;
- c) łącznie dla wszystkich kwot należności celnych przywozowych lub wywozowych, które podlegają całościowemu zaksięgowaniu zgodnie z art. 105 ust. 1 akapit drugi.

Artykuł 111

Terminy odroczenia płatności

1. Termin odroczenia płatności, zgodnie z art. 110, wynosi 30 dni.

2. Jeżeli płatność zostaje odroczone zgodnie z art. 110 lit. a), bieg terminu rozpoczyna się w dniu następującym po dniu, w którym dłużnik zostaje powiadomiony o długi celny.

3. Jeżeli płatność zostaje odroczone zgodnie z art. 110 lit. b), bieg terminu rozpoczyna się w dniu następującym po dniu, w którym upływa okres łączny. Zostaje on skrócony o liczbę dni odpowiadającą połowie liczby dni okresu łącznego.

4. Jeżeli płatność zostaje odroczone zgodnie z art. 110 lit. c), bieg terminu rozpoczyna się w dniu następującym po dniu, w którym upływa okres przewidziany na zwolnienie towarów. Zostaje on skrócony o liczbę dni odpowiadającą połowie liczby dni wspomnianego okresu.

5. Jeżeli liczba dni w okresach, o których mowa w ust. 3 i 4, jest liczbą nieparzystą, liczba dni, którą zgodnie z tymi ustępami należy odjąć od okresu 30 dni, jest równa połowie liczby parzystej, mniejszej o jeden od tej liczby nieparzystej.

6. Jeżeli okresy, o których mowa w ust. 3 i 4, są tygodniami, państwa członkowskie mogą określić, że kwota należności celnych przywózowych lub wywózowych, której płatność została odroczone, ma zostać uiszczona najpóźniej w piątek czwartego tygodnia następującego po danym tygodniu.

Jeżeli okresy te są miesiącami, państwa członkowskie mogą określić, że kwota należności celnych przywózowych lub wywózowych, której płatność została odroczone, ma zostać uiszczona do szesnastego dnia miesiąca następującego po danym miesiącu.

Artykuł 112

Inne ułatwienia płatnicze

1. Organy celne mogą przyznać dłużnikowi ułatwienia płatnicze inne niż odroczenie płatności, pod warunkiem złożenia zabezpieczenia.

2. Jeżeli zgodnie z ust. 1 przyznane zostaną ułatwienia, od kwoty należności celnych przywózowych lub wywózowych nalicza się odsetki kredytowe.

W przypadku państw członkowskich, których walutą jest euro stawka odsetek kredytowych jest równa stopie procentowej opublikowanej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, seria C, którą Europejski Bank Centralny stosował do swoich głównych operacji refinansowania w pierwszym dniu miesiąca, w którym przypadał termin płatności, powiększonej o jeden punkt procentowy.

W przypadku państw członkowskich, których walutą nie jest euro, stawka odsetek kredytowych jest równa stopie procentowej stosowanej w pierwszym dniu danego miesiąca przez krajowy bank centralny do jego głównych operacji refinansowania, powiększonej o jeden punkt procentowy, lub, w przypadku państw członkowskich, dla których stopa procentowa krajowego banku centralnego nie jest dostępna, najbardziej zbliżonej stopie procentowej stosowanej w pierwszym dniu danego miesiąca na rynku pieniężnym danego państwa członkowskiego, powiększonej o jeden punkt procentowy.

3. Organy celne mogą odstąpić od wymogu złożenia zabezpieczenia lub od naliczania odsetek kredytowych, jeżeli na podstawie udokumentowanej oceny sytuacji dłużnika zostanie stwierdzone, że środki te spowodowałyby poważne trudności natury ekonomicznej lub społecznej.

4. Organy celne nie naliczają odsetek kredytowych, jeżeli kwota do pokrycia w każdym przypadku nie przekracza 10 EUR.

Artykuł 113

EGzekwowanie zapłaty

Jeżeli należna kwota należności celnych przywózowych lub wywózowych nie została uiszczona w wyznaczonym terminie,

organy celne zabezpieczają zapłatę tej kwoty wszelkimi środkami, które są im dostępne na mocy prawa danego państwa członkowskiego.

Artykuł 114

Odsetki za zwłokę

1. Odsetki za zwłokę naliczane są od kwoty należności celnych przywózowych lub wywózowych począwszy od dnia, w którym upłynął wyznaczony termin, aż do dnia zapłaty należności.

W przypadku państw członkowskich, których walutą jest euro, stawka odsetek za zwłokę jest równa stopie procentowej opublikowanej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, seria C, którą Europejski Bank Centralny stosował do swoich głównych operacji refinansowania w pierwszym dniu miesiąca, w którym przypadał termin płatności, powiększonej o dwa punkty procentowe.

W przypadku państw członkowskich, których walutą nie jest euro, stawka odsetek za zwłokę jest równa stopie procentowej stosowanej w pierwszym dniu danego miesiąca przez krajowy bank centralny do jego głównych operacji refinansowania, powiększonej o dwa punkty procentowe, lub, w przypadku państw członkowskich, dla których stopa procentowa krajowego banku centralnego nie jest dostępna, najbardziej zbliżonej stopie procentowej stosowanej w pierwszym dniu danego miesiąca na rynku pieniężnym danego państwa członkowskiego, powiększonej o dwa punkty procentowe.

2. Jeżeli dług celny powstał na podstawie art. 79 lub 82 lub jeżeli powiadomienie o długu celnym jest wynikiem kontroli po zwolnieniu towarów, odsetki za zwłokę nalicza się od kwoty należności celnych przywózowych lub wywózowych, od dnia powstania długu celnego do dnia powiadomienia o tym długu.

Stopa procentowa odsetek za zwłokę ustalana jest zgodnie z ust. 1.

3. Organy celne mogą odstąpić od naliczania odsetek za zwłokę, jeżeli na podstawie udokumentowanej oceny sytuacji dłużnika zostanie stwierdzone, że ich naliczenie spowodowałyby poważne trudności natury ekonomicznej lub społecznej.

4. Organy celne nie naliczają odsetek za zwłokę, jeżeli kwota do pokrycia w każdym przypadku nie przekracza 10 EUR.

Artykuł 115

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 284, w celu określenia zasad zawieszania biegu terminu zapłaty kwoty należności celnych przywózowych lub wywózowych odpowiadającej długowi celnemu, o którym to zawieszeniu mowa w art. 108 ust. 3, oraz dotyczące okresu zawieszenia.

Sekcja 3

Zwrot i umorzenie

Artykuł 116

Przepisy ogólne

1. Z zastrzeżeniem warunków ustanowionych w niniejszej sekcji kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych podlegają zwrotowi lub umorzeniu z następujących powodów:

- a) nadpłata kwot należności celnych przywozowych lub wywozowych;
- b) towary wadliwe lub niezgodne z warunkami umowy;
- c) błąd właściwych organów;
- d) zasada słuszności.

Kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych podlega zwrotowi, w przypadku gdy została ona uiszczona, a dotyczące ich zgłoszenie celne zostało unieważnione zgodnie z art. 174.

2. Organy celne dokonują zwrotu lub umorzenia kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych, o których mowa w ust. 1, jeżeli wynosi ona co najmniej 10 EUR, z wyjątkiem przypadków gdy dana osoba wnosi o zwrot lub umorzenie niższej kwoty.

3. Jeżeli organy celne uznają, że na podstawie art. 119 lub 120 należy przyznać zwrot lub umorzenie, zainteresowane państwo członkowskie przekazuje Komisji akta spraw, by ta podjęła decyzję, w każdym z następujących przypadków:

- a) organy celne uznają, że szczególne okoliczności są wynikiem niedopełnienia przez Komisję jej obowiązków;
- b) organy celne uznają, że Komisja popełniła błąd w rozumieniu art. 119;
- c) okoliczności sprawy są związane z ustaleniami dochodzenia unijnego przeprowadzonego na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 515/97 z dnia 13 marca 1997 r. w sprawie wzajemnej pomocy między organami administracyjnymi państw członkowskich i współpracy między państwami

członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów prawa celnego i rolnego⁽¹⁾ lub na podstawie jakiegokolwiek innego prawa unijnego lub jakiegokolwiek umowy zawartej przez Unię z państwami lub grupami państw, w których przewidziano prowadzenie takich dochodzeń unijnych;

- d) kwota, którą zainteresowana osoba może być zobowiązana zapłacić z tytułu jednej operacji przywozu lub wywozu lub większej ich liczby, w wyniku błędu lub szczególnych okoliczności, jest równa lub przekracza 500 000 EUR.

Niezależnie od postanowień akapitu pierwszego akt sprawy nie przekazuje się w jednej z następujących sytuacji:

- a) Komisja przyjęła już decyzję w sprawie dotyczącej porównywalnych kwestii faktycznych i prawnych;
- b) Komisja rozpatruje już sprawę dotyczącą porównywalnych kwestii faktycznych i prawnych.

4. Z zastrzeżeniem zasad dotyczących właściwości do wydania decyzji, jeżeli organy celne w terminach, o których mowa w art. 121 ust. 1, same stwierdzą, że kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych podlega zwrotowi lub umorzeniu zgodnie z art. 117, 119 lub 120, dokonują one zwrotu lub umorzenia z własnej inicjatywy.

5. Jeżeli sytuacja, która doprowadziła do powiadomienia o długu celnym była wynikiem oszustwa ze strony dłużnika, zwrot ani umorzenie należności nie przysługują.

6. Zwrot nie powoduje wypłaty odsetek przez właściwe organy celne.

Odsetki są jednak wypłacane, w przypadku gdy decyzja o przyznaniu zwrotu nie zostanie wykonana w terminie trzech miesięcy od daty jej wydania, chyba że niedotrzymanie terminu było niezależne od organów celnych.

W takich przypadkach odsetki wypłaca się za okres od dnia, w którym upłynął ten trzymiesięczny termin, do dnia zwrotu. Stopę procentową odsetek ustala się zgodnie z art. 112.

7. Jeżeli gdy organy celne omyłkowo przyznały zwrot lub umorzenie, pierwotny dług celny zostaje przywrócony, jeżeli nie uległ przedawnieniu na mocy art. 103.

⁽¹⁾ Dz.U. L 82 z 22.3.1997, s. 1.

W takich przypadkach wszelkie odsetki wypłacone na podstawie ust. 5 akapit drugi podlegają zwrotowi.

Artykuł 117

Nadpłacone kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych

1. Kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych jest zwracana lub umarzana, jeżeli kwota odpowiadająca długowi celnemu, o której pierwotnie powiadomiono, przekracza kwotę należną lub gdy dłużnik został powiadomiony o długu celnym niezgodnie z art. 102 ust. 1 lit. c) lub d).

2. Jeżeli wniosek o zwrot lub umorzenie jest oparty na występowaniu – w czasie przyjęcia zgłoszenia o dopuszczenie do obrotu – obniżonej lub zerowej stawki celnej przywozowej w odniesieniu do towarów objętych kontyngentem taryfowym, plafonem taryfowym lub innymi uprzywilejowanymi środkami taryfowymi, przyznaje się zwrot lub umorzenie, pod warunkiem że w chwili składania wniosku wraz z koniecznymi dokumentami spełniony jest jeden z następujących warunków:

- a) w przypadku kontyngentu taryfowego – jego wielkość nie została wyczerpana;
- b) w innych przypadkach – nie została przywrócona zwykła stawka celna.

Artykuł 118

Towary wadliwe lub niezgodne z warunkami umowy

1. Kwota należności celnych przywozowych podlega zwrotowi lub umorzeniu, jeżeli powiadomienie o długu celnym dotyczy towarów, które nie zostały przyjęte przez importera, ponieważ w chwili zwolnienia były wadliwe lub niezgodne z warunkami umowy, na podstawie której zostały przywiezione.

Uznaje się, że do towarów wadliwych należą towary uszkodzone przed ich zwolnieniem.

2. Niezależnie od ust. 3 zwrot lub umorzenie przysługuje pod warunkiem, że towary nie zostały użyte, chyba że ich wstępne użycie mogło być konieczne do stwierdzenia ich wadliwości lub niezgodności z warunkami umowy, oraz pod warunkiem że zostały wyprowadzone z obszaru celnego Unii.

3. Zwrotu lub umorzenia nie przyznaje się gdy:

- a) towary przed ich dopuszczeniem do obrotu zostały poddane specjalnej procedurze sprawdzającej, chyba że zostanie ustalone, że fakt, iż przedmiotowe towary były wadliwe lub niezgodne z warunkami umowy, nie mogły zostać stwierdzone w wyniku takiej procedury;
- b) wadliwy charakter towarów został uwzględniony przy sporządzaniu warunków umowy, w szczególności przy ustalaniu ceny, zanim towary zostały objęte procedurą celną, w ramach której powstał dług celny; lub
- c) towary są sprzedawane przez wnioskodawcę po tym, jak zostało stwierdzone, że są wadliwe lub niezgodne z warunkami umowy.

4. Zamiast ich wyprowadzenia poza obszar celny Unii, na wniosek osoby zainteresowanej, organy celne mogą zezwolić na objęcie towarów procedurą uszlachetnienia czynnego, w tym w celu zniszczenia, lub tranzytu zewnętrznego, składowania celnego lub procedurą wolnego obszaru celnego.

Artykuł 119

Błąd popełniony przez właściwe organy

1. W przypadkach innych niż te, o których mowa w art. 116 ust. 1 akapit drugi oraz w art. 117, 118 i 120, kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych zostaje zwrócona lub umorzona, jeżeli w wyniku błędu popełnionego przez właściwe organy kwota odpowiadająca długowi celnemu pierwotnie podana do wiadomości była niższa niż kwota należna, z zastrzeżeniem spełnienia następujących warunków:

- a) w normalnych okolicznościach dłużnik nie mógł wykryć tego błędu; oraz
- b) dłużnik działał w dobrej wierze.

2. Jeżeli nie są spełnione warunki określone w art. 117 ust. 2, zwrot lub umorzenie są przyznawane wtedy, gdy niezastosowanie obniżonej lub zerowej stawki celnej wynikało z błędu organów celnych, a zgłoszenie celne o dopuszczenie do obrotu zawierało wszystkie dane i towarzyszyły mu wszystkie dokumenty konieczne do zastosowania obniżonej lub zerowej stawki.

3. Jeżeli preferencyjne traktowanie towarów zostaje przyznane na podstawie systemu współpracy administracyjnej, obejmującego organy państwa lub terytorium spoza obszaru celnego Unii, wystawienie przez te organy świadectwa, w przypadku stwierdzenia jego nieprawidłowości, stanowi błąd, którego nie można było wykryć w rozumieniu ust. 1 lit. a).

Wystawienie nieprawidłowego świadectwa nie stanowi jednak błędu, jeżeli świadectwo zostało wydane na podstawie niewłaściwego przedstawienia faktów przez eksportera, z wyjątkiem przypadku, gdy jest oczywiste, że organy wystawiające świadectwo wiedziały lub powinny były wiedzieć, że towary nie spełniają warunków wymaganych do preferencyjnego traktowania.

Uznaje się, że dłużnik działa w dobrej wierze, jeżeli może udowodnić, że w okresie przedmiotowych operacji handlowych zachował należytą staranność w celu zapewnienia spełnienia wszystkich warunków korzystania z preferencyjnego traktowania.

Dłużnik nie może powoływać się na działanie w dobrej wierze, jeżeli Komisja opublikowała w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zawiadomienie stwierdzające, że istnieją wątpliwości co do prawidłowego stosowania uzgodnień preferencyjnych przez państwo lub terytorium będące beneficjentem.

Artykuł 120

Zasada słuszności

1. W przypadkach innych niż te, o których mowa w art. 116 ust. 1 akapit drugi oraz w art. 117, 118 i 119, kwota należności celnych przywózowych lub wywózowych podlega zwrotowi lub umorzeniu na zasadzie słuszności, w przypadku gdy dług celny powstał w szczególnych okolicznościach, w których nie można przypisać dłużnikowi oszustwa ani oczywistego zaniedbania.

2. Występowanie szczególnych okoliczności, o których mowa w ust. 1, stwierdza się, jeżeli z okoliczności sprawy jasno wynika, że dłużnik znajduje się w wyjątkowej sytuacji w porównaniu z innymi podmiotami prowadzącymi ten sam rodzaj działalności oraz że w przypadku niewystępowania takich okoliczności nie wystąpiłyby u niego niedogodności spowodowane pobraniem kwoty należności celnych przywózowych lub wywózowych.

Artykuł 121

Postępowanie w sprawie zwrotu i umorzenia

1. Wniosek o zwrot lub umorzenie zgodnie z art. 116 składa się organom celnym w następujących terminach:

- a) w przypadku nadpłaty kwoty należności celnych przywózowych lub wywózowych, błędu właściwych organów lub zastosowania zasady słuszności — w terminie trzech lat od dnia powiadomienia o długu celnym;
- b) w przypadku towarów wadliwych lub niezgodnych z warunkami umowy — w terminie jednego roku od dnia powiadomienia o długu celnym;

- c) w przypadku unieważnienia zgłoszenia celnego — w terminie określonym w przepisach dotyczących unieważniania.

Terminy określone w akapicie pierwszym lit. a) i b) ulegają przedłużeniu, w przypadku gdy wnioskodawca przedstawi dowód na to, że nieprzewidziane okoliczności lub działanie siły wyższej uniemożliwiły mu złożenie wniosku we właściwym terminie.

2. W przypadku przytoczonych powodów – gdy organy celne nie są w stanie przyznać zwrotu lub umorzenia kwoty należności celnych przywózowych lub wywózowych, wymaga się od nich, by przeanalizowały merytorycznie wniosek o zwrot lub umorzenie z uwzględnieniem innych powodów do przyznania zwrotu lub umorzenia, o których mowa w art. 116.

3. W przypadku złożenia odwołania od powiadomienia o długu celnym na mocy art. 44 stosowny termin określony w ust. 1 akapit pierwszy zostaje zawieszony na czas trwania postępowania odwoławczego począwszy od dnia złożenia odwołania.

4. Jeżeli organy celne przyznają zwrot lub umorzenie zgodnie z art. 129 i 120, dane państwo członkowskie powiadamia o tym Komisję.

Artykuł 122

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 284, określających przepisy wiążące ją przy wydawaniu decyzji, o której mowa w art. 116 ust. 3, a w szczególności w odniesieniu do:

- a) warunków przyjęcia akt sprawy;
- b) terminu na wydanie decyzji i zawieszenia tego terminu;
- c) powiadomienia – przed wydaniem decyzji, która byłaby niekorzystna dla zainteresowanej osoby – o podstawach, na których Komisja zamierza oprzeć swoją decyzję;
- d) powiadomienia o decyzji;
- e) skutków niewydania lub niedoręczenia takiej decyzji.

Artykuł 123

Przyznanie uprawnień wykonawczych

1. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące:

- a) zwrotu i umorzenia, o których mowa w art. 116;
- b) powiadamiania Komisji zgodnie z art. 121 ust. 4 oraz informacji, które należy dostarczyć.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

2. Komisja przyjmuje decyzję, o której mowa w art. 116 ust. 3, w drodze aktów wykonawczych.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 285 ust. 2.

W przypadku gdy opinię komitetu, o którym mowa w art. 285 ust. 1, należy uzyskać w drodze procedury pisemnej, stosuje się art. 285 ust. 6.

ROZDZIAŁ 4

Wygaśnięcie długu celnego

Artykuł 124

Wygaśnięcie

1. Nie naruszając obowiązujących przepisów dotyczących nieściągalności kwoty należności celnych przywózowych lub wywózowych odpowiadającej długowi celnemu w przypadku niewypłacalności dłużnika stwierdzonej drogą sądową, dług celny w przywozie lub wywozie wygasa:

- a) jeżeli nie jest już możliwe powiadomienie dłużnika o długu celnym zgodnie z art. 103;
- b) w wyniku zapłaty kwoty należności celnych przywózowych lub wywózowych;
- c) w wyniku umorzenia kwoty należności celnych przywózowych lub wywózowych, z zastrzeżeniem ust. 5;
- d) w przypadku unieważnienia zgłoszenia celnego w odniesieniu do towarów zgłoszonych do procedury celnej nakładającej obowiązek zapłaty należności celnych przywózowych lub wywózowych;

e) jeżeli towary podlegające należnościom celnym przywózowym lub wywózowym uległy przypadkowi lub zostały zajęte i równocześnie lub w późniejszym terminie ulegają przypadkowi;

f) jeżeli towary podlegające należnościom celnym przywózowym lub wywózowym zostają zniszczone pod dozorem celnym lub stają się przedmiotem zrzeczenia się na rzecz skarbu państwa;

g) jeżeli zaginięcie towarów lub niewypełnienie obowiązków wynikających z przepisów prawa celnego jest spowodowane całkowitym zniszczeniem lub nieodwracalną utratą tych towarów, wynikającymi z faktycznych cech towarów lub z nieprzewidzianych okoliczności lub działania siły wyższej, lub jest następstwem polecenia organów celnych; do celów niniejszej litery towary uznane zostają za nieodwracalnie utracone, gdy zostają uznane za niemożliwe do użycia przez jakąkolwiek osobę;

h) jeżeli dług celny powstał zgodnie z art. 79 lub 82 i spełnione są następujące warunki:

(i) uchybienie, które doprowadziło do powstania długu celnego, nie miało istotnego wpływu na prawidłowy przebieg danej procedury celnej i nie stanowiło usiłowania popełnienia oszustwa;

(ii) dokonane zostają następnie wszelkie formalności niezbędne do uregulowania sytuacji towarów;

i) jeżeli towary dopuszczone do obrotu bez cła lub z zastosowaniem obniżonej stawki celnej przywózowej ze względu na ich końcowe przeznaczenie zostały wywiezione za zgodą organów celnych;

j) jeżeli w przypadku gdy dług powstał zgodnie z art. 78 i gdy formalności dokonywane w celu umożliwienia przyznania preferencyjnego traktowania taryfowego, o którym mowa we wspomnianym artykule, zostają zniesione;

k) jeżeli, z zastrzeżeniem ust. 6, dług celny powstał zgodnie z art. 79 i organom celnym przedstawiony zostanie wystarczający dowód na to, że towary nie zostały użyte lub zużyte oraz że zostały wprowadzone z obszaru celnego Unii.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 lit. e), do celów sankcji mających zastosowanie do przestępstw i wykroczeń przeciwko obowiązkom celnym uznaje się, że dług celny mimo wszystko nie wygasł, jeżeli na mocy prawa państwa członkowskiego należności celne przywózowe lub wywózowe lub istnienie długu celnego stanowią podstawę ustalenia sankcji.

3. W przypadkach, w których — zgodnie z ust. 1 lit. g) — dług celny wygasł w odniesieniu do towarów dopuszczonych do obrotu bez cła lub z zastosowaniem obniżonej stawki celnej przywózowej ze względu na ich końcowe przeznaczenie, wszelkie odpady i pozostałości powstałe w wyniku zniszczenia towarów uznaje się za towary nieunijne.

4. Obowiązujące przepisy dotyczące standardowych współczynników nieodwracalnych strat związanych z rodzajem towarów mają zastosowanie jeżeli zainteresowana osoba nie wykáže, że rzeczywista strata przekracza stratę obliczoną z zastosowaniem standardowego współczynnika właściwego dla danych towarów.

5. Jeżeli do zapłaty kwoty należności celnych przywózowych lub wywózowych odpowiadającej długowi celnemu zobowiązana jest więcej niż jedna osoba i przyznane zostało umorzenie, dług celny wygasa wyłącznie w odniesieniu do osoby lub osób, którym przyznano umorzenie.

6. W sytuacji, o której mowa w ust. 1 lit. k), dług celny nie wygasa w odniesieniu do osoby lub osób, które usiłowały popełnić oszustwo.

7. Jeżeli dług celny powstał zgodnie z art. 79, wygasa on w odniesieniu do osoby, której zachowanie nie było podyktowane zamiarem popełnienia oszustwa i przyczyniło się do walki z nadużyciami finansowymi.

Artykuł 125

Stosowanie sankcji

W przypadku wygaśnięcia długu celnego na podstawie art. 124 ust. 1 lit. h) państwa członkowskie mogą nadal stosować sankcje za nieprzestrzeganie przepisów prawa celnego.

Artykuł 126

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 284, w celu określenia wykazu uchybień, które nie mają istotnego wpływu na prawidłowy przebieg danej procedury celnej, uzupełniającego art. 124 ust. 1 lit. h) pkt (i).

TYTUŁ IV

TOWARY WPROWADZANE NA OBSZAR CELNY UNII

ROZDZIAŁ 1

Przywózowa deklaracja skrócona

Artykuł 127

Złożenie przywózowej deklaracji skróconej

1. Towary wprowadzane na obszar celny Unii obejmuje się przywózową deklaracją skróconą.

2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, uchyla się:

- a) w odniesieniu do środków transportu i towarów na nich przewożonych, które jedynie przemieszczają się przez wody terytorialne lub przestrzeń powietrzną obszaru celnego Unii, bez zatrzymywania się na tym obszarze; oraz
- b) w innych przypadkach, w których jest to należyte uzasadnione ze względu na rodzaj towarów lub obrotu lub w których wymagają tego umowy międzynarodowe.

3. Przed wprowadzeniem towarów na obszar celny Unii składa się przywózową deklarację skróconą w urzędzie celnym pierwszego wprowadzenia w określonym przed tym wprowadzeniem terminie.

Organy celne mogą zezwolić na złożenie przywózowej deklaracji skróconej w innym urzędzie celnym, jeżeli urząd ten niezwłocznie przekáže lub udostępni w formie elektronicznej niezbędne dane urzędowi celnemu pierwszego wprowadzenia.

4. Przywózową deklarację skróconą składa przewoźnik.

Niezależnie od obowiązków przewoźnika, przywózową deklarację skróconą może złożyć jedna z następujących osób:

- a) importer lub odbiorca lub inna osoba, w której imieniu lub na której rzecz działa przewoźnik;
- b) każda osoba, która jest w stanie przedstawić dane towary lub spowodować ich przedstawienie w urzędzie celnym wprowadzenia.

5. Przywózowa deklaracja skrócona zawiera dane niezbędne do analizy ryzyka do celów bezpieczeństwa i ochrony.

6. W szczególnych przypadkach, jeżeli nie można uzyskać wszystkich danych, o których mowa w ust. 5, od osób, o których mowa w ust. 4, można żądać ich dostarczenia przez inne osoby będące w posiadaniu tych danych i odpowiednich praw pozwalających na ich dostarczenie.

7. Organy celne mogą wyrazić zgodę na wykorzystanie handlowych, portowych lub transportowych systemów teleinformatycznych do złożenia przywózowej deklaracji skróconej, pod warunkiem że systemy takie zawierają dane niezbędne do sporządzenia takiej deklaracji i że dane te są dostępne w określonym terminie przed wprowadzeniem towarów na obszar celny Unii.

8. Organy celne mogą wyrazić zgodę, aby złożenie przywózowej deklaracji skróconej zostało zastąpione złożeniem powiadomienia oraz udostępnieniem danych z przywózowej deklaracji skróconej w systemie teleinformatycznym przedsiębiorcy.

Artykuł 128

Analiza ryzyka

Urząd celny, o którym mowa w art. 127 ust. 3, zapewnia przeprowadzenie w określonym terminie analizy ryzyka, przede wszystkim do celów bezpieczeństwa i ochrony, na podstawie przywózowej deklaracji skróconej, o której mowa w art. 127 ust. 1, lub danych, o których mowa w art. 127 ust. 8, oraz podejmuje niezbędne środki w oparciu o wyniki tej analizy ryzyka.

Artykuł 129

Sprostowanie i unieważnienie przywózowej deklaracji skróconej

1. Zgłaszający, na wniosek, za zgodą organów celnych może po złożeniu deklaracji sprostować jedną lub kilka jej danych.

Sprostowanie nie jest możliwe, jeżeli:

- a) organy celne poinformowały osobę, która złożyła przywózową deklarację skróconą, o zamiarze przeprowadzenia rewizji towarów;
- b) organy celne stwierdziły nieprawidłowość danych zawartych w przywózowej deklaracji skróconej;
- c) towary zostały już przedstawione organom celnym.

2. W przypadku gdy towary, w odniesieniu do których złożono przywózową deklarację skróconą, nie zostają wprowadzone na obszar celny Unii, organy celne unieważniają tę deklarację w następujących przypadkach:

- a) na wniosek zgłaszającego;
- b) w terminie 200 dni po złożeniu deklaracji.

Artykuł 130

Zgłoszenia składane zamiast przywózowej deklaracji skróconej

1. Urząd celny, o którym mowa w art. 127 ust. 3, może odstąpić od wymogu złożenia przywózowej deklaracji skróconej w odniesieniu do towarów, dla których przed upływem terminu złożenia tej deklaracji złożone zostanie zgłoszenie celne. W takim przypadku zgłoszenie celne zawiera co najmniej te dane, które są niezbędne dla przywózowej deklaracji skróconej. Do czasu przyjęcia zgłoszenia celnego, zgodnie z art. 172, ma ono status przywózowej deklaracji skróconej.

2. Urząd celny, o którym mowa w art. 127 ust. 3, może odstąpić od wymogu złożenia przywózowej deklaracji skróconej w odniesieniu do towarów, dla których przed upływem terminu złożenia tej deklaracji złożona zostanie deklaracja do czasowego składowania. Takie zgłoszenie zawiera co najmniej te dane, które są niezbędne dla przywózowej deklaracji skróconej. Do czasu gdy zgłoszone towary zostaną przedstawione organom celnym, zgodnie z art. 139, deklaracja do czasowego składowania ma status przywózowej deklaracji skróconej.

Artykuł 131

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 284, w celu określenia:

- a) przypadków, w których uchyla się obowiązek złożenia przywózowej deklaracji skróconej, zgodnie z art. 127 ust. 2 lit. c);
- b) terminu, o którym mowa w art. 127 ust. 3 i 7, w jakim należy złożyć przywózową deklarację skróconą, zanim towary zostaną wprowadzone na obszar celny Unii, z uwzględnieniem rodzaju towarów lub obrotu;
- c) przypadków, o których mowa w art. 127 ust. 6, oraz inne osoby, od których można żądać dostarczenia danych zawartych w przywózowej deklaracji skróconej w tych przypadkach.

Artykuł 132

Przyznanie uprawnień wykonawczych

Komisja określa w drodze aktów wykonawczych:

- a) przepisy proceduralne dotyczące składania przywózowej deklaracji skróconej, o której mowa w art. 127;

- b) przepisy proceduralne oraz dostarczanie danych zawartych w przywozowej deklaracji skróconej przez inne osoby, o których mowa w art. 127 ust. 6;
- c) termin przeprowadzenia analizy ryzyka i podjęcia niezbędnych środków zgodnie z art. 128;
- d) przepisy proceduralne dotyczące sprostowania przywozowej deklaracji skróconej zgodnie z art. 129 ust. 1;
- e) przepisy proceduralne dotyczące unieważniania przywozowej deklaracji skróconej, zgodnie z art. 129 ust. 2, z uwzględnieniem właściwego zarządzania wprowadzaniem towarów.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

ROZDZIAŁ 2

Przybycie towarów

Sekcja 1

wprowadzanie towarów na obszar celny unii

Artykuł 133

Zgłoszenie przybycia statku morskiego lub statku powietrznego

1. Operator statku morskiego lub statku powietrznego przybywającego na obszar celny Unii powiadamia o przybyciu statku urząd celny pierwszego wprowadzenia z chwilą przybycia danego środka transportu.

Jeżeli informacje o przybyciu statku morskiego lub statku powietrznego są dostępne organom celnym, mogą one zwolnić operatora z wymogu dokonania powiadomienia, o którym mowa w akapicie pierwszym.

2. Organy celne mogą wyrazić zgodę na wykorzystanie systemów portowych lub lotniskowych lub innych dostępnych metod w celu dokonania powiadomienia o przybyciu środka transportu.

Artykuł 134

Dozór celny

1. Od chwili wprowadzenia towarów na obszar celny Unii podlegają one dozorowi celnemu i mogą zostać poddane kontrolom celnym. W stosownych przypadkach towary te podlegają takim zakazom i ograniczeniom, jakie są uzasadnione względami między innymi moralności publicznej, porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego, ochrony zdrowia

i życia ludzi, zwierząt lub roślin, ochrony środowiska, ochrony dóbr kultury narodowej posiadających wartość artystyczną, historyczną lub archeologiczną oraz ochrony własności przemysłowej lub handlowej, w tym kontroli prekursorów narkotyków, towarów naruszających pewne prawa własności intelektualnej oraz gotówki, a także wdrażania środków ochrony zasobów rybołówstwa i zarządzania tymi zasobami oraz środków polityki handlowej.

Towary pozostają pod dozorem celnym tak długo, jak jest to konieczne do określenia ich statusu celnego, i nie zostają podjęte bez zgody organów celnych.

Nie naruszając przepisów art. 254, towary unijne nie podlegają dozorowi celnemu od momentu określenia ich statusu celnego.

Towary nieunijne pozostają pod dozorem celnym do momentu zmiany ich statusu celnego lub do czasu, gdy zostaną wyprzewodzone poza obszar celny Unii lub zniszczone.

2. Posiadacz towarów objętych dozorem celnym może za zgodą organów celnych w dowolnym czasie przeprowadzić rewizję towarów lub pobrać ich próbki w szczególności w celu określenia klasyfikacji taryfowej, wartości celnej lub statusu celnego tych towarów.

Artykuł 135

Przewóz do właściwego miejsca

1. Osoba, która wprowadza towary na obszar celny Unii, przewozi je niezwłocznie trasą określoną przez organy celne i zgodnie z ich ewentualnymi wskazówkami do urzędu celnego wyznaczonego przez organy celne lub do innego miejsca wyznaczonego lub uznanego przez organy celne lub do wolnego obszaru celnego.

2. Towary wprowadzane do wolnego obszaru celnego wprowadza się tam bezpośrednio drogą morską lub powietrzną, lub drogą lądową bez przejazdu przez inną część obszaru celnego Unii, jeżeli wolny obszar celny przylega do granicy lądowej między państwem członkowskim a krajem trzecim.

3. Każda osoba przejmująca odpowiedzialność za przewóz towarów po ich wprowadzeniu na obszar celny Unii staje się odpowiedzialna za wykonanie obowiązków określonych w ust. 1 i 2.

4. Towary, które — mimo że znajdują się jeszcze poza obszarem celnym Unii — mogą podlegać kontrolom celnym ze strony organów celnych państwa członkowskiego w wyniku umowy zawartej z odpowiednim krajem lub terytorium położonym poza obszarem celnym Unii, traktuje się w taki sam sposób, jak towary wprowadzane na obszar celny Unii.

5. Ust. 1 i 2 nie wykluczają stosowania zasad szczególnych w odniesieniu do towarów przewożonych w ramach ruchu przygranicznego lub rurociągami i sieciami, a także do innego rodzaju obrotu o znikomym znaczeniu gospodarczym, takiego jak listy, kartki pocztowe, druki i ich elektroniczne odpowiedniki przechowywane na innych nośnikach, lub do towarów przewożonych przez podróżnych, pod warunkiem że nie stanowi to zagrożenia dla możliwości sprawowania dozoru celnego i przeprowadzania kontroli celnych.

6. Ust. 1 nie stosuje się do środków transportu i towarów na nich przewożonych, które jedynie przemieszczają się przez wody terytorialne lub przestrzeń powietrzną obszaru celnego Unii bez zatrzymywania się na tym obszarze.

Artykuł 136

Wewnętrznyj usługi lotnicze i morskie

Art. 127–130 i 133, art. 135 ust. 1 i art. 137, 139–141 oraz 144–149 nie stosuje się do towarów nieunijnych i towarów, o których mowa w art. 155, które czasowo opuściły obszar celny Unii podczas przemieszczania drogą morską lub powietrzną pomiędzy dwoma miejscami znajdującymi się na tym obszarze, pod warunkiem że zostały przewiezione drogą bezpośrednią bez zatrzymywania się poza obszarem celnym Unii:

Artykuł 137

Przewóz w szczególnych okolicznościach

1. Jeżeli na skutek nieprzewidzianych okoliczności lub działania siły wyższej obowiązek określony w art. 135 ust. 1 nie może zostać wykonany, osoba, na której ciąży ten obowiązek, lub inna osoba działająca na jej rzecz, niezwłocznie informuje organy celne o tej sytuacji. Jeżeli nieprzewidziane okoliczności lub działanie siły wyższej nie spowodują całkowitej utraty towarów, organy celne są również informowane o dokładnym położeniu towarów.

2. Jeżeli na skutek nieprzewidzianych okoliczności lub działania siły wyższej statek wodny lub powietrzny, spełniający kryteria art. 135 ust. 6, zmuszony jest do tymczasowego zawinięcia do portu lub lądowania na obszarze celnym Unii, a obowiązek określony w art. 135 ust. 1 nie może zostać wykonany, osoba wprowadzająca statek wodny lub powietrzny na obszar celny Unii lub inna osoba działająca na jej rzecz niezwłocznie informuje organy celne o tej sytuacji.

3. Organy celne określają działania, które należy podjąć w celu umożliwienia sprawowania dozoru celnego nad towarami określonymi w ust. 1 lub statkiem wodnym lub powietrznym oraz znajdującymi się na ich pokładzie towarami w okolicznościach określonych w ust. 2, a także w stosownych przypadkach w celu zapewnienia, że zostaną one następnie dostarczone do urzędu celnego lub innego miejsca wyznaczonego lub uznanego przez te organy.

Artykuł 138

Przyznanie uprawnień wykonawczych

Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące:

- a) powiadomienia o przybyciu, o którym mowa w art. 133;
- b) przewozu towarów, o którym mowa w art. 135 ust. 5.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

Sekcja 2

Przedstawienie, rozładunek i rewizja towarów

Artykuł 139

Przedstawienie towarów organom celnym

1. Towary wprowadzane na obszar celny Unii przedstawia organom celnym niezwłocznie po przybyciu towarów do wyznaczonego urzędu celnego lub innego miejsca wyznaczonego lub uznanego przez organy celne albo do wolnego obszaru celnego jedna z następujących osób:

- a) osoba, która wprowadziła towary na obszar celny Unii;
- b) osoba, w której imieniu lub na rzecz której działa osoba, która wprowadziła towary na obszar celny Unii;
- c) osoba, która przejęła odpowiedzialność za przewóz towarów po ich wprowadzeniu na obszar celny Unii.

2. Towary, które są wprowadzane na obszar celny Unii drogą morską lub powietrzną i pozostają na pokładzie tego samego środka transportu do dalszego przewozu, przedstawia się je organom celnym tylko w porcie morskim lub lotniczym, w którym zostają rozładowane lub przeładowane. Jednak towary wprowadzone na obszar celny Unii, które w czasie przewozu zostają rozładowane i załadowane ponownie na ten sam środek transportu w celu umożliwienia rozładunku lub załadunku innych towarów, nie są przedstawiane organom celnym w tym porcie morskim lub lotniczym.

3. Niezależnie od obowiązków osoby określonej w ust. 1, przedstawienia towarów może dokonać zamiast niej jedna z następujących osób:

- a) każda osoba, która niezwłocznie obejmie towar procedurą celną;

b) posiadacz pozwolenia na prowadzenie miejsc składowych lub każda osoba prowadząca działalność w wolnym obszarze celnym.

4. Osoba przedstawiająca towary odwołuje się do przywozowej deklaracji skróconej lub, w przypadkach, o których mowa w art. 130, zgłoszenia celnego lub deklaracji do czasowego składowania, które zostały złożone w odniesieniu do tych towarów, z wyjątkiem przypadków, w których obowiązek złożenia przywozowej deklaracji skróconej został uchylony.

5. W przypadku gdy towary nieunijne przedstawione organom celnym nie są objęte przywozową deklaracją skróconą oraz z wyjątkiem przypadków, gdy obowiązek złożenia takiej deklaracji zostanie uchylony, jedna z osób, o których mowa w art. 127 ust. 4, nie naruszając przepisów art. 127 ust. 6, niezwłocznie składa taką deklarację lub zamiast niej zgłoszenie celne, lub deklarację do czasowego składowania.

6. Ust. 1 nie wyklucza stosowania przepisów szczególnych w odniesieniu do towarów przewożonych w ramach ruchu przygranicznego lub rurociągami i przewodami, a także do innego rodzaju obrotu o nikomym znaczeniu gospodarczym, takiego jak listy, kartki pocztowe, druki i ich elektroniczne odpowiedniki przechowywane na innych nośnikach, lub do towarów przewożonych przez podróżnych, pod warunkiem że nie stanowi to zagrożenia dla możliwości sprawowania nadzoru celnego i przeprowadzania kontroli celnych.

7. Towary przedstawione organom celnym nie mogą bez zgody organów celnych zostać wyprowadzone z miejsca, w którym zostały przedstawione.

Artykuł 140

Rozładunek i rewizja towarów

1. Towary mogą zostać rozładowane lub przeładowane ze środka transportu, którym są przewożone, wyłącznie za pozwoleniem organów celnych, w miejscach wyznaczonych lub uznanych przez te organy.

Pozwolenie takie nie jest jednak wymagane w przypadku wystąpienia bezpośredniego zagrożenia powodującego konieczność natychmiastowego rozładunku wszystkich towarów lub ich części. W takim przypadku informuje się o tym niezwłocznie organy celne.

2. Organy celne mogą w dowolnym czasie zażądać rozładowania i rozpakowania towarów w celu dokonania ich rewizji, pobrania próbek lub dokonania rewizji środka transportu, którym towary są przewożone.

Artykuł 141

Towary przemieszczane w tranzycie

1. Do towarów, które przy wprowadzaniu na obszar celny Unii są już objęte procedurą tranzytu, nie stosuje się przepisów art. 135 ust. 2–6, art. 139, 140 i art. 144–149.

2. Artykuł 140 oraz art. 144–149 stosuje się do towarów nieunijnych przemieszczanych w procedurze tranzytu, po tym jak zostaną przedstawione organom celnym w urzędzie celnym przeznaczenia na obszarze celnym Unii, zgodnie z przepisami regulującymi procedurę tranzytu.

Artykuł 142

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 284, w celu określenia warunków zatwierdzenia miejsc, o których mowa w art. 139 ust. 1.

Artykuł 143

Przyznanie uprawnień wykonawczych

Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące przedstawiania towarów organom celnym, o którym mowa w art. 139.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

Sekcja 3

Czasowe składowanie towarów

Artykuł 144

Towary czasowo składowane

Towary nieunijne są czasowo składowane od chwili ich przedstawienia organom celnym.

Artykuł 145

Deklaracja do czasowego składowania

1. Towary nieunijne przedstawiane organowi celnemu są objęte deklaracją do czasowego składowania zawierającą wszystkie dane niezbędne do zastosowania przepisów regulujących czasowe składowanie.

2. Dokumenty dotyczące towarów czasowo składowanych dostarcza się organowi celnemu, w przypadku gdy wymagają tego przepisy unijne lub gdy jest to konieczne do kontroli celnych.

3. Deklaracja do czasowego składowania składana jest przez jedną z osób, o których mowa w art. 139 ust. 1 lub 2, najpóźniej w chwili przedstawiania towarów organowi celnemu.

4. Deklaracja do czasowego składowania, o ile nie uchylono obowiązku złożenia przywózowej deklaracji skróconej, zawiera odniesienie do dowolnej przywózowej deklaracji skróconej złożonej w odniesieniu do towarów przedstawianych organom celnym, z wyjątkiem przypadków gdy były one już czasowo składowane lub są objęte procedurą celną i nie opuściły obszaru celnego Unii.

5. Organy celne mogą uznać, że deklaracja do czasowego składowania ma jedną z następujących form:

- a) odniesienie do przywózowej deklaracji skróconej złożonej dla danych towarów, uzupełnione danymi z deklaracji do czasowego składowania;
- b) manifest ładunkowy lub inny dokument przewozowy, pod warunkiem że zawiera dane zawarte w deklaracji do czasowego składowania, w tym odniesienie do przywózowej deklaracji skróconej dotyczącej danych towarów.

6. Organy celne mogą wyrazić zgodę, aby handlowe, portowe lub transportowe systemy teleinformatyczne mogły być wykorzystane do złożenia deklaracji do czasowego składowania, pod warunkiem że zawierają dane niezbędne dla takiej deklaracji i dane te są dostępne zgodnie z ust. 3.

7. Art. 188–193 stosuje się do deklaracji do czasowego składowania.

8. Deklarację do czasowego składowania można również stosować do celów:

- a) zgłoszenia o przybyciu, o którym mowa w art. 133; lub
- b) przedstawienia towarów organom celnym, o którym to przedstawieniu mowa w art. 139, jeżeli spełnia warunki określone w tych przepisach.

9. Deklaracja do czasowego składowania nie jest wymagana, jeżeli najpóźniej w chwili przedstawienia towarów organom celnym ustalono ich unijny status celny zgodnie z art. 153–156.

10. Deklaracja do czasowego składowania jest przechowywana przez organy celne lub jest udostępniana organom celnym do celów weryfikacji, że towary, których deklaracja dotyczy zostały następnie objęte procedurą celną lub powrotnie wywiezione zgodnie z art. 149.

11. Do celów ust. 1–10, jeżeli towary unijne przemieszczane w procedurze tranzytu zostają przedstawione organom celnym w urzędzie przeznaczenia na obszarze celnym Unii, uznaje się, że dane dotyczące operacji tranzytu stanowią deklarację do czasowego składowania, jeżeli spełniają przewidziane w tym celu wymogi. Posiadacz towarów może jednak z chwilą zakończenia procedury tranzytu złożyć deklarację do czasowego składowania.

Artykuł 146

Sprostowanie i unieważnienie deklaracji do czasowego składowania

1. Zgłaszający, na wniosek, za zgodą organów celnych może po złożeniu deklaracji do czasowego składowania sprostować jedną lub kilka jej danych. Sprostowanie nie może powodować, że deklaracja będzie dotyczyć towarów innych niż te, które pierwotnie obejmowała.

Sprostowanie nie jest możliwe, jeżeli organy celne:

- a) poinformowały osobę, która złożyła deklarację, o zamiarze przeprowadzenia rewizji towarów;
- b) stwierdziły nieprawidłowość danych zawartych w deklaracji.

2. W przypadku gdy towary objęte złożoną deklaracją do czasowego składowania nie zostały przedstawione organom celnym, organy celne unieważniają tę deklarację w następujących przypadkach:

- a) na wniosek zgłaszającego;
- b) w terminie 30 dni po złożeniu deklaracji.

Artykuł 147

Warunki i obowiązki w przypadku czasowego składowania towarów

1. Towary czasowo składowane są składowane wyłącznie w magazynach czasowego składowania zgodnie z art. 148 albo – w uzasadnionych przypadkach – w innych miejscach wyznaczonych lub uznanych przez organy celne.

2. Nie naruszając art. 134 ust. 2 towary czasowo składowane mogą zostać poddane jedynie czynnościom mającym na celu zachowanie ich w stanie niezmienionym, bez zmiany ich wyglądu lub właściwości technicznych.

3. Posiadacz pozwolenia, o którym mowa w art. 148, lub osoba składująca towary w przypadkach, gdy towary są składowane w innych miejscach wyznaczonych lub uznanych przez organy celne, odpowiadają:

a) za zapewnienie, aby towary czasowo składowane nie zostały usunięte spod dozoru celnego;

b) za wypełnienie obowiązków wynikających ze składowania towarów czasowo składowanych.

4. Jeżeli towary nie mogą być nadal czasowo składowane, organy celne podejmują niezwłocznie wszelkie niezbędne środki w celu uregulowania sytuacji towarów zgodnie z art. 197, 198 i 199.

Artykuł 148

Pozwolenie na prowadzenie magazynu czasowego składowania

1. Prowadzenie magazynu czasowego składowania wymaga pozwolenia organów celnych. Pozwolenie nie jest wymagane, jeżeli prowadzącym magazyn czasowego składowania są organy celne.

Pozwolenie określa warunki prowadzenia magazynu czasowego składowania.

2. Pozwolenie, o którym mowa w ust. 1 jest udzielane wyłącznie osobom, które spełniają wszystkie następujące warunki:

a) mają siedzibę na obszarze celnym Unii;

b) zapewniają prawidłową realizację operacji; uznaje się, że upoważniony przedsiębiorca w zakresie uproszczeń celnych spełnia ten warunek, jeżeli prowadzenie magazynu czasowego składowania było brane pod uwagę przy przyznawaniu statusu, o którym mowa w art. 38 ust. 2 lit. a).

c) składa zabezpieczenie zgodnie z art. 89.

Jeżeli jest złożone zabezpieczenie generalne, wypełnienie obowiązków związanych z tym zabezpieczeniem jest monitorowane w drodze audytu.

3. Pozwolenie, o którym mowa w ust. 1, przyznaje się, jeżeli organy celne mogą sprawować dozór celny bez konieczności stosowania środków administracyjnych, które są niewspółmierne do istniejącej potrzeby gospodarczej.

4. Posiadacz pozwolenia prowadzi ewidencję w formie zatwierdzonej przez organy celne.

Ewidencja zawiera informacje i dane, które umożliwiają organom celnym nadzór nad prowadzeniem magazynów czasowego składowania, w szczególności w odniesieniu do identyfikacji składowanych towarów, ich statusu celnego i ich przemieszczeń.

Uznaje się, że upoważniony przedsiębiorca w zakresie uproszczeń celnych spełnia warunki, o których mowa w akapitach pierwszym i drugim, jeżeli jego ewidencja jest odpowiednia do celów prowadzenia czasowego składowania.

5. Organy celne mogą zezwolić posiadaczowi pozwolenia na przemieszczanie towarów czasowo składowanych między różnymi magazynami czasowego składowania – pod warunkiem, że nie zwiększy ono ryzyka nadużyć, jeżeli:

a) przemieszczanie odbywa się w ramach odpowiedzialności jednego organu celnego,

b) przemieszczanie jest objęte wyłącznie jednym pozwoleniem udzielonym upoważnionemu przedsiębiorcy w zakresie uproszczeń celnych; lub

c) w innych przypadkach.

6. Jeżeli istnieje potrzeba gospodarcza i nie będzie to miało negatywnego wpływu na dozór celny, organy celne mogą zezwolić na składowanie towarów unijnych w magazynie czasowego składowania. Towarów tych nie uznaje się za towary objęte czasowym składowaniem.

Artykuł 149

Zakończenie czasowego składowania

Towary nieunijne czasowo składowane zostają objęte procedurą celną lub powrotnie wywiezione w terminie 90 dni.

Artykuł 150

Wybór procedury celnej

Jeżeli nie przewidziano inaczej, zgłaszający może wybrać procedurę celną, którą będą objęte towary, na warunkach przewidzianych dla tej procedury, bez względu na rodzaj, ilość, kraj pochodzenia, wysyłki lub przeznaczenia towarów.

Artykuł 151

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 284, w celu określenia:

- a) warunków zatwierdzania miejsc, o których mowa w art. 147 ust. 1;
- b) warunków udzielania pozwolenia, o którym to pozwoleniu mowa w art. 148, na prowadzenie magazynu czasowego składowania;
- c) przypadków przemieszczania, o którym mowa w art. 148 ust. 5 lit. c).

Artykuł 152

Przyznanie uprawnień wykonawczych

Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące:

- a) składania deklaracji do czasowego składowania, o którym mowa w art. 145;
- b) sprostowania deklaracji do czasowego składowania zgodnie z art. 146 ust. 1;
- c) unieważniania deklaracji do czasowego składowania zgodnie z art. 146 ust. 2;
- d) przemieszczania towarów czasowo składowanych, o którym mowa w art. 148 ust. 5.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

TYTUŁ V

PRZEPISY OGÓLNE DOTYCZĄCE STATUSU CELNEGO, OBJĘCIA TOWARÓW PROCEDURĄ CELNĄ, WERYFIKACJI, ZWOLNIENIA I DYSPONOWANIA TOWARAMI

ROZDZIAŁ 1

Status celny towarów

Artykuł 153

Domniemanie unijnego statusu celnego towarów

1. Domniemywa się, że wszystkie towary znajdujące się na obszarze celnym Unii posiadają unijny status celny, chyba że zostanie stwierdzone, że nie są towarami unijnymi.
2. W szczególnych przypadkach, w których nie stosuje się domniemania określonego w ust. 1, należy wykazać unijny status celny towarów.
3. W szczególnych przypadkach towary całkowicie uzyskane na obszarze celnym Unii nie mają unijnego statusu celnego, jeżeli zostały uzyskane z towarów czasowo składowanych lub objętych procedurą tranzytu zewnętrznego, składowania, odprawy czasowej lub uszlachetniania czynnego.

Artykuł 154

Utrata unijnego statusu celnego towarów

Towary unijne stają się towarami nieunijnymi, jeżeli:

- a) zostaną wyprowadzone poza obszar celny Unii, o ile nie mają zastosowania zasady dotyczące tranzytu wewnętrznego;
- b) zostały objęte procedurą tranzytu zewnętrznego, składowania lub uszlachetniania czynnego, o ile zezwalają na to przepisy prawa celnego;
- c) zostały objęte procedurą końcowego przeznaczenia, a następnie stały się przedmiotem zrzeczenia na rzecz skarbu państwa lub zostały zniszczone i pozostały po nich odpady;
- d) zgłoszenie o dopuszczeniu do obrotu zostaje unieważnione po zwolnieniu towarów.

Artykuł 155

Towary unijne czasowo opuszczające obszar celny Unii

1. W przypadkach, o których mowa w art. 227 ust. 2 lit. b)–f), towary zachowują swój unijny status celny jedynie wtedy, gdy status ten zostaje ustalony na warunkach i w sposób, które określone są w przepisach prawa celnego.

2. W szczególnych przypadkach towary unijne, które nie są objęte procedurą celną, mogą być przemieszczane bez zmiany ich statusu celnego z jednego do innego miejsca na obszarze celnym Unii i czasowo przemieszczane poza ten obszar.

Artykuł 156

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 284, w celu określenia:

- a) przypadków, w których nie stosuje się domniemania określonego w art. 153 ust. 1;
- b) warunków przyznania ułatwienia dotyczącego ustalenia dowodu potwierdzającego unijny status celny towarów;
- c) przypadków, w których towary, o których mowa w art. 153 ust. 3, nie posiadają unijnego statusu celnego;
- d) przypadków, w których status celny towarów, o których mowa w art. 155 ust. 2, nie ulega zmianie.

Artykuł 157

Przyznanie uprawnień wykonawczych

Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące przedstawiania i weryfikacji dowodów potwierdzających unijny status celny towarów.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

ROZDZIAŁ 2

Objęcie towarów procedurą celną

Sekcja 1

Przepisy ogólne

Artykuł 158

Zgłoszenie celne towarów i dozór celny towarów unijnych

1. Wszystkie towary, które mają być objęte procedurą celną, z wyjątkiem procedury wolnego obszaru celnego, obejmuje się zgłoszeniem celnym właściwym dla danej procedury.

2. W szczególnych przypadkach, innych niż te, o których mowa w art. 6 ust. 2, zgłoszenie celne można złożyć z wykorzystaniem środków innych niż techniki elektronicznego przetwarzania danych.

3. Towary unijne zgłoszone do wywozu, procedury unijnego tranzytu wewnętrznego lub procedury uszlachetnienia biernego podlegają dozorowi celnemu od chwili przyjęcia zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1, do czasu wyprowadzenia ich z obszaru celnego Unii, zrzeczenia na rzecz skarbu państwa lub ich zniszczenia lub do czasu unieważnienia zgłoszenia celnego.

Artykuł 159

Właściwe urzędy celne

1. Jeżeli przepisy unijne nie stanowią inaczej, państwa członkowskie określają lokalizację i właściwość poszczególnych urzędów celnych znajdujących się na ich terytorium.

2. Państwa członkowskie zapewniają ustalenie rozsądnych i odpowiednich godzin pracy tych urzędów, uwzględniając przy tym rodzaj obrotu i rodzaje towarów oraz procedury celne, którymi towary te mają być obejmowane, tak aby nie utrudniać, ani nie zakłócać obrotu międzynarodowego.

3. Jeżeli nie przewidziano inaczej, urzędem celnym właściwym dla objęcia towarów procedurą celną jest urząd celny właściwy dla miejsca przedstawienia towarów organom celnym.

Artykuł 160

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 284, w celu określenia przypadków, w których zgłoszenie celne można złożyć z wykorzystaniem środków innych niż techniki elektronicznego przetwarzania danych zgodnie z art. 158 ust. 2.

Artykuł 161

Przyznanie uprawnień wykonawczych

Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne:

- a) dotyczące określania właściwych urzędów celnych innych niż te, o których mowa w art. 159 ust. 3, w tym urzędów celnych wprowadzenia i urzędów celnych wyprowadzenia;
- b) składania zgłoszenia celnego w przypadkach, o których mowa w art. 158 ust. 2.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

Sekcja 2

Standardowe zgłoszenia celne

Artykuł 162

Zawartość standardowego zgłoszenia celnego

Standardowe zgłoszenie celne zawiera wszystkie dane niezbędne do stosowania przepisów regulujących procedurę celną, do której zgłaszane są towary.

Artykuł 163

Dokumenty załączane do zgłoszenia

1. Dokumenty *załączane do zgłoszenia* wymagane do zastosowania przepisów regulujących procedurę celną, do której zgłaszane są towary, znajdują się w posiadaniu zgłaszającego i do dyspozycji organów celnych w chwili składania zgłoszenia celnego.

2. Dokumenty *załączane do zgłoszenia* udostępnia się organom celnym, gdy wymagają tego przepisy unijne lub gdy jest to konieczne do kontroli celnych.

3. W szczególnych przypadkach dokumenty *załączane do zgłoszenia* mogą sporządzać przedsiębiorcy, jeżeli są upoważnieni do tego przez organy celne.

Artykuł 164

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 284, ustanawiających przepisy dotyczące przyznawania upoważnienia, o którym mowa w art. 163 ust. 3.

Artykuł 165

Przyznanie uprawnień wykonawczych

Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące:

- a) składania standardowego zgłoszenia celnego, o którym mowa w art. 162;
- b) udostępniania dokumentów *załączanych do zgłoszenia*, o których mowa w art. 163 ust. 1;

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

Sekcja 3

Uproszczone zgłoszenia celne

Artykuł 166

Zgłoszenie uproszczone

1. Organy celne mogą wyrazić zgodę, aby osoba zgłosiła towary do procedury celnnej w formie zgłoszenia uproszczonego, w którym można pominąć pewne dane, o których mowa w art. 162 lub dokumenty *załączane do zgłoszenia*, o których mowa w art. 163.

2. Regularne stosowanie zgłoszenia uproszczonego, o którym mowa w ust. 1, wymaga uzyskania pozwolenia organu celnego.

Artykuł 167

Zgłoszenie uzupełniające

1. W przypadku zgłoszenia uproszczonego zgodnie z art. 166 lub wpisu do rejestru zgłaszającego zgodnie z art. 182 zgłaszający składa we właściwym urzędzie celnym i w określonym terminie zgłoszenie uzupełniające zawierające dane niezbędne dla danej procedury celnnej.

W przypadku zgłoszenia uproszczonego zgodnie z art. 166 niezbędne załączane dokumenty znajdują się w posiadaniu zgłaszającego i pozostają do dyspozycji organu celnego w określonym terminie.

Zgłoszenie uzupełniające może mieć charakter ogólny, okresowy lub podsumowujący.

2. Obowiązek złożenia zgłoszenia uzupełniającego uchyła się w następujących przypadkach:

a) gdy towary są objęte procedurą składowania celnego;

b) w innych szczególnych przypadkach.

3. Organy celne mogą uchylić wymóg złożenia zgłoszenia uzupełniającego, gdy spełnione są następujące warunki:

a) zgłoszenie uproszczone dotyczy towarów, których wartość i ilość nie przekraczają progu statystycznego;

b) zgłoszenie uproszczone zawiera już wszystkie informacje, które są niezbędne do danej procedury celnej; oraz

c) zgłoszenie uproszczone nie jest dokonywane w formie wpisu do rejestru zgłaszającego.

4. Zgłoszenie uproszczone, o którym mowa w art. 166 lub wpis do rejestru zgłaszającego, o którym mowa w art. 182 oraz zgłoszenie uzupełniające uznaje się za jednolity, niepodzielny instrument, który staje się skuteczny, odpowiednio, z dniem przyjęcia zgłoszenia uproszczonego zgodnie z art. 172 i z dniem dokonania wpisu towarów do rejestru zgłaszającego.

5. Za miejsce, w którym ma zostać złożone zgłoszenie uzupełniające, uznaje się do celów art. 75 miejsce, w którym złożono zgłoszenie celne.

Artykuł 168

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 284, w celu określenia:

a) warunków udzielania pozwolenia, o którym mowa w art. 166 ust. 2;

b) terminu, o którym mowa w art. 167 ust. 1 akapit pierwszy, w którym należy złożyć zgłoszenie uzupełniające;

c) terminu, o którym mowa w art. 167 ust. 1 akapit drugi, w którym załączane dokumenty muszą się znajdować w posiadaniu zgłaszającego;

d) szczególnych przypadków, w których uchyla się obowiązek złożenia zgłoszenia uzupełniającego zgodnie z art. 167 ust. 2 lit. b).

Artykuł 169

Przyznanie uprawnień wykonawczych

Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące składania:

a) zgłoszenia uproszczonego, o którym mowa w art. 166;

b) zgłoszenia uzupełniającego, o którym mowa w art. 166.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

Sekcja 4

Przepisy mające zastosowanie do wszystkich zgłoszeń celnych

Artykuł 170

Złożenie zgłoszenia celnego

1. Nie naruszając przepisów dla art. 167 ust. 1, zgłoszenie celne może zostać złożone przez każdą osobę mogącą dostarczyć wszystkie informacje, które są wymagane do zastosowania przepisów regulujących procedurę celną, do której zgłaszane są dane towary. Osoba ta musi również mieć możliwość przedstawienia tych towarów lub spowodowania ich przedstawienia organom celnym.

Jeżeli jednak gdy przyjęcie zgłoszenia celnego nakłada na określoną osobę szczególne obowiązki, zgłoszenie składane jest przez tę osobę lub przez jej przedstawiciela.

2. Zgłaszający ma siedzibę na obszarze celnym Unii.

3. W drodze odstępstwa od ust. 2, zgłaszający nie ma obowiązku posiadania siedziby na obszarze celnym Unii, jeżeli jest to osoba, która:

a) składa zgłoszenie celne do tranzytu lub odprawy czasowej;

b) składa okazjonalnie zgłoszenie celne, w tym zgłoszenie do końcowego przeznaczenia lub uszlachetnienia czynnego, jeżeli organy celne uznają to za uzasadnione;

c) posiada siedzibę w kraju, którego terytorium graniczy z obszarem celnym Unii i przedstawia w granicznym unijnym urzędzie celnym graniczącym z tym krajem towary, do których odnosi się zgłoszenie celne — pod warunkiem, że kraj, w którym osoba ta ma siedzibę, na zasadzie wzajemności przyznaje przywileje osobom mającym siedzibę na obszarze celnym Unii.

4. Zgłoszenia celne są poświadczane.

Artykuł 171

Złożenie zgłoszenia celnego przed przedstawieniem towarów

Zgłoszenie celne może zostać złożone przed oczekiwanym przedstawieniem towarów organom celnym. Jeżeli towary nie zostaną przedstawione w terminie 30 dni po złożeniu zgłoszenia celnego uznaje się, że zgłoszenie celne nie zostało złożone.

Artykuł 172

Przyjęcie zgłoszenia celnego

1. Zgłoszenie celne spełniające warunki określone w niniejszym rozdziale jest niezwłocznie przyjmowane przez organy celne, jeżeli towary, których dotyczy zostały przedstawione organom celnym.

2. Jeżeli nie przewidziano inaczej, data przyjęcia zgłoszenia celnego przez organy celne jest datą, która będzie wykorzystywana do celów stosowania przepisów regulujących procedurę celną, do której towary są zgłaszane oraz do celów wszelkich innych formalności przywózowych lub wywózowych.

Artykuł 173

Sprostowanie zgłoszenia celnego

1. Zgłaszający, na wniosek, za zgodą organu celnego może po przyjęciu zgłoszenia celnego sprostować jedną lub kilka jego danych. Sprostowanie nie może powodować, że zgłoszenie celne będzie dotyczyło towarów innych niż te, których dotyczyło pierwotnie.

2. Sprostowanie nie jest możliwe, jeżeli wnioskowano o nie po tym, jak organy celne:

- a) poinformowały zgłaszającego o zamiarze przeprowadzenia rewizji towarów;
- b) stwierdziły nieprawidłowość danych zawartych w zgłoszeniu celnym;
- c) zwolniły towary.

3. Na wniosek zgłaszającego, w terminie trzech lat od daty przyjęcia zgłoszenia celnego, można wyrazić zgodę na sprostowanie zgłoszenia celnego po zwolnieniu towarów, co umożliwi zgłaszającemu spełnienie obowiązków wynikających z objęcia towarów daną procedurą celną.

Artykuł 174

Unieważnienie zgłoszenia celnego

1. Na wniosek zgłaszającego organy celne unieważniają przyjęte zgłoszenie celne w następujących przypadkach, jeżeli mają pewność, że:

- a) towary zostaną niezwłocznie objęte inną procedurą celną;
- b) ze względu na szczególne okoliczności objęcie towarów procedurą celną, do której zostały zgłoszone, nie jest już uzasadnione.

Jeżeli jednak organy celne poinformowały zgłaszającego o zamiarze przeprowadzenia rewizji towarów, wniosek o unieważnienie zgłoszenia celnego nie zostaje przyjęty przed przeprowadzeniem takiej rewizji.

2. Jeżeli nie przewidziano inaczej zgłoszenia celnego nie unieważnia się po zwolnieniu towarów.

Artykuł 175

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 284, w celu określenia przypadków, w których unieważnia się zgłoszenie celne po zwolnieniu towarów, o których mowa w art. 174 ust. 2.

Artykuł 176

Przyznanie uprawnień wykonawczych

Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące:

- a) składania zgłoszenia celnego zgodnie z art. 171;
- b) przyjmowania zgłoszenia celnego, o którym to przyjmowaniu mowa w art. 172, w tym stosowania tych przepisów w przypadkach, o których mowa w art. 179;
- c) sprostowania zgłoszenia celnego po zwolnieniu towarów zgodnie z art. 173 ust. 3.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

Sekcja 5

Inne uproszczenia

Artykuł 177

Uproszczenia w zakresie sporządzania zgłoszenia celnego dotyczącego towarów objętych różnymi podpozycjami taryfowymi

1. Jeżeli przesyłka składa się z towarów objętych różnymi podpozycjami taryfowymi i sporządzenie zgłoszenia celnego dla każdego z towarów w związku z jego podpozycją taryfową wymagałoby nakładu pracy i kosztów nieproporcjonalnych do kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych organy celne – na wniosek zgłaszającego – mogą zezwolić na stosowanie do całej przesyłki należności celnych przywozowych lub wywozowych z podpozycji taryfowej tych towarów, które są objęte najwyższą stawką celną przywozową lub wywozową.

2. Organy celne nie wyrażają zgody na stosowanie tego uproszczenia, o którym mowa w ust. 1, do towarów objętych zakazami lub ograniczeniami lub podatkiem akcyzowym, jeżeli do zastosowania danego środka niezbędna jest prawidłowa klasyfikacja.

Artykuł 178

Przyznanie uprawnień wykonawczych

Komisja przyjmuje, w drodze aktów wykonawczych, środki w celu ustalenia podpozycji taryfowej na potrzeby stosowania art. 177 ust. 1.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

Artykuł 179

Odprawa scentralizowana

1. Organy celne mogą zezwolić osobie, na jej wniosek, na złożenie w urzędzie celnym właściwym ze względu na miejsce siedziby tej osoby zgłoszenia celnego towarów, które będą przedstawione w innym urzędzie celnym.

Wymóg uzyskania pozwolenia, o którym mowa w akapicie pierwszym, może zostać uchylony, gdy zgłoszenie celne składa się i towary przedstawia w urzędach celnych w ramach odpowiedzialności jednego organu celnego.

2. Wnioskodawca ubiegający się o pozwolenie, o którym mowa w ust. 1, musi być upoważnionym przedsiębiorcą w zakresie uproszczeń celnych.

3. Urząd celny, w którym składa się zgłoszenie celne:

- a) nadzoruje objęcie towarów procedurą celną;
- b) prowadzi – w celu weryfikacji zgłoszenia celnego – kontrole celne, o których mowa w art. 188 lit. a) i b);
- c) w uzasadnionych przypadkach, zwraca się do urzędu celnego, w którym towary są przedstawiane, o przeprowadzenie – w celu weryfikacji zgłoszenia celnego – kontroli celnych, o których mowa w art. 188 lit. c) i d); oraz
- d) wypełnia formalności celne związane z pokryciem kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadających jakiegokolwiek długowi celnemu.

4. Urząd celny, w którym składa się zgłoszenie celne oraz urząd celny, w którym są przedstawiane towary wymieniają informacje niezbędne do weryfikacji zgłoszenia celnego i do zwolnienia towarów.

5. Urząd celny, w którym są przedstawiane towary – bez uszczerbku dla własnych kontroli dotyczących towarów wprowadzanych na obszar celny Unii lub z niego wyprowadzanych – przeprowadza kontrole celne, o których mowa w ust. 3 lit. c), i dostarcza wyniki tych kontroli urzędowi celnemu, w którym jest składane zgłoszenie celne.

6. Urząd celny, w którym jest składane zgłoszenie celne, zwalnia towary zgodnie z art. 194 i 195, biorąc pod uwagę:

- a) wyniki własnych kontroli służących weryfikacji zgłoszenia celnego;
- b) wyniki kontroli przeprowadzonych – w celu weryfikacji zgłoszenia celnego – przez urząd celny, w którym są przedstawiane towary oraz kontroli dotyczących towarów wprowadzanych na obszar celny Unii lub z niego wyprowadzanych.

Artykuł 180

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 284, w celu określenia warunków udzielania pozwolenia, o którym mowa w art. 179 ust. 1 akapit pierwszy.

Artykuł 181**Przyznanie uprawnień wykonawczych**

Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące:

- a) odprawy scentralizowanej, w tym odnośnych formalności i kontroli celnych, o których mowa w art. 179;
- b) uchylecia obowiązku przedstawienia towarów, o którym mowa w art. 182 ust. 3, w kontekście odprawy scentralizowanej.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

Artykuł 182**Wpis do rejestru zgłaszającego**

1. Organy celne mogą zezwolić osobie, na jej wniosek, na złożenie zgłoszenia celnego, w tym zgłoszenia uproszczonego, w formie wpisu do rejestru zgłaszającego, jeżeli dane tego zgłoszenia są do dyspozycji organów celnych w systemie elektronicznym zgłaszającego w momencie złożenia zgłoszenia celnego w formie wpisu do rejestru zgłaszającego.

2. Zgłoszenie celne uznaje się za przyjęte w momencie dokonania wpisu towarów do rejestru.

3. Organy celne mogą, na wniosek, uchylić wymóg przedstawienia towarów. W takim przypadku towary uznaje się za zwolnione w momencie wpisu do rejestru zgłaszającego.

Wymóg ten uchyla się, jeżeli spełnione są następujące warunki:

- a) zgłaszający jest upoważnionym przedsiębiorcą w zakresie uproszczeń celnych;
- b) uzasadnia to rodzaj towarów i obrót nimi, co jest znane organom celnym;
- c) kontrolny urząd celny ma dostęp do wszelkich informacji niezbędnych do przeprowadzenia rewizji towarów, jeżeli zajdzie taka potrzeba;

d) w momencie wpisu do rejestru towary nie są już przedmiotem zakazów ani ograniczeń, jeżeli w pozwoleniu nie przewidziano inaczej.

W szczególnych przypadkach kontrolny urząd celny może jednak zażądać przedstawienia towarów.

4. Pozwolenie określa warunki zwolnienia towarów.

Artykuł 183**Przekazanie uprawnień**

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 284, w celu określenia warunków udzielania pozwolenia, o którym mowa w art. 182 ust. 1.

Artykuł 184**Przyznanie uprawnień wykonawczych**

Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące wpisu do rejestru zgłaszającego, o którym to wpisie mowa w art. 182, w tym przepisy proceduralne dotyczące odnośnych formalności i kontroli celnych.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

Artykuł 185**Samoobsługa celna**

1. Organy celne mogą zezwolić, na wniosek, aby pewne formalności celne były załatwiane przez przedsiębiorcę, w celu określenia przez niego należnej kwoty należności celnych przywozowych i wywozowych oraz przeprowadzenia kontroli pod dozorem celnym.

2. Wnioskodawca ubiegający się o pozwolenie, o którym mowa w ust. 1, musi być upoważnionym przedsiębiorcą w zakresie uproszczeń celnych.

Artykuł 186**Przekazanie uprawnień**

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 284, w celu określenia:

- a) warunków udzielania pozwolenia, o którym mowa w art. 185 ust. 1;
- b) formalności i kontroli celnych, które mają być dokonywane przez posiadacza pozwolenia i o których mowa w art. 185 ust. 1.

Artykuł 187

Przyznanie uprawnień wykonawczych

Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące formalności i kontroli celnych, które mają być dokonywane przez posiadacza pozwolenia zgodnie z art. 185 ust. 1.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

ROZDZIAŁ 3

Weryfikacja i zwolnienie towarów

Sekcja 1

Weryfikacja

Artykuł 188

Weryfikacja zgłoszenia celnego

Organy celne, w celu zweryfikowania prawidłowości danych zawartych w przyjętym zgłoszeniu celnym, mogą:

- a) skontrolować zgłoszenie i dokumenty *załączane do zgłoszenia*;
- b) zażądać od zgłaszającego dostarczenia innych dokumentów;
- c) przeprowadzić rewizję towarów;
- d) pobrać próbki w celu dokonania ich analizy lub dokładniejszej rewizji towarów.

Artykuł 189

Rewizja i pobieranie próbek towarów

1. Transport towarów do miejsc, w których mają być one poddane rewizji oraz w których mają być pobrane próbki, jak również przeprowadzone wszelkie czynności wymagane w czasie takiej rewizji lub pobierania próbek, dokonywany

jest przez zgłaszającego lub na jego odpowiedzialność. Związane z tym koszty ponosi zgłaszający.

2. Zgłaszający ma prawo być obecny lub reprezentowany przy rewizji towarów oraz przy pobieraniu próbek. Jeżeli organy celne mają uzasadnione podstawy, mogą zażądać, aby zgłaszający lub jego przedstawiciel byli obecni przy rewizji lub przy pobieraniu próbek lub aby zapewnili niezbędną pomoc w celu ułatwienia takiej rewizji lub pobrania próbek.

3. Jeżeli próbki są pobierane zgodnie z obowiązującymi przepisami, organy celne nie ponoszą odpowiedzialności za zapłatę jakiegokolwiek odszkodowania w związku z tym pobraniem, ale ponoszą koszty ich analizy lub badania.

Artykuł 190

Częściowa rewizja i pobieranie próbek towarów

1. Jeżeli rewidowana jest tylko część towarów objętych zgłoszeniem celnym lub pobierane są próbki, uznaje się, że wyniki rewizji częściowej, analizy lub badania próbek mają zastosowanie do całości towarów objętych tym samym zgłoszeniem.

Zgłaszający może jednak wystąpić z wnioskiem o dodatkową rewizję lub pobranie próbek, jeżeli uzna, że wyniki częściowej rewizji towarów, analizy lub badania pobranych próbek nie są reprezentatywne dla pozostałej części zgłaszanych towarów. Wniosek zostaje przyjęty, pod warunkiem że towary nie zostały zwolnione lub jeżeli zostały zwolnione – pod warunkiem że zgłaszający udowodni, że nie zostały one w żaden sposób zmienione.

2. Do celów ust. 1, jeżeli zgłoszenie celne obejmuje towary, ujęte w jednej lub większej liczbie pozycji, dane dotyczące towarów ujętych w poszczególnych pozycjach uznaje się za odrębne zgłoszenie.

Artykuł 191

Wyniki weryfikacji

1. Wyniki weryfikacji zgłoszenia celnego wykorzystuje się do zastosowania przepisów regulujących procedurę celną, którą towary zostały objęte.

2. Jeżeli zgłoszenie celne nie jest weryfikowane, ust. 1 stosuje się na podstawie danych zawartych w tym zgłoszeniu.

3. Wyniki weryfikacji przeprowadzonej przez organy celne mają jednakową moc wiążącą na całym obszarze celnym Unii.

Artykuł 192

Środki identyfikacyjne

1. Organy celne lub, w stosownych przypadkach, przedsiębiorcy upoważnieni do tego przez organy celne podejmują działania niezbędne do identyfikacji towarów, w przypadku gdy identyfikacja wymagana jest w celu zapewnienia zgodności z przepisami regulującymi procedurę celną, do której towary zostały zgłoszone.

Wspomniane działania identyfikacyjne mają jednakowy skutek prawny na całym obszarze celnym Unii.

2. Umieszczone na towarach, opakowaniach lub środkach transportu środki identyfikacyjne są usuwane lub niszczone tylko przez organy celne lub przez przedsiębiorców, jeżeli zostali upoważnieni do tego przez organy celne, chyba że w wyniku nieprzewidzianych okoliczności lub działania siły wyższej usunięcie lub zniszczenie tych środków jest niezbędne do zapewnienia ochrony towarów lub środków transportu.

Artykuł 193

Przyznanie uprawnień wykonawczych

Komisja określa w drodze aktów wykonawczych środki weryfikacji zgłoszenia celnego, rewizji i pobierania próbek towarów oraz wyniki weryfikacji.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

Sekcja 2

Zwolnienie

Artykuł 194

Zwolnienie towarów

1. Jeżeli spełnione są warunki do objęcia towarów daną procedurą i towary nie są przedmiotem żadnych zakazów i ograniczeń, organy celne zwalniają towary po weryfikacji danych w zgłoszeniu celnym lub po przyjęciu ich bez weryfikacji.

Akapit pierwszy stosuje się również, gdy weryfikacja, o której mowa w art. 188, nie może zostać zakończona w rozsądnym terminie, a obecność towarów do celów weryfikacji nie jest już konieczna.

2. Wszystkie towary objęte tym samym zgłoszeniem są zwalniane jednocześnie.

Do celów akapitu pierwszego, jeżeli zgłoszenie celne obejmuje towary, które podlegają dwóm lub większej liczbie pozycji, dane dotyczące towarów podlegających poszczególnym pozycjom uznaje się za odrębne zgłoszenie celne.

Artykuł 195

Zwolnienie uzależnione od zapłaty kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu lub od złożenia zabezpieczenia

1. W przypadku gdy objęcie towarów procedurą celną powoduje powstanie długu celnego, zwolnienie towarów jest uwarunkowane zapłatą kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu lub złożeniem zabezpieczenia w celu pokrycia tego długu.

Nie naruszając przepisów akapitu trzeciego, akapit pierwszy nie ma jednak zastosowania do procedury odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem z należności celnych przywozowych.

Jeżeli zgodnie z przepisami regulującymi procedurę celną, do której zgłaszane są towary, organy celne wymagają złożenia zabezpieczenia, towary te nie zostają zwolnione do tej procedury do czasu złożenia zabezpieczenia.

2. W szczególnych przypadkach zwolnienie towarów nie jest uzależnione od złożenia zabezpieczenia w odniesieniu do towarów, które są przedmiotem wniosku o wykorzystanie kontyngentu taryfowego.

3. Gdy wykorzystywane jest uproszczenie, o którym mowa w art. 166, 182 i 185, i złożone jest zabezpieczenie generalne, monitorowanie zabezpieczenia przez organy celne nie jest warunkiem zwolnienia towarów.

Artykuł 196

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 243, w celu określenia przypadków, o których mowa w art. 195 ust. 2.

ROZDZIAŁ 4

Dysponowanie towarami

Artykuł 197

Zniszczenie towarów

Jeżeli organy celne uznają to za uzasadnione, mogą zażądać zniszczenia towarów przedstawionych organowi celnemu i informują o tym posiadacza towarów. Koszty zniszczenia ponosi posiadacz towarów.

Artykuł 198

Środki podejmowane przez organy celne

1. Organy celne podejmują wszelkie środki niezbędne do dysponowania towarami, włącznie z orzeczeniem ich przepadku i sprzedażą lub zniszczeniem, jeżeli:

a) nie został wypełniony jeden z obowiązków przewidzianych w przepisach prawa celnego dotyczących wprowadzania towarów nieunijnych na obszar celny Unii lub towary zostały usunięte spod dozoru celnego;

b) nie można zwolnić towarów z jednego z następujących powodów:

(i) z przyczyn leżących po stronie zgłaszającego rewizja towarów nie mogła zostać rozpoczęta lub kontynuowana w terminie wyznaczonym przez organy celne;

(ii) nie dostarczono dokumentów, które muszą być dostarczone przed objęciem towarów procedurą celną lub przed ich zwolnieniem;

(iii) w wyznaczonym terminie nie dokonano wymaganej zapłaty lub nie złożono wymaganego zabezpieczenia należności celnych przywozowych lub wywozowych;

(iv) towary są przedmiotem zakazów lub ograniczeń;

c) towary nie zostały podjęte w odpowiednim czasie po ich zwolnieniu;

d) po zwolnieniu towarów stwierdzono, że nie spełnione są warunki do tego zwolnienia; lub

e) nastąpiło zrzeczenie towarów na rzecz skarbu państwa zgodnie z art. 199.

2. Towary nieunijne, które były przedmiotem zrzeczenia na rzecz skarbu państwa, zostały zajęte lub uległy przypadkowi uznaje się za objęte procedurą składowania celnego. Towary do ewidencji wpisuje prowadzący skład celny lub organy celne, jeżeli towary znajdują się w ich posiadaniu.

Jeżeli towary, które mają zostać zniszczone, stać się przedmiotem zrzeczenia na rzecz skarbu państwa, zostać zajęte lub ulec przypadkowi, są już objęte zgłoszeniem celnym, ewidencja zawiera odniesienie do zgłoszenia celnego. Organy celne unieważniają zgłoszenie celne.

3. Koszty środków, o których mowa w ust. 1, ponosi:

a) którakolwiek z osób zobowiązanych do wypełnienia danych obowiązków lub usuwających towary spod dozoru celnego, w przypadku, o którym mowa w ust. 1 lit. a);

b) zgłaszający, w przypadku, o którym mowa w ust. 1 lit. b) i c);

c) osoba zobowiązana do spełnienia warunków wymaganych do zwolnienia towarów, w przypadku, o którym mowa w ust. 1 lit. d);

d) osoba zrzekająca się towarów na rzecz skarbu państwa, w przypadku, o którym mowa w ust. 1 lit. e).

Artykuł 199

Zrzeczenie

Towary nieunijne i towary objęte procedurą końcowego przeznaczenia mogą, za uprzednią zgodą organów celnych, stać się przedmiotem zrzeczenia na rzecz skarbu państwa przez osobę uprawnioną do korzystania z procedury lub — w stosownych przypadkach — przez posiadacza towarów.

Artykuł 200

Przyznanie uprawnień wykonawczych

Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące:

a) zniszczenia towarów, o którym mowa w art. 197;

b) sprzedaży towarów, o której mowa w art. 198 ust. 1;

c) zrzeczenia się towarów na rzecz skarbu państwa zgodnie z art. 199.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

TYTUŁ VI

**DOPUSZCZENIE DO OBROTU ORAZ ZWOLNIENIE Z
NALEŻNOŚCI CELNYCH PRZYWOZOWYCH**

ROZDZIAŁ 1

Dopuszczenie do obrotu

Artykuł 201

Zakres zastosowania i skutek

1. Towary nieunijne przeznaczone do wprowadzenia na rynek Unii lub przeznaczone do osobistego użytku lub konsumpcji na obszarze celnym Unii są obejmowane procedurą dopuszczenia do obrotu.

2. Dopuszczenie do obrotu wymaga:

- a) pobrania wszelkich należnych należności celnych przywozowych;
- b) pobrania — w stosownych przypadkach — innych należności zgodnie z właściwymi obowiązującymi przepisami dotyczącymi pobierania tych należności;
- c) zastosowania środków polityki handlowej oraz zakazów i ograniczeń, jeżeli nie musiały one być stosowane na wcześniejszym etapie; oraz
- d) załatwienia pozostałych formalności wymaganych przy przywozie danych towarów.

3. Dopuszczenie do obrotu nadaje towarom nieunijnym unijny status celny.

Artykuł 202

Środki polityki handlowej

1. Jeżeli produkty przetworzone uzyskane w procedurze uszlachetniania czynnego zostają dopuszczone do obrotu, a kwota należności celnych przywozowych zostaje obliczona zgodnie z art. 86 ust. 3, środki polityki handlowej, które należy zastosować, to środki mające zastosowanie do dopuszczenia do obrotu towarów, które zostały objęte procedurą uszlachetniania czynnego.

2. Ust. 1 nie stosuje się do odpadów i pozostałości.

3. Jeżeli produkty przetworzone uzyskane w procedurze uszlachetniania czynnego zostają dopuszczone do obrotu, a kwota należności celnych przywozowych zostaje obliczona zgodnie z art. 85 ust. 1, środki polityki handlowej mające

zastosowanie do tych towarów stosuje się wyłącznie wtedy, gdy towary, które zostały objęte procedurą uszlachetniania czynnego podlegają takim środkom.

4. Jeżeli prawodawstwo Unii ustanawia środki polityki handlowej w odniesieniu do dopuszczenia do obrotu, takich środków nie stosuje się do produktów przetworzonych dopuszczonych do obrotu po procedurze uszlachetniania biernego gdy:

- a) przetworzone produkty zachowują swoje unijne pochodzenie w rozumieniu art. 60;
- b) uszlachetnianie biernie obejmuje naprawę, włączając system standardowej wymiany, o którym mowa w art. 261; lub
- c) uszlachetnianie biernie następuje po operacjach dalszego przetwarzania zgodnie z art. 258.

ROZDZIAŁ 2

Zwolnienie z należności celnych przywozowych

Sekcja 1

Towary powracające

Artykuł 203

Zakres zastosowania i skutek

1. Towary nieunijne, które pierwotnie zostały wywiezione jako towary unijne poza obszar celny Unii i są powrotnie wprowadzane na ten obszar w terminie trzech lat i zgłaszane do dopuszczenia do obrotu, na wniosek osoby zainteresowanej, zostają zwolnione z należności celnych przywozowych.

Przepisy akapitu pierwszego stosuje się nawet wówczas, gdy towary powracające stanowią jedynie część towarów uprzednio wywiezionych poza obszar celny Unii.

2. Termin trzech lat, o którym mowa w ust. 1, może zostać przekroczony ze względu na szczególne okoliczności.

3. Jeżeli towary powracające zostały przed ich wywozem z obszaru celnego Unii dopuszczone do obrotu bez cła lub z zastosowaniem obniżonej stawki celnej przywozowej ze względu na ich końcowe przeznaczenie, zwolnienie, o którym mowa w ust. 1, jest udzielane jedynie w przypadku dopuszczenia ich do obrotu z takim samym końcowym przeznaczeniem.

Jeżeli końcowe przeznaczenie tych towarów uległo zmianie, kwota należności celnych przywozowych zostanie pomniejszona o kwotę pobraną przy ich pierwszym dopuszczeniu do obrotu. W przypadku gdy ta ostatnia kwota jest wyższa od kwoty, która jest należna przy dopuszczeniu do obrotu towarów powracających, nie udziela się zwrotu.

4. Jeżeli towary unijne utraciły unijny status celny zgodnie z art. 154, a następnie zostały dopuszczone do obrotu, stosuje się przepisy ust. 1, 2 i 3.

5. Zwolnienia z należności celnych przywozowych udziela się jedynie w przypadku, gdy towary powracają w takim stanie, w jakim zostały wywiezione.

6. Zwolnieniu z należności celnych przywozowych towarzyszy informacja potwierdzająca, że spełnione zostały warunki zwolnienia.

Artykuł 204

Towary, które skorzystały ze środków ustanowionych w ramach wspólnej polityki rolnej

Zwolnienia z należności celnych przywozowych przewidzianego w art. 203 nie udziela się w stosunku do towarów, które korzystały ze środków ustanowionych w ramach wspólnej polityki rolnej związanych z ich wywozem poza obszar celny Unii, o ile w szczególnych przypadkach nie przewidziano inaczej.

Artykuł 205

Towary objęte uprzednio procedurą uszlachetniania czynnego

1. Artykuł 203 stosuje się do produktów przetworzonych, które pierwotnie zostały powrotnie wywiezione z obszaru celnego Unii po objęciu ich procedurą uszlachetniania czynnego.

2. Na wniosek zgłaszającego i pod warunkiem, że zgłaszający dostarczy niezbędne informacje, kwotę należności celnych przywozowych dla towarów objętych ust. 1 określa się zgodnie z art. 86 ust. 3. Datę przyjęcia zgłoszenia do powrotnego wywozu uznaje się za datę dopuszczenia do obrotu.

3. Zwolnienie z należności celnych przywozowych przewidziane w art. 203 nie jest udzielane dla produktów przetworzonych, które zostały wywiezione zgodnie z art. 223 ust. 2 lit. c), chyba że zostanie zapewnione, że żadne towary nie zostaną objęte procedurą uszlachetniania czynnego.

Artykuł 206

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 284, w celu określenia:

a) przypadków, w których uznaje się, że towary powróciły w takim stanie, w jakim zostały wywiezione;

b) szczególnych przypadków, o których mowa w art. 204.

Artykuł 207

Przyznanie uprawnień wykonawczych

Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące dostarczenia informacji, o której mowa w art. 203 ust. 6.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

Sekcja 2

Produkty rybołówstwa morskiego i produkty wydobyte z morza

Artykuł 208

Produkty rybołówstwa morskiego i inne produkty wydobyte z morza

1. Nie naruszając przepisów art. 60 ust. 1, w przypadku dopuszczenia do obrotu z należności celnych przywozowych są zwolnione:

a) produkty rybołówstwa morskiego oraz inne produkty wydobyte z morza terytorialnego państwa lub terytorium leżącego poza obszarem celnym Unii wyłącznie przez statki zarejestrowane lub wpisane do ewidencji w jednym z państw członkowskich i pływające pod banderą tego państwa;

b) produkty uzyskane z produktów, o których mowa w lit. a), na pokładzie statków przetwórci spełniających warunki określone w tej literze.

2. Zwolnieniu z należności celnych przywozowych, o którym mowa w ust. 1, towarzyszy dowód, że spełnione zostały warunki ustanowione w tym ustępie.

Artykuł 209

Przyznanie uprawnień wykonawczych

Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące dostarczenia dowodu, o którym mowa w art. 208 ust. 2.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

TYTUŁ VII

PROCEDURY SPECJALNE

ROZDZIAŁ 1

Przepisy ogólne

Artykuł 210

Zakres zastosowania

Towary mogą zostać objęte jedną z następujących kategorii procedur specjalnych:

- a) tranzytem, który obejmuje tranzyt zewnętrzny i wewnętrzny;
- b) składowaniem, które obejmuje składowanie celne i wolne obszary celne;
- c) szczególnym przeznaczeniem, które obejmuje odprawę czasową i końcowe przeznaczenie;
- d) przetwarzaniem, które obejmuje uszlachetnianie czynne i bierne.

Artykuł 211

Pozwolenie

1. Pozwolenie wydane przez organy celne jest wymagane w następujących przypadkach:

- a) stosowania procedury uszlachetniania czynnego, uszlachetniania biernego, odprawy czasowej lub końcowego przeznaczenia,
- b) prowadzenia miejsc składowych przeznaczonych do składowania celnego, z wyjątkiem gdy prowadzącym są organy celne.

Warunki, na których zezwala się na stosowanie jednej lub kilku procedur, o których mowa w akapicie pierwszym, lub na prowadzenie miejsc składowych określa się w pozwoleniu.

2. Organы celne udzielają pozwolenia z mocą wsteczną, jeżeli spełnione są następujące warunki:

- a) istnieje uzasadniona potrzeba gospodarcza;
- b) wniosek nie ma związku z usiłowaniami popełnienia oszustwa;

c) wnioskodawca udowodnił na podstawie ewidencji lub zapisów księgowych, że:

(i) spełnione są wszelkie wymogi danej procedury;

(ii) w stosownych przypadkach – możliwa jest identyfikacja towarów w danym okresie;

(iii) możliwa jest kontrola procedury;

d) możliwe jest wypełnienie wszystkich formalności niezbędnych do uregulowania sytuacji towarów, w tym – w razie konieczności – unieważnienia zgłoszeń celnych, których to dotyczy;

e) w okresie trzech lat od daty przyjęcia wniosku nie udzielono wnioskodawcy żadnego pozwolenia z mocą wsteczną;

f) nie jest konieczne sprawdzenie warunków ekonomicznych, z wyjątkiem sytuacji, gdy wniosek dotyczy przedłużenia terminu ważności pozwolenia w odniesieniu do tego samego rodzaju operacji i towarów;

g) wniosek nie dotyczy prowadzenia miejsc składowych przeznaczonych do składowania celnego towarów;

h) gdy wniosek dotyczy przedłużenia terminu ważności pozwolenia w odniesieniu do tego samego rodzaju operacji i towarów – wniosek zostaje złożony w terminie trzech lat po upływie terminu ważności pierwotnego pozwolenia.

Organы celne mogą udzielić pozwolenia z mocą wsteczną także wówczas, gdy towary, które zostały objęte procedurą celną, nie są już dostępne w chwili przyjmowania wniosku o takie pozwolenie.

3. Jeżeli nie przewidziano inaczej, pozwolenia, o którym mowa w ust. 1, udziela się wyłącznie osobie, która spełnia wszystkie następujące warunki:

- a) ma siedzibę na obszarze celnym Unii;
- b) zapewnia prawidłową realizację operacji; uznaje się, że upoważniony przedsiębiorca w zakresie uproszczeń celnych spełnia ten warunek, jeżeli działalność związana z daną procedurą specjalną była brana pod uwagę przy przyznawaniu statusu, o którym mowa w art. 34a ust. 2 lit. a).

c) składa zabezpieczenie zgodnie z art. 77 - w przypadkach, w których może powstać dług celny lub inne należności związane z towarami objętymi procedurą specjalną;

d) w przypadku odprawy czasowej lub procedury uszlachetnienia czynnego – odpowiednio użytkuje towary, organizuje ich użytkowanie, przeprowadza procesy przetwarzania lub organizuje ich przeprowadzenie.

4. Jeżeli nie przewidziano inaczej oraz w uzupełnieniu przepisów ust. 3, pozwolenia, o którym mowa w ust. 1, udziela się wyłącznie wtedy, gdy spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) organy celne mogą sprawować dozór celny bez konieczności stosowania środków administracyjnych niewspółmiernych do istniejącej potrzeby gospodarczej;

b) pozwolenie na korzystanie z procedury przetwarzania nie ma negatywnego wpływu na istotne interesy producentów unijnych (warunki ekonomiczne).

5. Uznaje się, że negatywny wpływ na istotne interesy producentów unijnych w rozumieniu ust. 4 lit. b) nie występuje, jeżeli nie istnieje dowód na jego występowanie lub warunki ekonomiczne uznaje się za spełnione.

6. Jeżeli istnieje dowód na istnienie prawdopodobieństwa wystąpienia negatywnego wpływu na istotne interesy producentów unijnych, dokonuje się sprawdzenia warunków ekonomicznych na poziomie unijnym.

Artykuł 212

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 284, w celu określenia:

a) warunków udzielania pozwolenia na korzystanie z procedur, o których mowa w art. 211 ust. 1;

b) wyjątków od wymogu spełnienia warunków, o których mowa w art. 211 ust. 3 i 4;

c) przypadków, o których mowa w art. 211 ust. 5, w których warunki ekonomiczne uznaje się za spełnione.

Artykuł 213

Przyznanie uprawnień wykonawczych

Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące sprawdzania warunków ekonomicznych, o którym mowa w art. 211 ust. 6.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

Artykuł 214

Ewidencje

1. Z wyjątkiem procedury tranzytu lub jeżeli przewidziano inaczej, posiadacz pozwolenia, osoba uprawniona do korzystania z procedury oraz każda osoba wykonująca w wolnych obszarach celnych działalność polegającą na składowaniu, obróbce, przetwarzaniu, sprzedaży lub zakupie towarów jest zobowiązana do prowadzenia odpowiedniej ewidencji w formie zatwierdzonej przez organy celne.

Ewidencja ta zawiera informacje i dane, które umożliwiają organom celnym nadzór nad daną procedurą, w szczególności w odniesieniu do identyfikacji towarów objętych tą procedurą, ich statusu celnego i ich przemieszczeń.

2. Uznaje się, że upoważniony przedsiębiorca w zakresie uproszczeń celnych spełnia warunek określony w ust. 1, jeżeli jego ewidencja jest odpowiednia do celów danej procedury specjalnej.

Artykuł 215

Zamknięcie procedury specjalnej

1. W przypadkach innych niż procedura tranzytu i nie naruszając przepisów art. 254, procedura specjalna zostaje zamknięta, gdy objęte nią towary lub produkty przetworzone są objęte kolejną procedurą celną, wyprowadzone poza obszar celny Unii, zniszczone bez powstania odpadów lub są przedmiotem zrzeczenia na rzecz skarbu państwa zgodnie z art. 199.

2. Procedura tranzytu zostaje zamknięta przez organy celne, jeżeli na podstawie porównania danych dostępnych w urzędzie celnym wyjścia i danych dostępnych w urzędzie celnym przeznaczenia organy celne są w stanie stwierdzić, że procedura została zakończona w prawidłowy sposób.

3. OrganY celne podejmują wszelkie działania niezbędne do uregulowania sytuacji towarów, wobec których procedura nie została zamknięta zgodnie z określonymi warunkami.

4. Jeżeli nie przewidziano inaczej, zamknięcie procedury następuje w określonym terminie.

Artykuł 216

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 284, w celu określenia terminu, o którym mowa w art. 215 ust. 4.

Artykuł 217

Przyznanie uprawnień wykonawczych

Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące zamknięcia procedury specjalnej, o którym mowa w art. 216.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

Artykuł 218

Przeniesienie praw i obowiązków

Prawa i obowiązki osoby uprawnionej do korzystania z procedury w odniesieniu do towarów, które zostały objęte procedurą specjalną inną niż tranzyt, mogą być przeniesione w całości lub częściowo na inną osobę spełniającą warunki wymagane do korzystania z tej procedury.

Artykuł 219

Przemieszczanie towarów

W szczególnych przypadkach towary objęte procedurą specjalną inną niż tranzyt lub znajdujące się w wolnym obszarze celnym mogą być przemieszczane między różnymi miejscami na obszarze celnym Unii.

Artykuł 220

Zwyczajowe czynności

Towary objęte procedurą składowania celnego lub przetwarzania lub znajdujące się w wolnym obszarze celnym mogą zostać poddane zwyczajowym czynnościom mającym na celu zachowanie tych towarów w stanie niezmienionym, poprawę ich wyglądu, jakości handlowej lub przygotowanie ich do dystrybucji lub odsprzedaży.

Artykuł 221

Przekazanie uprawnień

Zgodnie z art. 284 Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych:

a) określających przypadki i warunki odnoszące się do przemieszczania towarów objętych procedurą specjalną inną niż tranzyt lub znajdujących się w wolnym obszarze celnym, zgodnie z art. 188;

b) określających zwyczajowe czynności, którym poddawane są towary objęte składowaniem celnym, procedurą przetwarzania lub znajdujące się w wolnym obszarze celnym, o których mowa w art. 189.

Artykuł 222

Przyznanie uprawnień wykonawczych

Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące:

a) przenoszenia, zgodnie z art. 218, praw i obowiązków osoby uprawnionej do korzystania z procedury w odniesieniu do towarów, które zostały objęte procedurą specjalną inną niż tranzyt;

b) przemieszczania, zgodnie z art. 219, towarów objętych procedurą specjalną inną niż tranzyt lub znajdujących się w wolnym obszarze celnym.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 244 ust. 4.

Artykuł 223

Towary ekwiwalentne

1. Towary ekwiwalentne są to towary unijne składowane, wykorzystywane lub przetwarzane zamiast towarów objętych procedurą specjalną.

W przypadku procedury uszlachetniania biernego towary ekwiwalentne są to towary nieunijne przetwarzane zamiast towarów unijnych objętych procedurą uszlachetniania biernego.

O ile nie przewidziano inaczej, towary ekwiwalentne muszą mieć ten sam ośmiocyfrowy kod nomenklatury scalonej, taką samą jakość handlową i takie same parametry techniczne jak towary, które zastępują.

2. Pod warunkiem, że zapewniony jest prawidłowy przebieg procedury, w szczególności w zakresie dozoru celnego, organy celne, na wniosek, zezwalają:

a) na wykorzystanie towarów ekwiwalentnych w ramach procedury składowania celnego, wolnego obszaru celnego, końcowego przeznaczenia i przetwarzania;

b) na wykorzystanie, w szczególnych przypadkach, towarów ekwiwalentnych w ramach procedury odprawy czasowej;

- c) w przypadku procedury uszlachetniania czynnego – na wywóz produktów przetworzonych uzyskanych z towarów ekwiwalentnych przed przywozem towarów przez nie zastępowanych;
- d) w przypadku procedury uszlachetniania biernego – na przywóz produktów przetworzonych uzyskanych z towarów ekwiwalentnych przed wywozem towarów przez nie zastępowanych.

Uznaje się, że upoważniony przedsiębiorca w zakresie uproszczeń celnych spełnia warunek prawidłowej realizacji procedury, o ile przy udzielaniu pozwolenia, o którym mowa w art. 38 ust. 2 lit. a) uwzględniono działalność związaną z wykorzystaniem towarów ekwiwalentnych do celów danej procedury.

3. Nie zezwala się na wykorzystanie towarów ekwiwalentnych w żadnym z następujących przypadków:

- a) jeżeli w ramach procedury uszlachetniania czynnego wykonywane są wyłącznie zwyczajowe czynności, o których mowa w art. 220;
- b) jeżeli do towarów nie pochodzących użytych do wytworzenia produktów przetworzonych w ramach procedury uszlachetniania czynnego, dla których dowód pochodzenia jest wystawiany lub sporządzany w ramach uzgodnień preferencyjnych między Unią a niektórymi krajami lub terytoriami znajdującymi się poza obszarem celnym Unii lub grupami takich krajów lub terytoriów, ma zastosowanie zakaz zwrotu lub zwolnienia z należności celnych przywozowych;
- c) jeżeli prowadziłyby to do nieuzasadnionych korzyści w zakresie należności celnych przywozowych lub w przypadkach określonych w prawodawstwie unijnym.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 2 lit. c) oraz w przypadku gdy produkty przetworzone podlegałyby należnościom celnym wywozowym, jeżeli nie zostałyby wywiezione w ramach procedury uszlachetniania czynnego, posiadacz pozwolenia składa zabezpieczenie w celu zagwarantowania zapłaty tych należności na wypadek, gdyby towary nieunijne nie zostały przywiezione w terminie, o którym mowa w art. 257 ust. 3.

Artykuł 224

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 284, w celu określenia:

- a) wyjątków od art. 223 ust. 1 akapit trzeci;

- b) warunków wykorzystania towarów ekwiwalentnych zgodnie z art. 223 ust. 2;

- c) przypadków, w których towary ekwiwalentne są wykorzystywane w ramach procedury odprawy czasowej zgodnie z art. 223 ust. 2 lit. b);

- d) przypadków, w których nie zezwala się na wykorzystanie towarów ekwiwalentnych zgodnie z art. 223 ust. 3 lit. c).

Artykuł 225

Przyznanie uprawnień wykonawczych

Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące wykorzystania towarów ekwiwalentnych dozwolonego zgodnie z art. 223 ust. 2.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

ROZDZIAŁ 2

Tranzyt

Sekcja 1

Tranzyt zewnętrzny i wewnętrzny

Artykuł 226

Tranzyt zewnętrzny

1. Procedura tranzytu zewnętrznego pozwala na przemieszczanie towarów nieunijnych z jednego do drugiego miejsca znajdującego się na obszarze celnym Unii, przy czym towary te nie podlegają:

- a) należnościom celnym przywozowym;
- b) innym należnościom określonym w innych przepisach;
- c) środkom polityki handlowej, jeżeli nie zakazują one wprowadzania towarów na obszar celny Unii lub wyprawiania towarów z obszaru celnego Unii.

2. W szczególnych przypadkach towary unijne są obejmowane procedurą tranzytu zewnętrznego.

3. Przemieszczanie, o którym mowa w ust. 1, odbywa się:

- a) w ramach procedury unijnego tranzytu zewnętrznego;
- b) zgodnie z konwencją TIR, jeżeli takie przemieszczanie:
- (i) rozpoczęło się lub ma się zakończyć poza obszarem celnym Unii;
  - (ii) jest dokonywane między jednym a drugim miejscem znajdującym się na obszarze celnym Unii przez terytorium państwa lub terytorium znajdujące się poza obszarem celnym Unii;
- c) zgodnie z konwencją ATA / konwencją stambulską, jeżeli jest stosowana procedura tranzytu;
- d) z zastosowaniem Manifestu Reńskiego (art. 9 poprawionej Konwencji w sprawie żeglugi po Renie);
- e) z zastosowaniem formularza 302 przewidzianego w Porozumieniu między Stronami Traktatu Północnoatlantyckiego dotyczącym statusu ich Sił Zbrojnych, podpisanym w Londynie w dniu 19 czerwca 1951 r.;
- f) drogą pocztową, zgodnie z aktami Światowego Związku Pocztowego, jeżeli towary są przewożone przez lub na rzecz posiadaczy praw i obowiązków wynikających z tych aktów.

Artykuł 228

Jednolite terytorium do celów tranzytu

Jeżeli towary są przemieszczane z jednego miejsca do innego miejsca na obszarze celnym Unii zgodnie z konwencją TIR, konwencją ATA / konwencją stambulską, z zastosowaniem formularza 302 lub drogą pocztową, uznaje się, że dla celów takiego przemieszczania obszar celnym Unii stanowi jednolite terytorium.

Artykuł 229

Pozbawienie osób prawa korzystania z operacji TIR

1. Jeżeli organy celne państwa członkowskiego na mocy art. 38 konwencji TIR postanowią pozbawić daną osobę prawa korzystania z operacji TIR, decyzja obowiązuje na całym obszarze celnym Unii i karnety TIR przedstawiane przez taką osobę nie będą akceptowane w żadnym urzędzie celnym.

2. Państwo członkowskie przekazuje swoją decyzję, o której mowa w ust. 1 – wraz z datą jej stosowania – pozostałym państwom członkowskim i Komisji.

Artykuł 230

Upoważniony odbiorca do celów TIR

Organ celny może zezwolić osobie zwanej „upoważnionym odbiorcą”, na jej wniosek, na odbiór w zatwierdzonym miejscu towarów przemieszczanych z zastosowaniem karnetu TIR w celu zakończenia procedury zgodnie z art. 1 lit. d) konwencji TIR.

Artykuł 231

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 284, w celu określenia:

- Artykuł 227
- Tranzyt wewnętrzny**
1. Procedura tranzytu wewnętrznego pozwala, na warunkach określonych w ust. 2, na przemieszczanie towarów unijnych z jednego do drugiego miejsca znajdującego się na obszarze celnym Unii przez kraj lub terytorium nienależące do tego obszaru celnego, bez jakiegokolwiek zmiany statusu celnego towarów.
2. Przemieszczanie, o którym mowa w ust. 1, odbywa się:
- a) w ramach procedury unijnego tranzytu wewnętrznego, jeżeli taka możliwość została przewidziana w umowie międzynarodowej;
  - b) zgodnie z konwencją TIR;
  - c) zgodnie z konwencją ATA / konwencją stambulską, jeżeli jest stosowana procedura tranzytu;

- a) przypadków, w których towary unijne mają zostać objęte procedurą tranzytu zewnętrznego zgodnie z art. 226 ust. 2;

b) warunków wydania pozwolenia, o którym mowa w art. 230.

Artykuł 232

Przyznanie uprawnień wykonawczych

Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące stosowania na obszarze celnym Unii art. 226 ust. 3 lit. b)–f) oraz art. 227 ust. 2 lit. b)–f), z uwzględnieniem potrzeb Unii.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

Sekcja 2

Tranzyt unijny

Artykuł 233

Obowiązki osoby uprawnionej do korzystania z procedury tranzytu unijnego oraz przewoźnika i odbiorcy towarów przemieszczanych w ramach procedury tranzytu unijnego

1. Osoba uprawniona do korzystania z procedury tranzytu unijnego odpowiada za:

a) przedstawienie wymaganych informacji i towarów w nienaruszonym stanie w urzędzie celnym przeznaczenia w wyznaczonym terminie oraz zgodnie ze środkami przyjętymi przez organy celne w celu zapewnienia identyfikacji towarów;

b) przestrzeganie przepisów celnych dotyczących procedury;

c) jeżeli przepisy prawa celnego nie stanowią inaczej – złożenie zabezpieczenia w celu zapewnienia zapłaty kwoty należności celnych przywózowych lub wywózowych odpowiadającej długowi celnemu lub innym należnościom mogącym powstać w odniesieniu do danych towarów zgodnie z innymi przepisami.

2. Obowiązek osoby uprawnionej do korzystania z procedury zostaje spełniony, a procedura tranzytu zostaje zakończona, jeżeli towary objęte procedurą oraz wymagane informacje są dostępne w urzędzie celnym przeznaczenia zgodnie z przepisami prawa celnego.

3. Osoba przewożąca towary lub odbiorca, który przyjmuje towary, wiedząc, że są one przemieszczane w ramach procedury tranzytu unijnego, również odpowiadają za przedstawienie towarów w urzędzie celnym przeznaczenia w wyznaczonym terminie w nienaruszonym stanie i zgodnie ze środkami zastosowanymi przez organy celne w celu zapewnienia identyfikacji towarów.

4. Organy celne mogą na wniosek, dla obejmowania towarów procedurą tranzytu unijnego lub zakończenia tej procedury, zezwolić na stosowanie następujących uproszczeń:

a) statusu upoważnionego nadawcy, umożliwiającego posiadaczowi pozwolenia objęcie towarów procedurą tranzytu unijnego bez przedstawiania towarów organowi celnemu;

b) statusu upoważnionego odbiorcy, umożliwiającego posiadaczowi pozwolenia odbiór towarów przemieszczanych w ramach procedury tranzytu unijnego w zatwierdzonym miejscu w celu zakończenia procedury zgodnie z art. 233 ust. 2;

c) stosowania specjalnego rodzaju zamknięć celnych, jeżeli stosowanie zamknięć celnych jest niezbędne do zapewnienia identyfikacji towarów objętych procedurą tranzytu unijnego;

d) stosowania – w celu objęcia towarów procedurą tranzytu unijnego – zgłoszenia celnego ze zmniejszoną liczbą danych;

e) stosowania – w celu objęcia towarów procedurą tranzytu unijnego – elektronicznego dokumentu przewozowego jako zgłoszenia celnego, jeżeli dokument zawiera dane zgłoszenia celnego i są one udostępniane organom celnym w miejscu rozpoczęcia i zakończenia procedury tranzytu w celu umożliwienia sprawowania dozoru celnego towarów oraz zamknięcia procedury.

Artykuł 234

Towary przemieszczane w ramach procedury unijnego tranzytu zewnętrznego przez terytorium kraju lub terytorium, znajdujące się poza obszarem celnym Unii

1. Procedura unijnego tranzytu zewnętrznego jest stosowana przy przewozie towarów przez kraj lub terytorium, znajdujące się poza obszarem celnym Unii, jeżeli spełniony jest jeden z następujących warunków:

a) taka możliwość przewidziana została w umowie międzynarodowej;

b) przewóz przez ten kraj lub terytorium odbywa się z zastosowaniem jednolitego dokumentu przewozowego wystawionego na obszarze celnym Unii.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 lit. b), procedurę unijnego tranzytu zewnętrznego zawieszają na czas pozostawania towarów poza obszarem celnym Unii.

Artykuł 235**Przekazanie uprawnień**

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych, zgodnie z art. 284, w celu określenia warunków udzielenia pozwoleń, o których mowa w art. 233 ust. 4.

Artykuł 236**Przyznanie uprawnień wykonawczych**

Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące:

- a) obejmowania towarów procedurą tranzytu unijnego i zakończenia procedury;
- b) stosowania uproszczeń, o których mowa w art. 233 ust. 4;
- c) sprawowania dozoru celnego towarów przewożonych w ramach procedury unijnego tranzytu zewnętrznego przez terytorium kraju lub terytorium, znajdujące się poza obszarem celnym Unii, o których mowa w art. 234.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

ROZDZIAŁ 3**Składowanie****Sekcja 1****Przepisy ogólne****Artykuł 237****Zakres zastosowania**

1. W ramach procedury składowania towary nieunijne mogą być składowane na obszarze celnym Unii, przy czym towary te nie podlegają:

- a) należnościami celnym przywozowym;
- b) innym należnościami określonym w innych przepisach;
- c) środkom polityki handlowej, o ile środki te nie zakazują wprowadzania towarów na obszar celny Unii lub wywożenia towarów z tego obszaru.

2. Towary unijne mogą zostać objęte procedurą składowania celnego lub wolnego obszaru celnego zgodnie z prawodawstwem unijnym regulującym określone dziedziny, albo skorzystać z decyzji o zwrocie lub umorzeniu należności celnych przywozowych.

3. W przypadku uzasadnionej potrzeby gospodarczej i gdy nie będzie miało to negatywnego wpływu na dozór celny, organy celne mogą zezwolić na składowanie towarów unijnych w miejscu składowym przeznaczonym do składowania celnego. Towarów tych nie uznaje się za objęte procedurą składu celnego.

Artykuł 238**Termin składowania**

1. Okres pozostawiania towarów pod procedurą składowania jest nieograniczony.

2. W wyjątkowych okolicznościach organy celne mogą określić termin, w jakim procedura składowania musi zostać zamknięta, w szczególności, gdy rodzaj lub właściwości towarów mogą, w przypadku długotrwałego składowania, stanowić zagrożenie zdrowia ludzi, zwierząt i roślin lub środowiska.

Artykuł 239**Przyznanie uprawnień wykonawczych**

Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące obejmowania towarów unijnych procedurą składowania celnego lub wolnego obszaru celnego, o których mowa w art. 237 ust. 2.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

Sekcja 2**Składowanie celne****Artykuł 240****Składowanie w składach celnych**

1. Procedura składowania celnego pozwala na składowanie towarów nieunijnych w miejscach zatwierdzonych przez organy celne dla tej procedury i pod dozorem celnym („składy celne”).

2. Składy celne umożliwiają składowanie celne towarów przez każdą osobę („publiczny skład celny”) albo przez posiadacza pozwolenia na składowanie celne („prywatny skład celny”).

3. Towary objęte procedurą składowania celnego mogą zostać czasowo wyprowadzone ze składu celnego. Z wyjątkiem przypadku działania siły wyższej, takie wyprowadzenie wymaga uprzedniej zgody organów celnych.

Artykuł 241

Przetwarzanie

1. Jeżeli istnieje potrzeba gospodarcza i gdy nie ma to negatywnego wpływu na dozór celny, organy celne mogą zezwolić na przetwarzanie towarów objętych procedurą uszlachetniania czynnego lub procedurą końcowego przeznaczenia w składzie celnym, zgodnie z warunkami przewidzianymi dla tych procedur.

2. Towary, o których mowa w ust. 1, nie są uznawane za objęte procedurą składowania celnego.

Artykuł 242

Obowiązki osoby uprawnionej do korzystania z procedury lub posiadacza pozwolenia

1. Posiadacz pozwolenia i osoba uprawniona do korzystania z procedury składowania celnego odpowiadają za:

a) zapewnienie, aby towary objęte procedurą składowania celnego nie zostały wyprowadzone spod dozoru celnego; oraz

b) wykonywanie obowiązków wynikających ze składowania towarów objętych procedurą składowania celnego.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1, jeżeli pozwolenie dotyczy publicznego składu celnego, może ono przewidywać, że odpowiedzialność, o której mowa w ust. 1 lit. a) lub b), ponosi jedynie osoba uprawniona do korzystania z procedury.

3. Osoba uprawniona do korzystania z procedury odpowiada za wykonywanie obowiązków wynikających z objęcia towarów procedurą składowania celnego.

Sekcja 3

Wolne obszary celne

Artykuł 243

Wyznaczenie wolnych obszarów celnych

1. Państwa członkowskie mogą wyznaczyć części obszaru celnego Unii jako wolne obszary celne.

Dla każdego wolnego obszaru celnego państwo członkowskie wyznacza obszar, który on obejmuje, oraz określa miejsca wejścia i wyjścia.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji informacje o funkcjonujących wolnych obszarach celnych.

3. Wolne obszary celne są ogrodzone.

Granice oraz miejsca wejścia i wyjścia z wolnych obszarów celnych podlegają dozorowi celnemu.

4. Osoby, towary i środki transportu przekraczające granicę wolnego obszaru celnego mogą zostać poddane kontrolom celnym.

Artykuł 244

Prace budowlane i działalność gospodarcza w wolnym obszarze celnym

1. Wszelkie prace budowlane w wolnym obszarze celnym wymagają uprzedniej zgody organów celnych.

2. W wolnym obszarze celnym dozwolona jest każda działalność przemysłowa, handlowa lub usługowa wykonywana zgodnie z przepisami prawa celnego. O prowadzeniu działalności powiadamia się uprzednio organy celne.

3. Organy celne mogą wprowadzać zakazy lub ograniczenia działalności, o której mowa w ust. 2, ze względu na rodzaj towarów, których dotyczy ta działalność, wymogi dozoru celnego lub wymogi bezpieczeństwa i ochrony.

4. Organy celne mogą zakazać prowadzenia określonej działalności w wolnym obszarze celnym osobom, które nie zapewniają przestrzegania przepisów prawa celnego.

Artykuł 245

Przedstawienie towarów i ich objęcie procedurą

1. Towary wprowadzone do wolnego obszaru celnego przedstawiane są organowi celnemu i podlegają przewidzianym formalnościom celnym, jeżeli:

a) są wprowadzone do wolnego obszaru celnego bezpośrednio spoza obszaru celnego Unii;

b) zostały objęte procedurą celną, która została zakończona lub zamknięta w momencie objęcia ich procedurą wolnego obszaru celnego;

c) są objęte procedurą wolnego obszaru celnego w celu uzyskania korzyści wynikającej z decyzji o zwrocie lub umorzeniu należności celnych przywozowych;

d) odrębne przepisy przewidują takie formalności.

2. Nie przedstawia się organowi celnemu towarów wprowadzanych do wolnego obszaru celnego w innych okolicznościach niż określone w ust. 1.

3. Nie naruszając przepisów art. 246 towary wprowadzone do wolnego obszaru celnego uznaje się za objęte procedurą wolnego obszaru celnego:

a) w momencie ich wprowadzenia do wolnego obszaru celnego, o ile nie zostały już objęte inną procedurą celną; lub

b) w momencie zakończenia procedury tranzytu, o ile nie zostały natychmiast objęte kolejną procedurą celną.

Artykuł 246

Towary unijne w wolnych obszarach celnym

1. Towary unijne mogą być wprowadzane, składowane, przemieszczane, wykorzystywane, przetwarzane lub zużywane w wolnym obszarze celnym. W takich przypadkach towarów tych nie uznaje się za objęte procedurą wolnego obszaru celnego.

2. Na wniosek osoby zainteresowanej organy celne potwierdzają unijny status celny towarów w odniesieniu do:

a) towarów unijnych wprowadzanych do wolnego obszaru celnego;

b) towarów unijnych, które zostały poddane procesom przetwarzania w wolnym obszarze celnym;

c) towarów dopuszczonych do obrotu w wolnym obszarze celnym.

Artykuł 247

Towary nieunijne w wolnym obszarze celnym

1. Podczas pozostawania w wolnym obszarze celnym towary nieunijne mogą zostać dopuszczone do obrotu, objęte procedurą uszlachetniania czynnego, odprawy czasowej lub końcowego przeznaczenia, zgodnie z warunkami ustalonymi dla tych procedur.

W takich przypadkach towarów tych nie uznaje się za objęte procedurą wolnego obszaru celnego.

2. Nie naruszając przepisów mających zastosowanie do zapasów żywności i magazynów żywności, jeżeli pozwala na to właściwa procedura, ust. 1 nie wyklucza używania lub zużycia towarów, których dopuszczenie do obrotu lub objęcie procedurą odprawy czasowej nie spowodowałoby zastosowania należności celnych przywozowych lub środków wspólnej polityki rolnej lub handlowej.

W przypadku takiego użycia lub zużycia nie jest wymagane zgłoszenie celne dotyczące dopuszczenia do obrotu lub procedury odprawy czasowej.

Takie zgłoszenie jest jednak wymagane, w przypadku gdy towary te są przedmiotem kontyngentu lub plafonu taryfowego.

Artykuł 248

Wyprowadzanie towarów z wolnego obszaru celnego

1. Nie naruszając przepisów odrębnych towary umieszczone w wolnym obszarze celnym mogą być wywiezione, powrotnie wywiezione z obszaru celnego Unii lub wprowadzane do innej części tego obszaru.

2. Art. 134–149 stosuje się w odniesieniu do towarów wyprowadzanych z wolnego obszaru celnego do innych części obszaru celnego Unii.

Artykuł 249

Status celny

Towary wyprowadzane z wolnego obszaru celnego do innej części obszaru celnego Unii lub objęte procedurą celną uznaje się za towary nieunijne, o ile ich unijny status celny nie został potwierdzony.

Do celów zastosowania należności celnych wywozowych i pozwoleń na wywóz lub środków kontroli wywozu, określonych we wspólnej polityce rolnej lub handlowej, towary takie uznaje się jednak za towary unijne, pod warunkiem że nie zostanie stwierdzone, że nie mają one unijnego statusu celnego.

ROZDZIAŁ 4

Szczególne przeznaczenie

Sekcja 1

Odprawa czasowa

Artykuł 250

Zakres zastosowania

1. W ramach procedury odprawy czasowej towary nieunijne przeznaczone do powrotnego wywozu mogą być objęte szczególnym przeznaczeniem na obszarze celnym Unii, z całkowitym lub częściowym zwolnieniem z należności celnych przywozowych i nie podlegają:

- a) innym należnościom określonym w innych przepisach;
- b) środkiem polityki handlowej, o ile nie zakazują one wprowadzania towarów na obszar celny Unii lub wyprawiania towarów z obszaru celnego Unii.

2. Procedurę odprawy czasowej można stosować tylko, jeżeli spełnione są następujące warunki:

- a) nie jest planowane poddanie towarów żadnym zmianom, z wyjątkiem zwykłego obniżenia ich wartości wynikającego ze zużycia;
- b) możliwe jest zapewnienie identyfikacji towarów objętych procedurą, z wyjątkiem przypadku, gdy ze względu na rodzaj towarów lub zamierzone wykorzystanie brak środków identyfikacyjnych nie stwarza niebezpieczeństwa nadużycia tej procedury, lub w przypadku, o którym mowa w art. 223, jeżeli możliwe jest sprawdzenie, czy warunki określone dla towarów ekwiwalentnych są spełnione;
- c) osoba uprawniona do korzystania z procedury ma siedzibę poza obszarem celnym Unii, jeżeli nie przewidziano inaczej;
- d) spełnione są określone w przepisach prawa celnego wymagania dotyczące całkowitego lub częściowego zwolnienia z należności celnych.

Artykuł 251

Termin przez jaki towary mogą być objęte procedurą odprawy czasowej

1. Organy celne wyznaczają termin, w którym towary objęte procedurą odprawy czasowej muszą zostać powrotnie wywiezione lub objęte kolejną procedurą celną. Termin musi być wystarczająco długi, by cel, jakim jest dopuszczone wykorzystanie, został osiągnięty.

2. O ile nie przewidziano inaczej, maksymalny termin, przez jaki towary mogą być objęte procedurą odprawy czasowej w ramach tego samego celu i pozostawać pod odpowiedzialnością tego samego posiadacza pozwolenia, wynosi 24 miesiące, nawet w przypadku gdy procedura została zamknięta przez objęcie towarów inną procedurą specjalną, a następnie towary zostały ponownie objęte procedurą odprawy czasowej.

3. W wyjątkowych okolicznościach, jeżeli dopuszczone wykorzystanie nie mogło zostać osiągnięte w terminach, o których mowa w ust. 1 i 2, organy celne mogą przedłużyć te terminy w rozsądnym zakresie na uzasadniony wniosek posiadacza pozwolenia.

4. Całkowity okres, przez który towary mogą być objęte procedurą odprawy czasowej, nie przekracza dziesięciu lat, z wyjątkiem przypadku, gdy wystąpi nieprzewidziane zdarzenie.

Artykuł 252

Kwota należności celnych przywozowych w przypadku odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem z należności celnych przywozowych

1. Kwotę należności celnych przywozowych za towary objęte procedurą odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem z należności celnych przywozowych ustala się na 3 % kwoty należności celnych przywozowych, która miałaby zostać zapłacona za te towary, gdyby zostały dopuszczone do obrotu w dniu, w którym zostały objęte procedurą odprawy czasowej.

Kwota ta należna jest za każdy miesiąc lub część miesiąca, w którym towary objęte były procedurą odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem z należności celnych przywozowych.

2. Kwota należności celnych przywozowych nie może być wyższa od tej, która miałaby zostać zapłacona, gdyby towary te zostały dopuszczone do obrotu w dniu, w którym zostały objęte procedurą odprawy czasowej.

Artykuł 253

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 243, w celu określenia:

a) szczególnego przeznaczenia, o którym mowa w art. 250 ust. 1;

b) wymagań, o których mowa w art. 250 ust. 2 lit. d).

Sekcja 2

Końcowe przeznaczenie

Artykuł 254

Procedura końcowego przeznaczenia

1. W ramach procedury końcowego przeznaczenia towary mogą zostać dopuszczone do obrotu bez cła lub z zastosowaniem obniżonej stawki celnej ze względu na ich szczególne przeznaczenie.

2. Jeżeli towary znajdują się na etapie produkcji, który pozwalałby ze względów gospodarczych jedynie na określone końcowe przeznaczenie, organy celne mogą ustanowić w pozwoleniu warunki uznania tych towarów za wykorzystane w celu przewidzianym do zastosowania zwolnienia z cła lub obniżonej stawki celnej.

3. Aby zapobiec nadużyciom w przypadku gdy towary mogą zostać ponownie użyte, organy celne, jeżeli uznają to za właściwe, kontynuują dozór celny przez okres nie dłuższy niż dwa lata od dnia pierwszego wykorzystania towarów w celu przewidzianym do zastosowania zwolnienia z cła lub obniżonej stawki celnej.

4. Dozór celny w ramach procedury końcowego przeznaczenia zostaje zakończony w którymkolwiek z następujących przypadków:

- a) gdy towary zostały wykorzystane w celu przewidzianym do zastosowania zwolnienia z cła lub obniżonej stawki celnej;
- b) gdy towary zostały wyprowadzone poza obszar celny Unii, zniszczone lub stały się przedmiotem zrzeczenia na rzecz skarbu państwa;
- c) gdy towary zostały wykorzystane w celu innym niż przewidziany do zastosowania zwolnienia z cła lub obniżonej stawki celnej i należności celne przywózowe zostały zapłacone.

5. Jeżeli konieczne jest podanie współczynnika produktywności, do procedury końcowego przeznaczenia stosuje się art. 255.

6. Odpady i pozostałości powstałe w wyniku obróbki lub przetwarzania towarów zgodnie z przewidzianym końcowym przeznaczeniem oraz straty powstałe w wyniku naturalnego ubytku uznaje się za towary, którym przypisano przewidziane końcowe przeznaczenie.

7. Odpady i pozostałości powstałe w wyniku zniszczenia towarów objętych procedurą końcowego przeznaczenia uznaje się za objęte procedurą składowania celnego.

ROZDZIAŁ 5

Przetwarzanie

Sekcja 1

Przepisy ogólne

Artykuł 255

Współczynnik produktywności

Z wyjątkiem przypadków, w których współczynnik produktywności został określony w prawodawstwie unijnym regulującym określone dziedziny, organy celne określają współczynnik produktywności lub średni współczynnik produktywności procesu przetwarzania lub, w stosownych przypadkach, ustalają metodę wyznaczenia takiego współczynnika.

Współczynnik produktywności lub średni współczynnik produktywności wyznaczany jest na podstawie faktycznych okoliczności, w jakich procesy przetwarzania są lub mają być przeprowadzane. W stosownych przypadkach współczynnik może być skorygowany, zgodnie z art. 28.

Sekcja 2

Uszlachetnianie czynne

Artykuł 256

Zakres zastosowania

1. Nie naruszając przepisów art. 191, procedura uszlachetniania czynnego pozwala na wykorzystywanie towarów nieunijnych na obszarze celnym Unii w ramach jednego lub większej liczby procesów przetwarzania, przy czym towary te nie podlegają żadnym:

- a) należnościami celnym przywózowym;
- b) innym należnościami określonym w innych przepisach;
- c) środkami polityki handlowej, o ile nie zakazują one wprowadzania towarów na obszar celny Unii lub wyprowadzania towarów z obszaru celnego Unii.

2. Procedura uszlachetniania czynnego może być stosowana w przypadkach innych niż naprawa i zniszczenie wyłącznie wtedy, gdy – bez uszczerbku dla wykorzystywania akcesoriów produkcyjnych – towary objęte procedurą mogą być zidentyfikowane w produktach przetworzonych.

W przypadku, o którym mowa w art. 223 procedura może być stosowana, jeżeli możliwe jest sprawdzenie zgodności z warunkami określonymi dla towarów ekwiwalentnych.

3. Oprócz przypadków, o których mowa w ust. 1 i 2 procedurę uszlachetniania czynnego można stosować również w odniesieniu do któregośkolwiek z następujących towarów, które:

- a) mają zostać poddane procesom w celu zapewnienia ich zgodności z wymogami technicznymi dotyczącymi ich dopuszczenia do obrotu;
- b) muszą zostać poddane zwyczajowym czynnościom, zgodnie z art. 220.

Artykuł 257

Termin zamknięcia procedury

1. Organy celne określają termin, w którym procedura uszlachetniania czynnego ma zostać zamknięta, zgodnie z art. 216.

Termin rozpoczyna bieg w dniu, w którym towary nieujijne zostają objęte procedurą, i uwzględnia czas niezbędny do przeprowadzenia procesów przetwarzania oraz zamknięcie procedury.

2. Na uzasadniony wniosek posiadacza pozwolenia organy celne mogą w rozsądnym zakresie przedłużyć termin określony zgodnie z ust. 1.

Pozwolenie to może przewidywać, że termin, który rozpoczyna się w danym miesiącu, kwartale lub półroczu, upływa odpowiednio ostatniego dnia następującego po nim miesiąca, kwartału lub półrocza.

3. W przypadku uprzedniego wywozu zgodnie z art. 223 ust. 2 lit. c) w pozwoleniu wyznacza się okres, w którym towary nieujijne zgłasza się do procedury uszlachetniania czynnego, z uwzględnieniem czasu potrzebnego na ich nabycie i transport na obszar celny Unii.

Okres, o którym mowa w akapicie pierwszym, jest określany w miesiącach i nie przekracza sześciu miesięcy. Rozpoczyna on bieg w dniu przyjęcia wywozowego zgłoszenia celnego dotyczącego produktów przetworzonych uzyskanych z odpowiednich towarów ekwiwalentnych.

4. Na wniosek posiadacza pozwolenia okres sześciu miesięcy, o którym mowa w ust. 3, może zostać przedłużony nawet po jego upływie, pod warunkiem że nie przekracza ogółem dwunastu miesięcy.

Artykuł 258

Czasowy powrotny wywóz w celu dalszego przetworzenia

Organy celne, na wniosek, mogą zezwolić, aby niektóre lub wszystkie towary objęte procedurą uszlachetniania czynnego lub produkty przetworzone zostały czasowo powrotnie wywiezione w celu poddania ich dalszemu przetworzeniu poza obszarem celnym Unii, zgodnie z warunkami określonymi dla procedury uszlachetniania biernego.

Sekcja 3

Uszlachetnianie bierne

Artykuł 259

Zakres zastosowania

1. Procedura uszlachetniania biernego pozwala na dokonanie czasowego wywozu towarów unijnych poza obszar celny Unii w celu poddania ich procesom przetwarzania. Produkty przetworzone powstałe z tych towarów mogą zostać dopuszczone do obrotu z całkowitym lub częściowym zwolnieniem z należności celnych przywozowych na wniosek posiadacza pozwolenia lub każdej innej osoby mającej siedzibę na obszarze

celnym Unii, pod warunkiem, że osoba ta uzyskała zgodę posiadacza pozwolenia, i że spełnione są warunki tego pozwolenia.

2. Nie mogą zostać objęte procedurą uszlachetniania biernego którekolwiek z następujących towarów unijnych:

- a) towary, których wywóz wiąże się ze zwrotem lub umorzeniem należności celnych przywozowych;
- b) towary, które przed wywozem zostały dopuszczone do obrotu bez cła lub z zastosowaniem obniżonej stawki celnej ze względu na ich końcowe przeznaczenie, tak długo jak cele tego końcowego przeznaczenia nie zostały osiągnięte, chyba że towary te muszą zostać poddane naprawie;
- c) towary, których wywóz wiąże się z udzieleniem refundacji wywozowych;
- d) towary, którym z tytułu ich wywozu przysługuje w ramach wspólnej polityki rolnej inna korzyść finansowa niż refundacje, o których mowa w lit. c).

3. Organy celne wyznaczają termin, w którym towary czasowo wywiezione muszą być powrotnie przywiezione na obszar celny Unii w postaci produktów przetworzonych oraz dopuszczone do obrotu, aby mogły skorzystać z całkowitego lub częściowego zwolnienia z należności celnych przywozowych. Organy te mogą w rozsądnym zakresie przedłużyć ten termin na uzasadniony wniosek posiadacza pozwolenia.

Artykuł 260

Towary naprawiane nieodpłatnie

1. Jeżeli udowodniono organom celnym, że towary zostały naprawione nieodpłatnie ze względu na gwarancyjne zobowiązania umowne lub ustawowe lub istnienie wady fabrycznej lub materiałowej, towary te objęte są całkowitym zwolnieniem z należności celnych przywozowych.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku stwierdzenia wady fabrycznej lub materiałowej towarów w chwili ich pierwszego dopuszczenia do obrotu.

Artykuł 261

System standardowej wymiany

1. System standardowej wymiany pozwala, zgodnie z ust. 2–5, na zastąpienie produktu przetworzonego produktem przywiezionym („produktem zamiennym”).

2. Organy celne, na wniosek, zezwalają na zastosowanie systemu standardowej wymiany, jeżeli proces przetwarzania polega na naprawie wadliwych towarów unijnych niepodlegających środkom ustanowionym w ramach wspólnej polityki rolnej lub specjalnym ustaleniom, które mają zastosowanie do niektórych towarów powstałych w wyniku przetworzenia produktów rolnych.

3. Produkty zamienne muszą mieć ten sam ośmiocyfrowy kod Nomenklatury scalonej, taką samą jakość handlową i takie same parametry techniczne jak towary wadliwe, w przypadku gdyby te ostatnie zostały poddane naprawie.

4. Jeżeli towary wadliwe były używane przed wywozem, to produkty zamienne również muszą być produktami użytkowymi.

Organy celne odstępują jednak od stosowania wymogu określonego w pierwszym akapicie, w przypadku gdy produkt zamienny został wydany nieodpłatnie ze względu na gwarancyjne zobowiązania umowne lub ustawowe lub ze względu na istnienie wady materiałowej lub fabrycznej.

5. Przepisy, które miałyby zastosowanie do produktów przetworzonych, stosuje się również do produktów zamiennych.

Artykuł 262

Uprzedni przywóz produktów zamiennych

1. Organy celne zezwalają, na warunkach przez nie określonych, na wniosek osoby zainteresowanej, aby produkty zamienne zostały przywiezione zanim zostaną wywiezione towary wadliwe.

Taki uprzedni przywóz produktu zamiennego wymaga złożenia zabezpieczenia pokrywającego kwotę należności celnych przywozowych, która byłaby wymagana, gdyby towary wadliwe nie zostały wywiezione zgodnie z ust. 2.

2. Towary wadliwe muszą zostać wywiezione w terminie dwóch miesięcy od dnia przyjęcia przez organy celne zgłoszenia do dopuszczenia do obrotu produktów zamiennych.

3. W wyjątkowych okolicznościach, jeżeli towary wadliwe nie mogą zostać wywiezione w terminie, o którym mowa w ust. 2, organy celne na uzasadniony wniosek posiadacza pozwolenia mogą w rozsądnym zakresie przedłużyć ten termin.

TYTUŁ VIII

TOWARY WYPROWADZANE POZA OBSZAR CELNY UNII

ROZDZIAŁ 1

Formalności przed wyprowadzeniem towarów

Artykuł 263

Składanie deklaracji poprzedzającej wyprowadzenie

1. Towary, które mają zostać wyprowadzone poza obszar celny Unii zostają objęte deklaracją poprzedzającą wyprowadzenie, którą należy złożyć we właściwym urzędzie celnym w określonym terminie, zanim towary zostaną wyprowadzone poza obszar celny Unii.

2. Wymóg, o którym mowa w ust. 1, uchyla się:

a) w odniesieniu do środków transportu i towarów nimi przewożonych, które jedynie przemieszczają się przez wody terytorialne lub przestrzeń powietrzną obszaru celnego Unii, bez zatrzymywania się na tym obszarze; lub

b) w szczególnych przypadkach, w których jest to należycie uzasadnione ze względu na rodzaj towarów lub obrotu lub gdy wymagają tego umowy międzynarodowe.

3. Deklaracja poprzedzająca wyprowadzenie przybiera jedną z następujących form:

a) zgłoszenia celnego, jeżeli towary, które mają zostać wyprowadzone poza obszar celny Unii zostają są objęte procedurą celną, dla której wymagane jest takie zgłoszenie celne;

b) zgłoszenia do powrotnego wywozu zgodnie z art. 270;

c) wywozowej deklaracji skróconej zgodnie z art. 271.

4. Deklaracja poprzedzająca wyprowadzenie zawiera dane niezbędne do analizy ryzyka do celów bezpieczeństwa i ochrony.

Artykuł 264

Analiza ryzyka

Urząd celny, w którym składa się deklarację poprzedzającą wyprowadzenie, o której mowa w art. 263, zapewnia, by w określonym terminie przeprowadzona została na podstawie tej deklaracji analiza ryzyka, przede wszystkim do celów bezpieczeństwa i ochrony, i podejmuje niezbędne środki w oparciu o wyniki tej analizy ryzyka.

Artykuł 265**Przekazanie uprawnień**

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 284, w celu określenia:

- a) terminu, o którym mowa w art. 263 ust. 1, na złożenie deklaracji poprzedzającej wyprowadzenie zanim towary zostaną wyprowadzone poza obszar celny Unii z uwzględnieniem rodzaju obrotu;
- b) szczególnych przypadków, w których uchyla się wymóg złożenia deklaracji poprzedzającej wyprowadzenie zgodnie z art. 263 ust. 2 lit. c)

Artykuł 266**Przyznanie uprawnień wykonawczych**

Komisja ustala w drodze aktów wykonawczych termin na przeprowadzenie analizy ryzyka, o którym to terminie mowa w art. 264, z uwzględnieniem terminu, o którym mowa w art. 263 ust. 1.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

ROZDZIAŁ 2**Formalności przy wyprowadzeniu towarów****Artykuł 267****Dozór celny i formalności przy wyprowadzeniu towarów**

1. Towary, które mają zostać wyprowadzone poza obszar celny Unii podlegają dozorowi celnemu i mogą zostać poddane kontrolom celnym. W stosownych przypadkach organy celne mogą wyznaczyć obowiązującą trasę oraz obowiązujący termin, w którym towary mają zostać wyprowadzone poza obszar celny Unii.

2. Towary, które mają zostać wyprowadzone poza obszar celny Unii przedstawia organom celnym jedna z następujących osób:

- a) osoba wyprowadzająca towary poza obszar celny Unii;
- b) osoba, w której imieniu lub na której rzecz działa osoba wyprowadzająca towary poza obszar celny Unii;
- c) osoba, która przejmuje odpowiedzialność za przewóz towarów przed ich wyprowadzeniem poza obszar celny Unii.

3. Towary, które mają zostać wyprowadzone poza obszar celny Unii podlegają odpowiednio:

- a) zwrotowi lub umorzeniu należności celnych przywózowych;
- b) wypłaceniu refundacji wywozowych;
- c) pobraniu należności celnych wywozowych;
- d) formalnościom wymaganych na podstawie obowiązujących przepisów dotyczących innych należności;
- e) zakazom i ograniczeniom – w tym kontrolom, które skierowane są przeciwko prekursorom narkotyków, towarom naruszającym pewne prawa własności intelektualnej oraz gotówce — uzasadnionym m.in. względami moralności publicznej, porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego, ochrony zdrowia i życia ludzi, zwierząt lub roślin, ochrony środowiska, ochrony dóbr kultury narodowej posiadających wartość artystyczną, historyczną lub archeologiczną oraz ochrony własności przemysłowej lub handlowej, a także wdrażania środków ochrony zasobów rybołówstwa i zarządzania tymi zasobami oraz środków polityki handlowej.

4. Zwolnienie do wyprowadzenia udzielane jest przez organy celne, pod warunkiem że dane towary zostaną wyprowadzone poza obszar celny Unii w tym samym stanie, w jakim znajdowały się w momencie:

- a) przyjęcia zgłoszenia celnego lub zgłoszenia do powrotnego wywozu; lub
- b) złożenia wywozowej deklaracji skróconej.

Artykuł 268**Przyznanie uprawnień wykonawczych**

Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące wyprowadzenia, o którym mowa w art. 267.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

ROZDZIAŁ 3**Wywóz i powrotny wywóz****Artykuł 269****Wywóz towarów unijnych**

1. Towary unijne, które mają zostać wyprowadzone poza obszar celny Unii, zostają objęte procedurą wywozu.

2. Ust. 1 nie stosuje się do jakiegokolwiek z następujących towarów unijnych:

- a) towarów objętych procedurą uszlachetniania biernego;
- b) towarów wywozowanych poza obszar celny Unii po tym, jak zostały objęte procedurą końcowego przeznaczenia;
- c) towarów dostarczanych, zwolnionych z VAT lub podatku akcyzowego, jako zapasy statku powietrznego lub wodnego, niezależnie od miejsca przeznaczenia tego statku, przy czym niezbędne jest udokumentowanie takich zapasów;
- d) towarów objętych procedurą tranzytu wewnętrznego;
- e) towarów czasowo przemieszczanych poza obszar celny Unii zgodnie z art. 155.

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 2 lit. a), b) oraz c), obowiązują formalności dotyczące wywozowego zgłoszenia celnego określone w prawie celnym.

Artykuł 270

Powrotny wywóz towarów nieunijnych

1. Towary nieunijne, które mają zostać wywozowane poza obszar celny Unii podlegają zgłoszeniu do powrotnego wywozu składanemu we właściwym urzędzie celnym.
2. Art. 158–195 stosuje się do zgłoszenia do powrotnego wywozu.
3. Ust. 1 nie stosuje się do jakichkolwiek z następujących towarów:
  - a) objętych procedurą tranzytu zewnętrznego, które są jedynie przewożone przez obszar celny Unii;
  - b) przeładowywanych w wolnym obszarze celnym lub bezpośrednio powrotnie wywożonych z tego obszaru;
  - c) czasowo składowanych, które są bezpośrednio powrotnie wywożone z magazynu czasowego składowania.

ROZDZIAŁ 4

Wywozowa deklaracja skrócona

Artykuł 271

Złożenie wywozowej deklaracji skróconej

1. Jeżeli towary mają zostać wywozowane poza obszar celny Unii i nie jest złożona deklaracja poprzedzająca

wyprowadzenie w formie zgłoszenia celnego ani zgłoszenia do powrotnego wywozu, w urzędzie celnym wywozowania składa się wywozową deklarację skróconą.

Organy celne mogą wyrazić zgodę na złożenie wywozowej deklaracji skróconej w innym urzędzie celnym, jeżeli urząd ten bezzwłocznie przekaże lub udostępni w drodze elektronicznej niezbędne dane urzędowi celnemu wywozowania.

2. Wywozową deklarację skróconą składa przewoźnik.

Niezależnie od obowiązków przewoźnika wywozową deklarację skróconą może zamiast niego złożyć jedna z następujących osób:

- a) eksporter, nadawca lub inna osoba, w której imieniu lub na której rzecz działa przewoźnik;
- b) każda osoba, która jest w stanie przedstawić przedmiotowe towary lub spowodować ich przedstawienie w urzędzie celnym wywozowania.

3. Organy celne mogą wyrazić zgodę, aby handlowe, portowe lub transportowe systemy teleinformatyczne mogły być wykorzystane do złożenia wywozowej deklaracji skróconej, pod warunkiem że zawierają one dane niezbędne do takiej deklaracji i że dane te są dostępne w określonym terminie przed wywozowaniem towarów poza obszar celny Unii.

4. Organy celne mogą zezwolić, by złożenie wywozowej deklaracji skróconej zostało zastąpione złożeniem powiadomienia oraz umożliwieniem dostępu do danych z wywozowej deklaracji skróconej w systemie teleinformatycznym przedsiębiorcy.

Artykuł 272

Sprostowanie i unieważnienie wywozowej deklaracji skróconej

1. Zgłaszający, na wniosek, za zgodą organów celnych może po złożeniu deklaracji sprostować jedną lub kilka jej danych.

Sprostowanie nie jest możliwe, jeżeli organy celne:

- a) poinformowały osobę, która złożyła wywozową deklarację skróconą, o zamiarze przeprowadzenia rewizji towarów;

- b) stwierdziły w co najmniej jednym przypadku nieprawidłowość lub niekompletność danych zawartych w wywozowej deklaracji skróconej;
- c) wyraziły już zgodę na zwolnienie towarów do wyprowadzenia.

2. Jeżeli towary, w odniesieniu do których złożono wywozową deklarację skróconą nie zostaną wyprowadzone poza obszar celny Unii, organy celne unieważniają deklarację, jeżeli jest spełniony jeden z następujących warunków:

- a) na wniosek zgłaszającego;
- b) w terminie 150 dni po złożeniu deklaracji.

Artykuł 273

Przyznanie uprawnień wykonawczych

Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące:

- a) składania wywozowej deklaracji skróconej, o którym mowa w art. 271;
- b) sprostowania wywozowej deklaracji skróconej zgodnie z art. 272 ust. 1 akapit pierwszy;
- c) unieważnienia wywozowej deklaracji skróconej zgodnie z art. 272 ust. 2.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

ROZDZIAŁ 5

Powiadomienie o powrotnym wywozie

Artykuł 274

Złożenie powiadomienia o powrotnym wywozie

1. Powiadomienie o powrotnym wywozie składa się, jeżeli towary nieunijne, o których mowa w art. 270 ust. 3 lit. b) i c) są wyprowadzane poza obszar celny Unii i uchylony jest wymóg złożenia wywozowej deklaracji skróconej w odniesieniu do tych towarów.

2. Powiadomienie o powrotnym wywozie składa w urzędzie celnym wyprowadzenia towarów osoba odpowiedzialna za przedstawienie towarów przy wyprowadzeniu zgodnie z art. 267 ust. 2.

3. Powiadomienie o powrotnym wywozie zawiera dane niezbędne do zamknięcia procedury wolnego obszaru celnego lub do zakończenia czasowego składowania.

Organy celne mogą wyrazić zgodę aby handlowe, portowe lub transportowe systemy teleinformatyczne mogły być wykorzystane do złożenia powiadomienia o powrotnym wywozie, jeżeli zawierają one dane niezbędne do takiego powiadomienia i dane te są dostępne przed wyprowadzeniem towarów poza obszar celny Unii.

4. Organy celne mogą wyrazić zgodę, aby złożenie powiadomienia o powrotnym wywozie zostało zastąpione złożeniem powiadomienia oraz udostępnieniem danych zawartych w powiadomieniu o powrotnym wywozie w systemie teleinformatycznym przedsiębiorcy.

Artykuł 275

Sprostowanie i unieważnienie powiadomienia o powrotnym wywozie

1. Zgłaszający, na wniosek, za zgodą organów celnych może po złożeniu powiadomienia o powrotnym wywozie sprostować jedną lub kilka jego danych.

Sprostowanie nie jest możliwe, jeżeli organy celne:

- a) poinformowały osobę, która złożyła powiadomienie o powrotnym wywozie, o zamiarze przeprowadzenia rewizji towarów;
- b) stwierdziły w co najmniej jednym przypadku nieprawidłowość lub niekompletność danych zawartych w powiadomieniu o powrotnym wywozie;
- c) wyraziły już zgodę na zwolnienie towarów do wyprowadzenia.

2. Jeżeli towary, w odniesieniu do których złożono powiadomienie o powrotnym wywozie nie zostaną wyprowadzone poza obszar celny Unii, organy celne unieważniają to powiadomienie, jeżeli spełniony jest jeden z następujących warunków:

- a) na wniosek zgłaszającego;
- b) w terminie 150 dni po złożeniu powiadomienia.

Artykuł 276

Przyznanie uprawnień wykonawczych

Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące:

- a) składania powiadomienia o powrotnym wywozie, o którym mowa w art. 274;
- b) sprostowania powiadomienia o powrotnym wywozie zgodnie z art. 275 ust. 1 akapit pierwszy;
- c) unieważnienia powiadomienia o powrotnym wywozie zgodnie z art. 275 ust. 2.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

ROZDZIAŁ 6

Zwolnienie z należności celnych wywozowych

Artykuł 277

Zwolnienie czasowo wywiezionych towarów unijnych z należności celnych wywozowych

Nie naruszając przepisów art. 259 towary unijne, które zostały czasowo wywiezione poza obszar celny Unii, korzystają ze zwolnienia z należności celnych wywozowych pod warunkiem ich powrotnego przywozu.

TYTUŁ IX

**SYSTEMY TELEINFORMATYCZNE, UPROSZCZENIA,
PRZEKAZANIE UPRAWNIENI, PROCEDURA KOMITETU I
PRZEPISY KOŃCOWE**

ROZDZIAŁ 1

Rozwój systemów teleinformatycznych

Artykuł 278

Środki przejściowe

Środki wymiany i przechowywania informacji, inne niż techniki elektronicznego przetwarzania danych, o których mowa w art. 6 ust. 1, można wykorzystywać przejściowo, najpóźniej do dnia 31 grudnia 2020 r., w sytuacji gdy nie zostały jeszcze wdrożone systemy teleinformatyczne niezbędne do stosowania przepisów kodeksu.

Artykuł 279

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych, zgodnie z art. 284, określających przepisy dotyczące wymiany i przechowywania danych w sytuacji, o której mowa w art. 278.

Artykuł 280

Program prac

1. W celu wspierania rozwoju systemów teleinformatycznych, o których mowa w art. 278, oraz zarządzania ustalaniem okresów przejściowych, Komisja do dnia 1 maja 2014 r. sporządzi program prac dotyczący rozwoju i wykorzystywania systemów teleinformatycznych, o których mowa w art. 16 ust. 1.

2. Program prac, o którym mowa w ust. 1, ma następujące priorytety:

- a) zharmonizowana wymiana informacji na podstawie przyjętych międzynarodowo modeli danych i formatów komunikatów;
- b) przeprojektowanie procesów celnych i procesów dotyczących cła w celu poprawy ich skuteczności, wydajności i jednolitego stosowania oraz ograniczenia kosztów dostosowania; oraz
- c) zaproponowanie przedsiębiorcom szerokiego zakresu elektronicznych usług celnych, które pozwolą im na porozumiewanie się z organami celnymi w dowolnym państwie członkowskim w taki sam sposób.

3. Program prac, o którym mowa w ust. 1, jest regularnie aktualizowany.

Artykuł 281

Przyznanie uprawnień wykonawczych

Komisja przyjmuje program prac, o którym mowa w art. 280, w drodze aktów wykonawczych.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

Jeżeli komitet nie wyda żadnej opinii, Komisja nie przyjmuje aktów wykonawczych, o których mowa w ust. 1, i stosuje się art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

ROZDZIAŁ 2

Uproszczenia w stosowaniu przepisów prawa celnego

Artykuł 282

Testy

Komisja może zezwolić jednemu państwu członkowskiemu lub większej ich liczbie, na ich wniosek, na testowanie, przez ograniczony czas, dalszych uproszczeń w stosowaniu przepisów prawa celnego, zwłaszcza w kwestiach związanych z IT. Testowanie nie wpływa na stosowanie przepisów prawa celnego w tych państwach członkowskich, które w nim nie uczestniczą, i jest poddawane okresowej ocenie.

Artykuł 283

Przyznanie uprawnień wykonawczych

Komisja przyjmuje decyzje, o których mowa w art. 282, w drodze aktów wykonawczych.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 285 ust. 4.

ROZDZIAŁ 3

Przekazanie uprawnień i procedura komitetowa

Artykuł 284

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w artykułach: 2, 7, 10, 20, 24, 31, 36, 40, 62, 65, 75, 88, 99, 106, 115, 122, 126, 131, 142, 151, 156, 160, 164, 168, 175, 180, 183, 186, 196, 206, 212, 213, 221, 224, 231, 235, 253, 265, oraz 279 powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 30 października 2013 r.. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 2, 7, 10, 20, 24, 31, 36, 40, 62, 65, 75, 88, 99, 106, 115, 122, 126, 131, 142, 151, 156, 160, 164, 168, 175, 180, 183, 186, 196, 206, 212, 213, 221, 224, 231, 235, 253, 265, oraz 279, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie artykułów wymienionych w art. 2, 7, 10, 20, 24, 31, 36, 40, 62, 65, 75, 88, 99, 106, 115, 122, 126, 131, 142, 151, 156, 160, 164, 168, 175, 180, 183, 186, 196, 206, 212, 213, 221, 224, 231, 235, 253,

265, lub 279 wchodzi w życie tylko jeżeli Parlament Europejski ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub jeżeli, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 285

Procedura komitetu

1. Komisję wspiera Komitet Kodeksu Celnego. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 8 rozporządzenia (UE) nr 182/2011 w związku z art. 4 tego rozporządzenia.

4. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

5. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 8 rozporządzenia (UE) nr 182/2011 w związku z art. 5 tego rozporządzenia.

6. Jeżeli opinia komitetu ma zostać uzyskana w drodze procedury pisemnej i dokonano odesłania do niniejszego ustępu, procedura ta zostaje zakończona bez osiągnięcia rezultatu, wyłącznie jeżeli przed upływem terminu przekazania opinii przewodniczący komitetu postanowi o jej zakończeniu.

ROZDZIAŁ 4

Przepisy końcowe

Artykuł 286

Uchylenie i zmiana obowiązującego prawodawstwa

1. Rozporządzenie (WE) nr 450/2008 zostaje uchylone.

2. Rozporządzenie (EWG) nr 3925/91, rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 oraz rozporządzenie (WE) nr 1207/2001 zostają uchylone od dnia, o którym mowa w art. 288 ust. 2.

3. Odesłania do uchylonych rozporządzeń należy odczytywać jako odesłania do niniejszego rozporządzenia, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku.

4. W art. 3 ust. 1 tiret szóste rozporządzenia (EWG) nr 2913/92 z dniem 1 stycznia 2014 r. skreśla się frazę „oraz Majotty”.

5. W art. 9 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (EWG) nr 2658/87 z dniem, o którym mowa w art. 288 ust. 2, uchyla się tiret pierwsze.

Artykuł 287

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 9 października 2013 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady
V. LEŠKEVIČIUS
Przewodniczący

Artykuł 288

Stosowanie

1. Artykuły: 2, 7, 8, 10, 11, 17, 20, 21, 24, 25, 31, 32, 36, 37, 40, 41, 50, 52, 54, 58, 62, 63, 65, 66, 68, 75, 76, 88, 99, 100, 106, 107, 115, 122, 123, 126, 131, 132, 138, 142, 143, 151, 152, 156, 157, 160, 161, 164, 165, 168, 169, 175, 176, 178, 180, 181, 183, 184, 186, 187, 193, 196, 200, 206, 207, 209, 212, 213, 216, 217, 221, 222, 224, 225, 231, 232, 235, 236, 239, 253, 265, 266, 268, 273, 276, 279, 280, 281, 283, 284, 285 oraz 286 stosuje się do dnia 30 października 2013 r..

2. Artykuły inne niż określone w ust. 1, stosuje się od dnia 1 czerwca 2016 r..

ZAŁĄCZNIK

TABELA KORELACJI

Rozporządzenie (WE) nr 450/2008	Niniejsze rozporządzenie
art. 1 ust. 1 i 2	art. 1 ust. 1 i 2
art. 1 ust. 3 akapit pierwszy	art. 1 ust. 3
art. 1 ust. 3 akapit drugi	art. 2
art. 2	art. 3
art. 3	art. 4
art. 4 pkt 1–8	art. 5 pkt 1–8
art. 4 pkt 9	art. 5 pkt 9 i 10
art. 4 pkt 10	art. 5 pkt 12
art. 4 pkt 11 i 12	art. 5 pkt 15 i 16
art. 4 pkt 13–17	art. 5 pkt 18–22
art. 4 pkt 18 lit. a) zdanie pierwsze	art. 5 pkt 23 lit. a)
art. 4 pkt 18 lit. a) zdanie drugie	art. 130 ust. 3
art. 4 pkt 18 lit. b) i c)	art. 5 pkt 23 lit. b) i c)
art. 4 pkt 19–26	art. 5 pkt 24–31
art. 4 pkt 27–32	art. 5 pkt 23–38
art. 4 pkt 33	—
art. 5 ust. 1 akapit pierwszy	art. 6 ust. 1
art. 5 ust. 1 akapity drugi i trzeci	art. 6 ust. 3 i art. 7 lit. b)
art. 5 ust. 2	art. 6 ust. 2, art. 7 lit. a) i art. 8 ust. 1 lit. a)
art. 6	art. 12
art. 7	art. 13
art. 8	art. 14
art. 9	art. 15
art. 10 ust. 1	art. 9 i art. 16 ust. 1
art. 10 ust. 2	art. 10, art. 11 i art. 17
art. 11 ust. 1 akapity pierwszy i drugi	art. 18
art. 11 ust. 1 akapit trzeci	art. 18 ust. 2 akapit pierwszy
art. 11 ust. 2	art. 18 ust. 3
art. 11 ust. 3 lit. a)	art. 18 ust. 2, akapit drugi i art. 21
art. 11 ust. 3 lit. b)	art. 21
art. 11 ust. 3 lit. c)	—
art. 12 ust. 1	art. 19 ust. 1
art. 12 ust. 2 akapit pierwszy	art. 19 ust. 2 akapit pierwszy
art. 12 ust. 2 akapit drugi	art. 19 ust. 2 akapit drugi i art. 20 lit. b)

Rozporządzenie (WE) nr 450/2008	Niniejsze rozporządzenie
art. 13 ust. 1	art. 38 ust. 1
art. 13 ust. 2	art. 38 ust. 2 i 3
art. 13 ust. 3	art. 38 ust. 4
art. 13 ust. 4	art. 38 ust. 5 zdanie pierwsze
art. 13 ust. 5	—
art. 13 ust. 6	art. 23 ust. 2
art. 14	art. 39
art. 15 ust. 1 lit. a)	art. 22, art. 24 lit. a) – lit. g) i art. 25 lit. a) i lit. b)
art. 15 ust. 1 lit. b)	art. 23 ust. 4 lit. b) i art. 25 lit. c)
art. 15 ust. 1 lit. c)	—
art. 15 ust. 1 lit. d)	art. 22 ust. 1 akapit trzeci i 24 lit. a)
art. 15 ust. 1 lit. e)	art. 40 lit. b)
art. 15 ust. 1 lit. f)	art. 25 lit. b)
art. 15 ust. 1 lit. g)	art. 23 ust. 4 lit. b), 24 lit. h), art. 24 lit. c), art. 28, art. 31 lit. bb) i art. 32
art. 15 ust. 1 lit. h)	—
art. 15 ust. 2	—
art. 16 ust. 1	art. 224 ust. 1 akapity pierwszy i drugi
art. 16 ust. 2	art. 22 ust. 3 akapity pierwszy i drugi
art. 16 ust. 3	art. 22 ust. 2
art. 16 ust. 4 akapit pierwszy	art. 22 ust. 6 akapit pierwszy zdanie pierwsze
art. 16 ust. 4 akapit drugi	art. 22 ust. 6 akapit pierwszy zdanie drugie i art. 22 ust. 7
art. 16 ust. 5 lit. a)	art. 22 ust. 6 akapit drugi i art. 24 lit. g)
art. 16 ust. 5 lit. b)	art. 24 lit. f)
art. 16 ust. 6	art. 23 ust. 3
art. 16 ust. 7	art. 29
art. 17	art. 26
art. 18 ust. 1– ust. 3	art. 27
art. 18 ust. 4	art. 32
art. 19 ust. 1	art. 28 ust. 1 lit. a)
art. 19 ust. 2 i 3	art. 28 ust. 2 i 3
art. 19 ust. 4	art. 28 ust. 4 akapit pierwszy i akapit drugi zdanie pierwsze
art. 19 ust. 5	art. 31 lit. a)
art. 20 ust. 1–4	art. 33
art. 20 ust. 5	art. 34 ust. 4
art. 20 ust. 6 akapit pierwszy	art. 34 ust. 5 zdanie pierwsze
art. 20 ust. 6 akapit drugi	art. 34 ust. 6

Rozporządzenie (WE) nr 450/2008	Niniejsze rozporządzenie
art. 20 ust. 7	art. 22, 23, 24, 25 i 32
art. 20 ust. 8 lit. a)	art. 34 ust. 1–3
art. 20 ust. 8 lit. b)	art. 34 ust. 9 i art. 37 ust. 1 lit. a)
art. 20 ust. 8 lit. c)	art. 34 ust. 11 i art. 37 ust. 2
art. 20 ust. 9	art. 35, art. 36 lit. b) i art. 37 ust. 1 lit. c) i d)
art. 21	art. 42
art. 22	art. 43
art. 23	art. 44
art. 24 ust. 1 i 2	art. 45 ust. 1 i 2
art. 24 ust. 3 akapit pierwszy	art. 45 ust. 3
art. 24 ust. 3 akapit drugi	—
art. 25 ust. 1	art. 46 ust. 1
art. 25 ust. 2 akapit pierwszy	art. 46 ust. 2
art. 25 ust. 2 akapity drugi i trzeci	art. 46 ust. 3
art. 25 ust. 3	art. 46 ust. 4–8 i art. 50 ust. 1
art. 26	art. 47
art. 27	art. 48
art. 28 ust. 1 i 2	art. 49
art. 28 ust. 3	art. 50 ust. 2
art. 29	art. 51
art. 30 ust. 1	art. 52
art. 30 ust. 2	—
art. 31 ust. 1	art. 53 ust. 1
art. 31 ust. 2	art. 53 ust. 3
art. 31 ust. 3	art. 54
art. 32	art. 55
art. 33 ust. 1–4	art. 56 ust. 1–4
art. 33 ust. 5	art. 56 ust. 5 i art. 58 ust. 1
art. 34	art. 57 ust. 1, 2 i 3
art. 35	art. 59
art. 36	art. 60
art. 37	art. 61
art. 38	art. 62, 63, 67 i 68
art. 39 ust. 1 i 2	art. 64 ust. 1 i 2
art. 39 ust. 3	art. 64 ust. 3 akapit pierwszy
art. 39 ust. 4 i 5	art. 64 ust. 4 i 5

Rozporządzenie (WE) nr 450/2008	Niniejsze rozporządzenie
art. 39 ust. 6	art. 64 ust. 3 akapit drugi, art. 64 ust. 6 i art. 63–68
art. 40	art. 69
art. 41	art. 70
art. 42 ust. 1	art. 74 ust. 1
art. 42 ust. 2	art. 74 ust. 2 lit. a)–c) i lit. d) zdanie wprowadzające
art. 42 ust. 3	art. 74 ust. 3
art. 43 lit. a)	art. 71, 72 i 76 lit. a)
art. 43 lit. b)	art. 74 ust. 2 lit. d) ppkt (i), (ii) i (iii)
art. 43 lit. c)	—
art. 43 lit. d)	art. 73, art. 75 i art. 76 lit. b) i lit. c)
art. 44	art. 77
art. 45	art. 78
art. 46	art. 79
art. 47	art. 80
art. 48	art. 81
art. 49	art. 82
art. 50	art. 83
art. 51	art. 84
art. 52	art. 85
art. 53 ust. 1–3	art. 86 ust. 1–3
art. 53 ust. 4	art. 86 ust. 6
art. 54 lit. a) i lit. b)	art. 86 ust. 5 i art. 88 lit. a)
art. 54 lit. c)	art. 86 ust. 4 i art. 88 lit. b)
art. 55 ust. 1	art. 87 ust. 1
art. 55 ust. 2 akapit pierwszy	art. 87 ust. 2
art. 55 ust. 2 akapit drugi	art. 88 lit. c)
art. 55 ust. 3 i 4	art. 87 ust. 3 i 4
art. 56 ust. 1–5	art. 89 ust. 1–5
art. 56 ust. 6	art. 89 ust. 7
art. 56 ust. 7	art. 89 ust. 9
art. 56 ust. 8	art. 89 ust. 2 akapit drugi
art. 56 ust. 9 tiret pierwsze	art. 100 ust. 1 lit. b)
art. 56 ust. 9 tiret drugie	art. 89 ust. 8 i art. 99 lit. a)
art. 56 ust. 9 tiret trzecie	art. 89 ust. 2 akapit drugi
art. 57 ust. 1 i 2	art. 90
art. 57 ust. 3	art. 100 ust. 1 lit. a)

Rozporządzenie (WE) nr 450/2008	Niniejsze rozporządzenie
art. 58 akapit pierwszy	art. 91
art. 58 akapit drugi	—
art. 59 ust. 1 akapit pierwszy	art. 100 ust. 1
art. 59 ust. 1 akapit drugi	art. 99 lit. b)
art. 59 ust. 2	art. 92 ust. 2
art. 60	art. 93
art. 61	art. 94
art. 62 ust. 1 i 2	art. 95 ust. 1 i 2
art. 62 ust. 3	art. 22, art. 24 lit. a)– lit. g), art. 25 lit. a) i b) oraz art. 99 lit. c)
art. 63 ust. 1 i 2	—
art. 63 ust. 3 lit. a)	—
art. 63 ust. 3 lit. b)	art. 96 ust. 1 lit. a), art. 96 ust. 2, art. 100 ust. 1 lit. c) i art. 100 ust. 2
art. 63 ust. 3 lit. c)	art. 96 ust. 1 lit. b), art. 96 ust. 2, art. 100 ust. 1 lit. c) i art. 100 ust. 2
art. 64	art. 97
art. 65 ust. 1 i 2	art. 98
art. 65 ust. 3	art. 99 lit. d) i art. 100 ust. 1 lit. b)
art. 66	art. 101 ust. 1 i 2
art. 67 ust. 1 akapity pierwszy i drugi	art. 102 ust. 1
art. 67 ust. 1 akapit trzeci	art. 106
art. 67 ust. 2 i 3	art. 102 ust. 2 i ust. 3 akapit pierwszy
art. 68 ust. 1 i 2	art. 103 ust. 1 i 2
art. 68 ust. 3	art. 103 ust. 3 lit. a)
art. 68 ust. 4	art. 103 ust. 4
art. 69	art. 104
art. 70	art. 105 ust. 1–5
art. 71	art. 105 ust. 6
art. 72 ust. 1 i 2	art. 108 ust. 1 i 2
art. 72 ust. 3	art. 108 ust. 3 i art. 115
art. 73	art. 109
art. 74	art. 110
art. 75	art. 111
art. 76	—
art. 77 ust. 1 akapit pierwszy	art. 112 ust. 1
art. 77 ust. 1 akapity drugi i trzeci	art. 112 ust. 2
art. 77 ust. 2	art. 112 ust. 3
art. 77 ust. 3	art. 112 ust. 4

Rozporządzenie (WE) nr 450/2008	Niniejsze rozporządzenie
art. 78 ust. 1 akapit pierwszy	art. 113
art. 78 ust. 1 akapit drugi	art. 99 lit. d) i art. 100 ust. 1 lit. b)
art. 78 ust. 2–4	art. 114 ust. 1–3
art. 78 ust. 5	art. 114 ust. 4
art. 79 ust. 1	art. 116 ust. 1
art. 79 ust. 2–5	art. 116 ust. 4–7
art. 80	art. 117 ust. 1
art. 81 ust. 1 i 2	art. 118 ust. 1 i 2
art. 81 ust. 3	art. 118 ust. 4
art. 82 ust. 1	art. 119 ust. 1
art. 82 ust. 2	art. 119 ust. 3
art. 83	art. 120 ust. 1
art. 84 ust. 1	art. 121 ust. 1
art. 84 ust. 2	art. 121 ust. 3
art. 85 zdanie pierwsze	art. 116 ust. 2, art. 117 ust. 2, art. 118 ust. 3, art. 119 ust. 2, art. 120 ust. 2, art. 121 ust. 2 i art. 123 ust. 1
art. 85 zdanie drugie	art. 106 ust. 3, art. 122 i art. 123 ust. 2
art. 86 ust. 1 zdanie wprowadzające	art. 124 ust. 1 zdanie wprowadzające i lit. a)
art. 86 ust. 1 lit. a)–c)	art. 124 ust. 1 lit. b)–d)
art. 86 ust. 1 lit. d) i e)	art. 124 ust. 1 lit. e)
art. 86 ust. 1 lit. f)–k)	art. 124 ust. 1 lit. f)–k)
art. 86 ust. 2 i 3	art. 124 ust. 2 i 3
art. 86 ust. 4–6	art. 124 ust. 5–7
art. 86 ust. 7	art. 126
art. 87 ust. 1	art. 127 ust. 1 i art. 127 ust. 2 lit. a)
art. 87 ust. 2 akapit pierwszy	art. 127 ust. 3 akapit pierwszy
art. 87 ust. 2 akapit drugi	art. 127 ust. 8
art. 87 ust. 3 akapit pierwszy lit. a)	art. 127 ust. 2 lit. b) i art. 131 lit. a)
art. 87 ust. 3 akapit pierwszy lit. b) i c)	art. 131 lit. b)
art. 87 ust. 3 akapit pierwszy lit. d)	art. 127 ust. 3 i art. 161 lit. a)
art. 87 ust. 3 akapit drugi	—
art. 88 ust. 1 akapit pierwszy zdanie pierwsze	art. 6 ust. 1
art. 88 ust. 1 akapit pierwszy zdanie drugie	art. 127 ust. 7
art. 88 ust. 1 akapit drugi	art. 6 ust. 2
art. 88 ust. 2	art. 127 ust. 4 akapit pierwszy
art. 88 ust. 3	art. 127 ust. 4 akapit drugi i ust. 3c
art. 88 ust. 4 akapit pierwszy	art. 133 ust. 1 akapit pierwszy

Rozporządzenie (WE) nr 450/2008	Niniejsze rozporządzenie
art. 88 ust. 4 akapity drugi i trzeci	art. 6 ust. 2 i art. 7 lit. a)
art. 89 ust. 1	art. 129 ust. 1
art. 89 ust. 2	—
art. 90	art. 130 ust. 1
art. 91	art. 134
art. 92 ust. 1 akapit pierwszy	art. 135 ust. 1
art. 92 ust. 1 akapit drugi	art. 135 ust. 2
art. 92 ust. 1 akapit trzeci	—
art. 92 ust. 2–5	art. 135 ust. 3–6
art. 93 ust. 1	art. 136
art. 93 ust. 2	—
art. 94	art. 137
art. 95 ust. 1	art. 139 ust. 1
art. 95 ust. 2 i 3	art. 139 ust. 3 i 4
art. 95 ust. 4	art. 139 ust. 6
art. 96 ust. 1 i 2	art. 140
art. 96 ust. 3	art. 139 ust. 7
art. 97 ust. 1	art. 149
art. 97 ust. 2	art. 150
art. 98 ust. 1	art. 144
art. 98 ust. 2	art. 139 ust. 5
art. 99	art. 141 ust. 1
art. 100	art. 141 ust. 2
art. 101 ust. 1	art. 153 ust. 1
art. 101 ust. 2 lit. a)	art. 153 ust. 2 i art. 133 lit. a)
art. 101 ust. 2 lit. b)	art. 156 lit. b) i art. 157
art. 101 ust. 2 lit. c)	art. 153 ust. 3 i 156 lit. c)
art. 102	art. 154
art. 103	art. 155 ust. 2 i 156 lit. d)
art. 104 ust. 1	art. 158 ust. 1
art. 104 ust. 2	art. 158 ust. 3
art. 105 ust. 1	art. 159 ust. 1 i 2
art. 105 ust. 2 lit. a) i lit. b)	art. 159 ust. 3 i 161 lit. a)
art. 105 ust. 2 lit. c)	art. 22 ust. 1 akapit trzeci, art. i art. 25 lit. c)
art. 106 ust. 1 akapit pierwszy zdanie pierwsze	art. 179 ust. 1 akapit pierwszy
art. 106 ust. 1 akapit pierwszy zdanie drugie	—
art. 106 ust. 2	art. 179 ust. 3 i 6

Rozporządzenie (WE) nr 450/2008	Niniejsze rozporządzenie
art. 106 ust. 3	art. 179 ust. 5
art. 106 ust. 4 akapit pierwszy lit. a)	art. 22, art. 24 lit. a)– lit. g) i art. 25 lit. a) i b)
art. 106 ust. 4 akapit pierwszy lit. b)	art. 23 ust. 4 lit. a) i art. 24 lit. h)
art. 106 ust. 4 akapit pierwszy lit. c)	art. 179 ust. 1 akapit drugi, art. 179 ust. 2 i art. 180
art. 106 ust. 4 akapit pierwszy lit. d)	art. 22 ust. 1 akapit trzeci i art. 24 lit. a)
art. 106 ust. 4 akapit pierwszy lit. e)	art. 25 lit. b)
art. 106 ust. 4 akapit pierwszy lit. f)	art. 23 ust. 4 lit. b), art. 24 lit. h), art. 28, 31 lit. b) i art. 32
art. 106 ust. 4 akapit pierwszy lit. g) i h)	art. 181
art. 106 ust. 4 akapit drugi	—
art. 107 ust. 1 zdanie pierwsze	art. 6 ust. 1
art. 107 ust. 1 zdanie drugie	art. 182 ust. 1
art. 107 ust. 2	art. 158 ust. 2
art. 107 ust. 3	art. 160, 161 lit. b), art. 182 ust. 2–4, art. 183 i 184
art. 108 ust. 1 akapit pierwszy, zdanie pierwsze	art. 162
art. 108 ust. 1 akapit pierwszy, zdanie drugie i trzecie	art. 170 ust. 4
art. 108 ust. 1 akapit drugi	art. 6 ust. 2, 7 lit. a) i art. 8 ust. 1 lit. a)
art. 108 ust. 2	art. 163 ust. 1 i 2
art. 108 ust. 3 akapit pierwszy	art. 6 ust. 1
art. 108 ust. 3 akapit drugi	—
art. 108 ust. 4	art. 163 ust. 3, art. 164 i art. 165 lit. b)
art. 109 ust. 1	art. 166 ust. 1
art. 109 ust. 2	art. 166 ust. 2 i art. 168 lit. a)
art. 109 ust. 3	art. 6 ust. 2, art. 7 lit. a), art. 8 ust. 1 lit. a) i art. 165 lit. a)
art. 110 ust. 1 akapit pierwszy	art. 167 ust. 1 akapit pierwszy
art. 110 ust. 1 akapit drugi	art. 167 ust. 1 akapit trzeci
art. 110 ust. 1 akapit trzeci	art. 167 ust. 2 i 3 oraz art. 168 lit. d)
art. 110 ust. 2 i 3	art. 167 ust. 4 i 5
art. 111 ust. 1	art. 170 ust. 1
art. 111 ust. 2 zdanie pierwsze	art. 170 ust. 2
art. 111 ust. 2 zdanie drugie	art. 170 ust. 3 lit. a) i lit. b)
art. 111 ust. 3	art. 170 ust. 3 lit. c)
art. 112 ust. 1 akapit pierwszy	art. 172 ust. 1
art. 112 ust. 1 akapit drugi zdanie pierwsze	art. 182 ust. 2
art. 112 ust. 1 akapit drugi zdanie drugie	art. 182 ust. 3
art. 112 ust. 2	—
art. 112 ust. 3	art. 172 ust. 2

Rozporządzenie (WE) nr 450/2008	Niniejsze rozporządzenie
art. 112 ust. 4	art. 176 lit. b)
art. 113 ust. 1 i 2	art. 173 ust. 1 i 2
art. 113 ust. 3	art. 173 ust. 3 i art. 176 lit. c)
art. 114 ust. 1	art. 174 ust. 1
art. 114 ust. 2 akapit pierwszy	art. 174 ust. 2
art. 114 ust. 2 akapit drugi	art. 175
art. 115 akapit pierwszy	art. 177 ust. 1
art. 115 akapit drugi	art. 177 ust. 2 i art. 178
art. 116 ust. 1	art. 185 ust. 1
art. 116 ust. 2 akapit pierwszy lit. a)	art. 22, art. 24 lit. a)–lit. g) i art. 25 lit. a) i b)
art. 116 ust. 2 akapit pierwszy lit. b)	art. 23 ust. 4 lit. a), art. 25 ust. 5, art. 24 lit. h) i art. 25 lit. c)
art. 116 ust. 2 akapit pierwszy lit. c) i d)	art. 185 ust. 2 i art. 186 lit. a)
art. 116 ust. 2 akapit pierwszy lit. e)	art. 22 ust. 1 akapit trzeci i art. 24 lit. a)
art. 116 ust. 2 akapit pierwszy lit. f)	art. 25 lit. b)
art. 116 ust. 2 akapit pierwszy lit. g)	art. 23 ust. 4 lit. b), art. 24 lit. h), art. 28, art. 31 lit. b) i art. 32
art. 116 ust. 2 akapit pierwszy lit. h) oraz i)	art. 186 lit. b) i art. 187
art. 116 ust. 2 akapit drugi	—
art. 117	art. 188
art. 118	art. 189
art. 119 ust. 1 i 2	art. 190
art. 119 ust. 3	art. 193
art. 120	art. 191
art. 121	art. 192
art. 122	art. 193
art. 123 ust. 1 i 2	art. 194
art. 123 ust. 3	art. 179 ust. 4
art. 124 ust. 1	art. 195 ust. 1
art. 124 ust. 2	art. 195 ust. 2 i 3 i art. 196
art. 125	art. 197
art. 126 ust. 1	art. 198 ust. 1
art. 126 ust. 2	art. 198 ust. 2 akapit pierwszy zdanie pierwsze
art. 127 ust. 1	art. 199
art. 127 ust. 2	art. 198 ust. 3 lit. d)
art. 128	art. 198 ust. 2 akapit pierwszy zdanie drugie i akapit drugi, art. 198 ust. 3 lit. a)–c) i art. 200
art. 129	art. 200
art. 130 ust. 1	art. 203 ust. 1 akapit pierwszy

Rozporządzenie (WE) nr 450/2008	Niniejsze rozporządzenie
art. 130 ust. 2–5	art. 203 ust. 2–5
art. 131 lit. a)	—
art. 131 lit. b)	art. 204
art. 132	art. 205
art. 133	art. 208 ust. 1
art. 134	art. 202, 203 ust. 1 akapit drugi, art. 203 ust. 6, art. 206, 207 i 209
art. 135	art. 210
art. 136 ust. 1	art. 211 ust. 1
art. 136 ust. 2 akapit pierwszy lit. a)	art. 22, art. 24 lit. a)–g) i art. 25 lit. a) i lit. b)
art. 136 ust. 2 akapit pierwszy lit. b)	art. 23 ust. 4 lit. a) i art. 24 lit. h)
art. 136 ust. 2 akapit pierwszy lit. c)	art. 212 lit. a)
art. 136 ust. 2 akapit pierwszy lit. d)	art. 22 ust. 1 akapit trzeci i art. 24 lit. aa)
art. 136 ust. 2 akapit pierwszy lit. e)	art. 25 lit. b)
art. 136 ust. 2 akapit pierwszy lit. f)	art. 23 ust. 4 lit. b), art. 24 lit. h), art. 28, art. 31 lit. b) i 32
art. 136 ust. 2 akapit pierwszy lit. g)	—
art. 136 ust. 2 akapit pierwszy lit. h)	—
art. 136 ust. 2 akapit drugi	—
art. 136 ust. 3 akapit pierwszy lit. a)	art. 211 ust. 3 akapit pierwszy lit. a)
art. 136 ust. 3 akapit pierwszy lit. b)	art. 211 ust. 3 akapit pierwszy lit. b) i c)
art. 136 ust. 3 akapit pierwszy lit. c)	art. 211 ust. 3 akapit pierwszy lit. d)
art. 136 ust. 3 akapit drugi	art. 212 lit. c)
art. 136 ust. 4 akapit pierwszy	art. 211 ust. 4
art. 136 ust. 4 akapit drugi	art. 211 ust. 5
art. 136 ust. 4 akapit trzeci	art. 181 ust. 6
art. 136 ust. 4 akapit czwarty lit. a) i b)	art. 213
art. 136 ust. 4 akapit czwarty lit. c)	art. 212 lit. d)
art. 136 ust. 5	art. 23 ust. 2
art. 137 ust. 1	art. 214 ust. 1
art. 137 ust. 2	art. 214 ust. 2 i art. 7 lit. c)
art. 138	art. 215 ust. 1–3
art. 139	art. 218
art. 140 ust. 1	art. 219
art. 140 ust. 2	art. 221 lit. a) i art. 222 lit. b)
art. 141	art. 220
art. 142 ust. 1 akapity pierwszy, drugi i trzeci	art. 223 ust. 1
art. 142 ust. 1 akapit czwarty	art. 224 lit. a)

Rozporządzenie (WE) nr 450/2008	Niniejsze rozporządzenie
art. 142 ust. 2 akapit pierwszy lit. a)	art. 223 ust. 2 akapit pierwszy lit. a)
art. 142 ust. 2 akapit pierwszy lit. b) i c)	art. 223 ust. 2 akapit pierwszy lit. c) i d)
art. 142 ust. 2 akapit drugi	art. 223 ust. 2 akapit pierwszy lit. b) i art. 224 lit. c)
art. 142 ust. 3 akapit pierwszy	art. 223 ust. 3
art. 142 ust. 3 akapit drugi	art. 224 lit. d)
art. 142 ust. 4	art. 223 ust. 4
art. 143	art. 211 ust. 2, art. 216, 217, art. 221 lit. b), art. 222 lit. b), art. 224 lit. b), art. 225, 228, 229, 230, art. 231 lit. b), art. 232, art. 233 ust. 4, art. 235, 236, art. 243 ust. 2, art. 251 ust. 4, art. 254 ust. 2, 3, 6 i 7 i art. 257 ust. 4
art. 144 ust. 1	art. 226 ust. 1
art. 144 ust. 2	art. 226 ust. 2 i art. 231 lit. a)
art. 144 ust. 3	art. 226 ust. 3
art. 144 ust. 4	—
art. 145 ust. 1 i 2	art. 227
art. 145 ust. 3 akapit pierwszy	art. 155 ust. 1
art. 145 ust. 3 akapit drugi	art. 157
art. 146	art. 233 ust. 1–3
art. 147	art. 234
art. 148 ust. 1	art. 237 ust. 1
art. 148 ust. 2 akapit pierwszy	art. 237 ust. 2
art. 148 ust. 2 akapit drugi	art. 237 ust. 3 i art. 239
art. 149	art. 242
art. 150 ust. 1	art. 238 ust. 1
art. 150 ust. 2 lit. a)	—
art. 150 ust. 2 lit. b)	art. 238 ust. 2
art. 150 ust. 3	—
art. 151 ust. 1 akapit pierwszy	art. 144
art. 151 ust. 1 akapit drugi	art. 145 ust. 3
art. 151 ust. 2	art. 145 ust. 5 i 11
art. 151 ust. 3	—
art. 151 ust. 4	art. 147 ust. 4
art. 151 ust. 5	art. 145 ust. 1, 2, 4 i 6–10, art. 146, art. 147 ust. 3 i 4 i art. 148 oraz 129
art. 152	art. 147 ust. 1 i 2
art. 153	art. 240
art. 154 ust. 1 lit. a)	art. 237 ust. 3 zdanie pierwsze
art. 154 ust. 1 lit. b)	art. 241 ust. 1
art. 154 ust. 2	art. 237 ust. 3 zdanie drugie i art. 241 ust. 2

Rozporządzenie (WE) nr 450/2008	Niniejsze rozporządzenie
art. 155 ust. 1	art. 243 ust. 1
art. 155 ust. 2 i 3	art. 243 ust. 3 i 4
art. 156	art. 244
art. 157	art. 245
art. 158	art. 246
art. 159	art. 247
art. 160	art. 248
art. 161	art. 249
art. 162	art. 250
art. 163	art. 251 ust. 1–3
art. 164 akapit pierwszy	art. 253
art. 164 akapit drugi	—
art. 165	art. 252
art. 166 ust. 1	art. 254 ust. 1
art. 166 ust. 2 i 3	art. 254 ust. 4 i 5
art. 167	art. 255
art. 168	art. 256
art. 169	art. 257 ust. 1–3
art. 170	art. 258
art. 171 ust. 1 i 2	art. 259 ust. 1 i 2
art. 171 ust. 3	art. 86 ust. 5
art. 171 ust. 4	art. 259 ust. 3
art. 172	art. 260
art. 173	art. 261
art. 174	art. 262
art. 175 ust. 1 akapit pierwszy	art. 263 ust. 1
art. 175 ust. 1 akapit drugi	art. 263 ust. 2 lit. a)
art. 175 ust. 2 i 3	art. 263 ust. 3 i 4
art. 176 ust. 1 lit. a) i b)	art. 263 ust. 2 lit. b) i art. 265 lit. b)
art. 176 ust. 1 lit. c) i lit. d)	art. 265 lit. b)
art. 176 ust. 1 lit. e)	art. 161 lit. a)
art. 176 ust. 2	—
art. 177 ust. 1 i 2	art. 267 ust. 1 i 3
art. 177 ust. 3	art. 267 ust. 2
art. 177 ust. 4	art. 267 ust. 2
art. 177 ust. 5	art. 268
art. 178 ust. 1	art. 269 ust. 1

Rozporządzenie (WE) nr 450/2008	Niniejsze rozporządzenie
art. 178 ust. 2 lit. a)	art. 269 ust. 2 lit. a) i b)
art. 178 ust. 2 lit. b)	art. 269 ust. 2 lit. d) i e)
art. 178 ust. 3	art. 269 ust. 3
art. 179	art. 270
art. 180 ust. 1	art. 271 ust. 1 akapit pierwszy
art. 180 ust. 2 zdanie pierwsze	art. 6 ust. 1
art. 180 ust. 2 zdanie drugie	art. 271 ust. 3
art. 180 ust. 3 akapit pierwszy	art. 6 ust. 2
art. 180 ust. 3 akapit drugi	art. 271 ust. 4
art. 180 ust. 4	art. 271 ust. 2
art. 181 akapity pierwszy i drugi	art. 272 ust. 1
art. 181 akapity drugi i trzeci	—
art. 182 ust. 1	art. 277
art. 182 ust. 2	—
art. 183 ust. 1	art. 16 ust. 1 i 17
art. 183 ust. 2 lit. a) i lit. b)	—
art. 183 ust. 2 lit. c)	art. 280 i 283
art. 184	art. 285
art. 185	—
art. 186	art. 286 ust. 2 i 3
art. 187	art. 287
art. 188 ust. 1	art. 288 ust. 1
art. 188 ust. 2	art. 288 ust. 2
art. 188 ust. 3	art. 288 ust. 1